MILDRED DAVIS

Dragoste fara limite

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Fusese o greşeală teribilă; Amy îşi dădu seama de acest lucru în clipa în care văzu figura lui Vic: aspră şi plină de mânie. Un fior i se strecură pe spate şi degetele începură să-i tremure. Nu părea deloc bărbatul pe care şi-l amintea. Oare acesta era Vic, acest străin cu barba crescută de trei zile, cu pantaloni plini de praf şi vechi? Figura lui era mai dură, corpul mult mai musculos decât îşi amintea.

I se părea ciudat să se afle în mijlocul acestor oameni care poartă îmbrăcăminte ciudată, turbane şi văluri. Să fie un coşmar? O halucinaţie sau o iluzie optică? închise ochii o clipă, în faţa acestei lumi străine şi a acestui bărbat ciudat. Când îi deschise din nou, el stătea în faţa ei, tăcut ca o stâncă, cu picioarele depărtate şi mâinile în buzunare, părând încă mânios. Amy se simţi ameţită şi copleşită, totul învârtindu-se în jurul ei în cercuri.

Nu era de mirare că se simţea rău! Nu dormise într-un pat de peste treizeci de ore şi era epuizată. în ultimele nopţi nu dormise aproape deloc, ţinută trează de nerăbdarea de a-l vedea. Respirând adânc, se aplecă spre valiză. Părul îi căzu pe faţă, împiedicând-o să mai vadă ceva, iar pentru o clipă îşi dori să se poată ascunde cu totul sub o cortină de păr negru. Se ridică, aruncându-şi părul pe spate cu o mişcare mândră. Abia atunci Vic făcu un pas spre ea, o prinse de braţ şi o strânse aproape de el atât de brusc, încât aproape îşi pierdu echilibrul şi scăpă valizele din mâini.

- Cum naiba ţi-a intrat în capul tău prostuţ ideea de a-mi face această farsă?

Vocea lui era la fel de dură ca privirea, dar ghicea în ea ceva ce nu putea identifica. Strânsoarea lui puternică era dureroasă. Privi în altă parte, simţind din nou ameţeala. în faţa ochilor ei, aeroportul devenise un carusel de lumini şi culori.

Farsă? Nu, venirea în Africa nu fusese o farsă pentru ea. îi fusese atât de dor de el după ce plecase spre Kenia! Dorise să fie cu el şi, urmând impulsul de moment, îşi făcuse bagajele şi rezervase un bilet de avion. Tot timpul cât se pregătise de plecare, nu se gândise decât la lucruri pozitive. Vic va fi bucuros s-o vadă. îi lipsise la fel de mult. Va fi minunat să fie din nou împreună, pentru că-l iubea.

Dar acest bărbat care stătea în faţa ei nici măcar nu semăna cu Vic, nu cu acel Vic pe care-l cunoscuse, mereu proaspăt bărbierit şi cu haine impecabile. Nu-l văzuse niciodată în blugi roşi şi vechi, cu o cămaşă cu mânecile suflecate. Nu văzuse niciodată aceşti ochi verzi atât de furioşi.

- Nu te-ai gândit că s-ar putea să nu primesc telegrama de la tine? Pentru informarea ta, uneori sunt plecat zile întregi. Am primit telegrama abia azi-dimineaţă, când m-am întors dintr-un safari. Aproape m-am sinucis încercând să ajung aici. Dar dacă n-aş fi reuşit? Ce-ai fi făcut aici, singură?

Amy înghiţi în sec. Se simţea copleşită de tristeţe şi de oboseală, dorindu-şi deodată foarte mult să fie acasă, în apartamentul ei din New Jersey, să nu fi venit. îşi umezi buzele uscate, forţându-se să vorbească:

- îmi pare rău. îmi pare foarte rău. Nu m-am gândit.

Ochii lui o fixară, din nou.

- Asta e problema cu tine: nu gândeşti! Impulsivitatea o să-ţi facă mari probleme într-o zi! Aproape s-a întâmplat

de această dată.

îl luă valiza şi plecă, fără un alt cuvânt.

Amy îl urmă încet. Avea dreptate, era impulsivă. I se întâmplau mereu tot felul de lucruri din această cauză. Dădea drumul la apă în cadă, apoi se gândea la altceva, pleca de acasă şi când se întorcea găsea casa pe jumătate inundată. Clipi des în faţa luminii puternice, apoi îşi scoase ochelarii de soare din poşetă.

Nu văzuse niciodată un Land Rover de aproape, iar de mers cu unul, nici atât. Era o maşină ciudată pentru Vic, iar ea era încă o dată conştientă de contrast. Acasă, el avea o maşină sport, foarte confortabilă. Clătină din cap, încercând să-şi facă ordine în idei, dar confuzia ei se accentuă în clipa în care pătrunseră în traficul extrem de aglomerat al oraşului. Cu mâinile puternice încleştate de volan, bărbatul de lângă ea conducea maşina printr-un labirint de intersecţii şi străzi, evitând vehicule care păreau să vină din toate părţile. Oare înnebunise ea? Vedea cumva dublu? Câteva clipe mai încolo îşi dădu seama care era problema; se circula pe partea stângă, nu pe cea dreaptă. Poate că nu era chiar fără speranţă.

Tăcuţi, părăsiră Nairobi şi porniră pe o şosea îngustă printre dealuri şi câmpuri înverzite. înghiţind cu greu, Amy aruncă o privire spre profilul familiar. Era acelaşi: bărbia pătrată, poate un pic mai colţuroasă acum, nasul drept, fruntea înaltă acoperită de şuviţe de păr negru. Şi totuşi, era o diferenţă. Faptul că era nebărbierit era una dintre ciudăţenii, dar tânăra descoperi că-i place, într-un fel. Părea mai dur, mai masculin, mai puţin sofisticat. Dar şi mult mai străin.

Bărbatul privea drept înainte prin ochelarii întunecaţi care îi ascundeau expresia şi nu spusese nici un cuvânt de când plecaseră de la aeroport. Ţinuta lui trăda o tensiune, ascunsă dar perceptibilă, care o făcea să se simtă

nesigură. Oare la ce se gândea? Oh, Doamne, n-ar fi trebuit să vină! El n-o voia aici. Cu cât tăcerea se prelungea, cu atât se simţea mai mică şi mai nesigură pe ea.

Nu se gândise niciodată că va ajunge în Africa, până când nu-i venise ideea că n-avea nici un motiv să n-o facă. Pentru că era educatoare, avea un concediu destul de lung. Avea destui bani, iar Vic era aici. Aşa că, de ce să nu vină?

Ei bine, tocmai aflase de ce n-ar fi fost bine, nu-i aşa? Ceea ce făcuse, îl obligase pe Vic să ajungă în situaţia de a avea grijă de o femeie nedorită: ea.

Brusc, el întoarse capul spre ea, privind-o lung, înainte să se concentreze din nou la drum.

- Eşti obosită?

- Da.

- Nu mai e mult, spuse el calm. Vezi acele tufişuri din stânga? Sunt arbori de ceai.

- E foarte frumos, răspunse ea.

Chiar era frumos, verde şi proaspăt, cu arbuşti din loc în loc. îi arătă apoi alte lucruri: bananieri, ananaşi. Pământul din apropierea drumului era roşcat. Ce ciudat, îşi spuse ea, pământul e roşu. Ochii ei erau obosiţi, iar pentru o clipă se închiseră, fără voia ei.

- Aici este Nyeri, anunţă el la un moment dat. Sunt aproape acasă.

Nyeri era un oraş mic, cu magazine micuţe şi străzi pline de
oameni- femei africane, cărând bagaje foarte mari în spate, indience în sari, copii mici în haine rupte şi murdare.

- Aici îmi pun scrisorile la poştă şi îmi fac cumpărăturile.

Mânia lui părea să se mai fi diminuat, iar Amy era

recunoscătoare.

Şoseaua luase sfârşit, iar acum mergeau pe un drum cu nisip
roşcat, plin de denivelări. Douăzeci de minute mai târziu, intrară în sat. Pentru Amy, era ca un documentar de televiziune- colibe mici, rotunde, cu acoperişuri din paie, câteva clădiri de ciment, drumuri murdare şi foarte mulţi oameni. Copiii ţipau şi râdeau, sărind în spatele maşinii pe măsură ce se târau încet pe drum. Femei în vârstă, cu capete rase, îi priveau din faţa caselor. Purtau bucăţi de pânză viu colorate, portocalii sau albastre, aruncate pe un umăr şi apoi înnodate în jurul taliei. Lobii urechilor lor erau alungiţi sub povara cercerilor grei, părându-i tinerei femei ca venind din altă lume. Erau şi femei mai tinere, care purtau rochii înflorate, fuste largi şi basmale.

în scrisorile lui, Vic nu descrisese prea mult locul în care trăia, iar ei îi fusese greu să-şi facă o imagine despre el. Acum că era aici, în acest sat african, realitatea a ceea ce făcuse părea s-o copleşească. Gâtul i se strânse şi se simţi mai speriată decât fusese vreodată. Cum putuse să facă un asemenea lucru? De ce nu se gândise mai mult?

Vic se opri în faţa unei case mari, ascunse parţial de vegetaţia luxuriantă. Nu semăna deloc cu celelalte case din sat.

- Castelul meu, spuse el ironic. A fost casa unui colonist. Cândva arăta destul de bine.

Copiii înconjuraseră maşina şi se uitau la Amy prin geam, foarte aproape. Unii dintre ei strigau şi râdeau:

-Jambo! Jambo! Jambo, memsahib!

Nedumerită, îl privi şi el râse.

- Sunt doar prietenoşi, spuse el. Spun bună ziua. Răspunde-le la fel, jambo.

Lui Amy îi ea cald, nu se simţea foarte bine şi nu-şi

dorea decât să intre mai repede în casă. Cu toate acestea, ştia că el nu va intra înăuntru până când nu va răspunde la salut.

- Jambo, le spuse ea copiilor, iar ei începură să râdă.

Tânăra se îmbujoră şi-şi muşcă buzele.

- Foarte bine, dădu Vic din cap.

Figura lui era lipsită de expresie şi nu mai râdea. Sări din maşină şi le spuse ceva copiilor, care râseră mai puternic. Se dădură câţiva paşi înapoi ca s-o lase pe Amy să coboare din maşină. Ea era sigură că râdeau cu toţii de ea, iar furia începu s-o copleşească. Acasă se înţelegea foarte bine cu copiii, ştia cum să se poarte cu ei, deoarece aceasta era meseria ei. Aici era nelalocul ei şi nu ştia nici un cuvânt în această limbă. Totul era diferit şi ea era o străină.

Casa era răcoroasă şi întunecată. Camera în care intraseră era mare, cu un şemineu enorm, dar era foarte puţină mobilă: câteva scaune vechi, o masă şi o bibliotecă. Podeaua tocită de lemn trosnea sub picioarele lor.

La capătul celălalt al camerei se deschise o uşă şi intră un african.

- Jambo, bwana, jambo, memsahib! spuse el.

Vic îl prezentă pe bărbat, cu numele Kariuki.

- El are grijă de mine. Găteşte, spală, face curăţenie... Mai mult decât atât, e un mare învăţător.

- învăţător? se miră ea.

El dădu din cap.

- Afaceri locale, obiceiuri, limbă - tot ce trebuie.

- înţeleg.

Amy zâmbi spre Kariuki. Era scund, subţire şi avea o figură deschisă, prietenoasă.

- Kariuki va deveni tată pentru prima oară, continuă Vic. Soţia lui trebuie să nască în curând.

După ce-i spuse bărbatului ceva în limba lui, Vic o luă de braţ şi o conduse printr-un hol întunecat.

-Aceasta este camera ta.

Era o cameră întunecată, cu ferestre mici, la fel ca restul casei, dar avea şi un şemineu. înăuntru era un pat, cu salteaua acoperită cu un sac de dormit. Mai era o masă, un scaun cu spătar şi un dulap mic, cu câteva sertare.

- îmi pare rău că n-am ceva mai bun să-ţi ofer, dar aceasta este situaţia. Am adus numai lucruri foarte necesare când am ajuns aici. Nu dispunem de prea multe fonduri. Oricum, această mobilă este dotarea standard oferită de Ministerul Muncii.

- E bine, murmură ea. îmi pare rău că ţi-am provocat necazuri. A fost o prostie din partea mea. Eu...

îi întoarse spatele, simţindu-se în pragul lacrimilor.

- O să vorbim despre asta mai târziu. De ce nu te odihneşti puţin? Sau fă o baie. Cina va fi gata cam într-o oră, spuse Vic, părând aproape normal.

Amy dădu din cap.

- Bine.

- Baia este peste drum de camera ta. Este apă caldă, a încălzit Kariuki. Poate vrei să te speli.

Baia părea veche de când lumea. Cada de email părea bătută cu ciocanul şi probabil că şi fusese. Tânăra îi aruncă o privire neîncrezătoare.

Vic rămăsese în prag şi o privea.

- E veche, dar e curată, aşa că n-o mai privi de parcă ţi-ar fi teamă să nu iei cine ştie ce boală îngrozitoare.

- Sunt vaccinată.

Pe buzele lui se desenă un zâmbet slab.

- Nu e foarte multă apă caldă, aşa că foloseşte doar câtă îţi trebuie.

O lăsă singură, iar ea privi din nou în jur. Era şi săpun,

avea şi
prosop - tot ce-i trebuia. Se întoarse în cameră şi deschise valiza, întrebându-se ce să îmbrace. în valiză nu erau decât buze de mătase, fuste înflorate şi rochii elegante. într-un asemenea loc? în nici un caz. Lui Vic îi plăceau în general ţinutele ei feminine, dar n-avea de unde să ştie ce-i va plăcea acum. Sau dacă îi păsa în vreun fel de ceea ce purta ea. Va trebui să se limiteze la un tricou şi o pereche de blugi.

Cu hainele pe braţ şi gentuţa de cosmetice în mână, se îndreptă spre baie. Nu-i luă prea mult să se spele în puţina apă pe care şi-o permisese. Se îmbrăcă repede, apoi îşi perie părul şi se dădu cu cremă. în oglinda crăpată de deasupra chiuvetei îşi văzu faţa, palidă şi trasă şi ochii, prea mari şi prea întunecaţi. Părul ei era închis la culoare, ca şi ochii. La ce altceva s-ar fi aşteptat, având bunici italieni? Părul îl avea lung, mătăsos şi des, foarte greu, depăşindu-i umerii. Era drept, foarte drept, fără nici o urmă de buclă sau de şuviţă rebelă. Şi-l dădu pe spate, oftând. Ştia că arată bine, dar nu era nimic spectaculos nici în corpul ei. îşi dorise întotdeauna o trăsătură deosebită, care să atragă atenţia, care să-i facă pe bărbaţi să întoarcă privirea după ea, dar nu era sigură care ar fi fost această trăsătură. Un bust mai voluptuos? Păr rosşcat? Oh, Doamne, nu, în nici un caz!

Dar Vic îi spusese odată că este frumoasă, iar ea îşi amintea foarte bine acel moment. Repede, îşi adună hainele şi se întoarse în camera ei, încercând să nu se gândească la ironia acestor întâmplări. Se întinse în pat şi închise ochii. Figura lui Vic plutea în faţa ochilor ei, dar nu era acest Vic, nebărbierit şi cu ochi mânioşi, ci vechiul Vic, mereu cu zâmbetul pe buze şi cu tandreţe în priviri când se uita la ea. îşi amintea, chiar îi răsuna în urechi tonul vocii lui în acea seară în care îi spusese că e

frumoasă. Avea o voce joasă, caldă şi plină de emoţie.

O luase la cină în New York, apoi fuseseră la teatru. Restaurantul fusese pe terasa unei clădiri imense, unde se simţea stăpâna lumii şi de unde putea să privească luminile oraşului, strălucind ca nişte bijuterii în noapte. Se simţea minunat, mai vie ca niciodată şi strălucind ca un brad de Crăciun. întotdeauna i se întâmpla acest lucru în preajma lui Vic. Nu-l cunoştea decât de câteva luni, dar se simţeau foarte bine împreună. Bărbatul cheltuia o avere cu ieşirile lor în oraş, dar ştia că are de unde. Avea mulţi bani şi acest lucru era vizibil din modul în care se îmbrăca, după maşinile pe care le conducea şi după apartamentul din Manhattan, plin de mobilă de lux.

în acea seară o condusese acasă, iar ea îl invitase să bea o cafea înainte de plecare. în bucătărie, vorbiseră despre piesa de teatru, iar Amy făcuse o glumă, nu-şi mai amintea ce spusese, dar el fusese foarte amuzat şi râsese tare. Apoi devenise brusc serios, îi luase faţa în mâini şi-i spusese cu tandreţe:

- Amy, oh, Amy, eşti frumoasă!

Apoi o sărutase- încet, cu blândeţe. Era un sărut care spunea mai mult decât o mie de cuvinte. Era o clipă magică, în care Amy realizase care e adevărul: era îndrăgostită de el. Era mai mult decât o simplă aventură, era ceva adânc, real şi special.

- Eşti frumoasă, şoptise el din nou. Totul e frumos la tine, înăuntru şi în exterior.

Fără să ştie de ce, ea era sigură că voia să-i spună de fapt că o iubeşte. Stând în braţele lui, se simţise copleşită de dragoste şi de fericire. Voia să rămână aşa pentru totdeauna.

- Nu vreau să plec, şoptise el cu vocea răguşită, strângând-o mai tare în braţe, în timp ce ea simţea că inima începe să-i bată mai tare. Dar o să plec, adăugase el

cu voce blândă.

Gâtul ei se uscase şi înghiţea cu greutate. întreaga ei fiinţă tânjea după el, avea nevoie de el, fără să-i pese dacă era bine sau rău, sau dacă va regreta apoi.

El se îndepărtase uşor de ea, privind-o apoi cu ochi întunecaţi şi gravi.

- Ştii de ce, nu Amy? Curând voi pleca în Africa.

Amy stătea întinsă pe pat, dorindu-şi să poată alunga aceste amintiri. Se simţea obosită şi nu se putea odihni deloc.

Vic fusese acceptat în rândul „Voluntarilor pentru Pace“ curând după ce o cunoscuse pe Amy. Era un lucru de necrezut pentru el. Amy crezuse întotdeauna că „Voluntari pentru Pace“ era o organizaţie potrivită pentru liceeni idealişti, nu pentru oameni ca Victor Hoyt. El avea treizeci şi patru de ani şi avea o firmă de construcţii pe care o întemeiase de unul singur. Câştiga o mulţime de bani şi avea succes în aproape orice îşi punea în gând să facă. De ce voise oare să se alăture acestei organizaţii de voluntari şi să trăiască aproape la limita supravieţuirii într-una dintre zonele cele mai sărace ale globului? Tocmai el, care iubea mâncarea bună, hainele elegante şi luxul oferit de mulţi bani?

- Sunt plictisit, îi spusese el. Foarte plictisit. Afacerea pe care o conduc nu mai este de mult o provocare. Pot să mă extind în altă zonă, dar ar fi acelaşi lucru. Am nevoie de un alt scop în viaţă şi nu ştiu care este acesta, ridicase el din umeri, făcând un gest spre apartamentul luxos. Orice ar fi, ştiu că nu este asta. Nu înseamnă nimic pentru mine, acum că am totul la dispoziţie.

Curând după această discuţie, îşi vânduse casa, maşina şi se mutase în Africa.

Amy se simţise îngrozitor. Nu-i spusese că o iubeşte,

nu-i făcuse nici o promisiune. Nu-i ceruse să-l aştepte sau să i se alăture, orice ar fi demonstrat interesul lui în această relaţie. Oare se înşelase? I să păruse că vede dragoste acolo unde nu era nimic?

Cel mai rău era că nu era sigură de nimic. îi scrisese, iar el îi răspunsese la scrisori, dar nu-i spusese ce voia să audă-ceva personal, ceva despre sentimentele lui pentru ea. îi vorbise despre munca lui şi despre viaţa lui în general, dar fără prea multe detalii. Era vorba despre o lume pe care n-o împărţea cu ea, iar fiecare scrisoare o făcea să se simtă mai departe de el, mai disperată.

Iar acum era aici, în casa lui din Africa, într-un sat murdar şi plin de oameni îmbrăcaţi ciudat. Era aici, iar el era mânios, n-o voia lângă el. Vic părea un străin, un bărbat pe care nu-l recunoştea. Dar nu putea fi aşa. nu putea.

Auzi un ciocănit la uşă şi se ridică să deschidă. Era Vic, îmbrăcat la fel, în blugi şi tricou, dar aceştia erau curaţi. Se şi bărbierise.

- Kariuki a pregătit cina, spuse el. Dormeai?

Ea clătină din cap.

- Nu, sunt prea agitată.

- O să dureze câteva zile până când o să-ţi revii în întregime.

Pe masă era un castron cu tocană: carne, fasole, mazăre şi morcovi. Amy se întrebă ce fel de carne era în tocană şi în minte îi veniră mai multe posibilităţi înspăimântătoare. Nu întreba, îşi spuse în gând, doar mănâncă. Nu gusta, mestecă şi înghite.

Ochii cenuşii ai lui Vic o urmăreau cu atenţie.

- Nu mai arăta atât de suspicioasă. E tocană de miel, nimic mai exotic decât atât.

Miel. însemna că era un preparat din carne de oaie,

departe de ceea ce se gândise ea. Nu mai mâncase până acum, dar era bun. Fără să vrea, îşi aminti de mesele pe care le luaseră la New York - cât de diferită era această cină! Nu că asta ar fi contat prea mult, nu-i păsa decât că era cu Vic, că-i putea vedea ochii şi auzi râsul. Era tot ce-şi dorise, dar nu în acest fel se aşteptase să fie revederea.

Vic vorbi foarte puţin în timpul mesei, iar atmosfera se umplu încetul cu încetul cu o stare de stânjeneală pe care Amy n-avea puterea s-o împrăştie. Cuvintele ei cădeau ca nişte pietre în tăcerea ciudată, iar aparenta lui detaşare o împiedica să-i vorbească fără reţineri, cum făcea de obicei. Nu putea să-i spună cuvintele pe care voia să i le spună şi pe care le-ar fi rostit cu uşurinţă acasă.

Kariuki strânse masa şi se întoarse din bucătărie cu două lămp pe care le puse lângă şemineu. Era abia ora şase, dar deja începuse să se întunece. Se făcuse răcoare. Vic se ridică din scaun şi se apropie de şemineu, aprinzând lemnele care fuseseră deja puse acolo.

- Simte-te ca acasă, spuse el, arătând spre unul dintre fotoliile de lângă foc. Sunt cărţi acolo, dacă vrei să citeşti. Cititul este singura distracţie pe care pot să ţi-o ofer. Altceva nu există, încheie el, luând o carte de pe raft.

Amy citi titlurile de pe coperţile cărţilor: erau cărţi despre săpatul şanţurilor şi al sistemelor de canalizare, despre dezvoltarea economică şi socială şi o largă varietate de cărţi de non-ficţiune. Spre capătul raftului erau romane şi câteva cărţi pentru învăţarea limbii locale. Luă una dintre cărţile pentru învăţarea limbii swahili şi începu s-o răsfoiască. „Bună ziua!“ se spunea Jambo, cuvânt pe care-l folosise deja. „Ce mai faci?“ se spunea Haribari?

Oare ar fi chiar atât de greu de învăţat? Dar la ce i-ar putea folosi? O să fie într-un avion spre New York în câteva zile. Se înfioră brusc şi se mută mai aproape de

foc. Vic ridică privirea din cartea de pe genunchi.

-Vrei o cafea?

- Oh, da, te rog, tresări ea. O s-o fac eu.

- Bine. Poţi să iei lampa aceasta. Cafeaua şi zahărul sunt în dulap, iar laptele îl găseşti în frigider.

-Ai frigider? Credeam că nu este electricitate în această casă.

- Nici nu este, zâmbi el, dar frigiderul funcţionează cu kerosen.

- Oh! exclamă ea ruşinată.

Nu mai auzise până acum de un frigider care funcţionează cu altceva în afară de electricitate.

Casa părea sinistră în lumina slabă a lămpii. Bucătăria era la celălalt capăt al holului, ca şi cum ar fi fost construită mult mai târziu. Părea mai degrabă o bucătărie în aer liber, cu podea de ciment şi pereţi simpli de lemn. Era utilată foarte simplu, cu o maşină de gătit, o chiuvetă şi un rezervor de apă, pe lângă dulapul cu cele necesare.

Găsi repede cafeaua instant, zahărul şi ceştile. Maşina de gătit pe care puse ibricul cu apă părea foarte primitivă, încât în mod normal s-ar fi îndoit că funcţionează. Vic prefera cafeaua fără zahăr, dar trecuse atât de mult de când nu mai băuse cafea cu el. Foarte mult timp şi o lume întreagă.

- Preferi tot cafeaua neagră?

El ridică privirea, privind-o oarecum surprins.

- Da, desigur. De ce nu?

Pentru că totul s-a achimbat, ar fi vrut să-i spună. Pentru că nu mai eşti acelaşi. Arăţi atât de diferit şi te porţi ca un străin. În loc să spună aceste cuvinte, ea ridică din umeri:

- Mă întrebam.

Amy se aşeză pe blana de oaie din faţa şemineului şi începu să-şi bea cafeaua, privind gânditoare flăcările care

dansau. Tăcerea o făcea să se simtă nelalocul ei şi nu mai ştia ce să spună. Cum era posibil să nu mai poată sta de vorbă cum o făceau? Fusese atât de uşor înainte! Amintiri. Amintirile serilor lungi, cu vin şi muzică, în care îşi împărtăşeau gândurile şi impresiile.

Adâncită în gânduri, nu mai era atentă la locul în care se afla şi tresări când Vic se aşeză deodată lângă ea.

- îmi pare rău, nu voiam să te sperii.

Amy nu spuse nimic. Rămase cu ochii la flăcări, chiar dacă inima începuse să-i bată mai tare. El îi luă mâna cu blândeţe.

- La ce te gândeşti?

Ea înghiţi în sec. Nu putea să-l privească.

- Mă gândeam la cât de ciudat este totul. Nu aşa mă aşteptam să fie.

- Nu e nici ce mă aşteptam eu să fie.

Tânăra îi aruncă o privire scurtă. Zâmbea uşor, dar expresia lui era imposibil de citit. Nu înţelegea ce voia să spună. Oare se referea la viaţa de aici, sau la venirea ei?

Mâna lui era caldă, iar apropierea lor o tulbura, făcându-i inima să bată tare.

- Priveşte-mă, Amy, şopti el, luându-i faţa în mâini şi întorcând-o spre el.

Ea coborî privirea, conştientă de tulburarea ce o cuprinsese şi rugându-se ca el să nu observe.

- Priveşte-mă! repetă el, iar în vocea lui era o notă urgentă, care o făcu să-l privească în ochi.

Brusc, gura lui îi luă în stăpânire buzele şi totul deveni firesc, aşa cum fusese. Frica ei dispăru şi-l cuprinse în braţe, strângându-l cu putere. Acesta era Vic pe care şi-l amintea, plin de căldură şi tandreţe. Orice altceva era uitat: satul, casa veche, cât îi păruse de străin. Nu mai conta decât atingerea lui şi senzaţia corpului lipit de al ei.

El se îndepărtă uşor, privind-o cu un zâmbet.

- Acesta e motivul pentru care ai venit aici, nu-i aşa?

Da, ar fi vrut ea să spună. Te iubesc şi mi-a fost atât de dor de tine. Dar se trezi la realitate, în satul sărac din Africa, în braţele unui străin.

Acum e clar ce se va întâmpla, îşi spuse cu tristeţe. O să-mi spună c-am făcut o greşeală, că n-ar fi trebuit să vin. Şi va fi foarte drăguţ şi foarte politicos, dar îmi va spune că tot ce s-a întâmplat între noi acasă aparţine trecutului.

îşi adună mândria şi curajul, ştiind că există o modalitate de a scăpa cu bine. Reuşi să zâmbească, nu ştia nici ea cum.

- Sunt în vacanţă, spuse ea încet. Voiam să văd Kenia şi am crezut că nu te va deranja să stau la tine această scurtă perioadă.

După o scurtă tăcere, el râse tare, dar lui Amy nu-i plăcu sunetul râsului lui. Nu părea amuzat. Reacţia lui o uimi, iar sunetul sec al râsului lui o înspăimântă. El o trase mai aproape şi o sărută din nou, de această dată fără tandreţe, doar pentru a-şi satisface propria plăcere. Ea se crispă în braţele lui, încercând să se retragă, fără succes.

- Relaxează-te, şopti el.

Mâinile lui îi căutară sânii, mângâindu-i cu un gest posesiv. Ea înţepeni la această atingere brutală. Nu-l cunoştea pe acest bărbat, rece şi agresiv. Nu era nici o îndoială asupra intenţiilor lui, iar ea nu voia să accepte-nu în acest mod brutal şi lipsit de dragoste.

- Dă-mi drumul! îl împinse ea cu toată forţa, iar când el îi dădu drumul, îşi pierdu echilibrul şi aproape căzu.

- Aproape m-ai convins, auzi vocea lui plină de dispreţ.

Tremurând necontrolat, Amy îl privi mânioasă, simţindu-se
copleşită de furie.

- Ce ţi s-a întâmplat? Nu te-ai mai purtat niciodată aşa,

ca un. ca un animal.

Râsul lui răsună sec.

- Vrei să spui că acasă eram politicos şi gentil. un adevărat gentleman, nu?

- Da.

De fapt, problema nu era ce făcuse, ci modul în care o făcuse, lipsa de dragoste şi agresivitatea.

- Când ne-am întâlnit acasă, spuse el fără să pară că-i pasă prea mult, ştiam foarte bine că urmează să plec în curând. De aceea, am hotărât că n-ar fi cinstit pentru nici unul dintre noi să ne implicăm prea mult.

- Şi acum este cinstit?

Zâmbetul lui era crud.

- Uită-te în jurul tău, draga mea. Eşti foarte departe de casă, singură într-o lume străină. Mi te-ai prezentat pe o tavă de argint. Ce te aşteptai să fac?

Amy nu se putea opri din tremurat.

- Poţi foarte bine să te controlezi şi să reacţionezi normal!

Chiar dacă ştia că părea o domnişoară de pension, nu se putea
împiedica să reacţioneze în acest mod.

Vic râse din nou.

- Iubito, sunt foarte normal. De ce crezi că vreau să fac dragoste cu tine?

- Nu-mi pasă! Vreau să mă laşi în pace!

Tânăra se ridică în picioare, dar el o prinse de mână şi o trase pe genunchii lui.

- Te avertizez, spuse el încet. Nu te aştepta să mă port ca un sfânt. Dacă vrei să foloseşti casa mea ca un hotel pe perioada cât stai aici, n-ai decât. Dar va trebui să suporţi consecinţele!

Capitolul 2

Bărbatul îi dădu drumul, iar ea, fără un cuvânt, se ridică şi plecă spre camera ei, cât de demn era în stare. Se aruncă pe pat şi rămase acolo, tremurând cu ochii închişi. Ajunsese cumva într-un coşmar? Vic nu se purtase niciodată ca în această seară, dar nici ea nu fusese ca de obicei. Niciodată nu mai rezistase avansurilor lui - îl iubea, îl dorea, iar el fusese cel care stabilea de obicei limitele: Ştii de ce, Amy. O să plec în Africa în curând.

Oare cum se transformase acel bărbat bun şi politicos în acest mascul dur şi brutal? Avusese întotdeauna grijă să-i menajeze sentimentele şi o tratase ca pe o persoană specială - chiar foarte specială.

Ce se întâmplase? Era de vină clima sau apa? Poate că traiul în aceste condiţii adusese la suprafaţă bruta din el, făcându-l să se poarte ca în epoca de piatră. Poate că în curând o s-o tragă de păr prin casă.

în casă era frig, iar Amy se înfioră. Cum poate fi atât de frig în Africa? Se părea că avea multe de învăţat. Avea sentimentul că, înainte să plece din Africa, va deveni ceva mai înţeleaptă, dacă nu mai fericită. Se pregăti pentru culcare şi se strecură în sacul de dormit, strângându-l bine în jurul ei. Numai să încerce s-o scoată din el!

La naiba, de ce sufăr atât de tare? Visase, îşi dorise, construise atâtea poveşti despre această întâlnire. Oh, Doamne! gemu ea, mi-aş dori să fiu moartă!

- Nu, nu-i adevărat, spuse cu voce tare, respirând adânc.

Se înşelase, făcuse o greşeală. Nu era capătul lumii. Erau multe lucruri mult mai rele decât o inimă frântă - inundaţiile, cutremurele, revoluţiile, dacă se gândea la un anume punct de vedere, bolile, sărăcia, foametea, dacă se gândea la altul. Aş fi putut să mă nasc oarbă. sau urâtă.

sau şchioapă, îşi spuse ea încurajator.

Când se simţea copleşită de disperare, se gândea la situaţii care ar fi fost mai rele şi uneori o ajuta. De această dată, nu-i folosi la nimic.

Ca un copil, plânse până când adormi. Avu o noapte foarte agitată. Cu coşmaruri nesfârşite cu femei în vârstă, copiii gălăgioşi şi Vic, cu priviri ciudate şi o barbă foarte mare. Era aproape nouă când se trezi, simţindu-se ca o cârpă şi arătând şi mai rău. Simţea că avea nevoie să doarmă o săptămână într-o mănăstire liniştită sau la celălalt capăt al lumii. Se spălă pe dinţi, împroşcând pastă de dinţi pe oglindă.

Afară era lumină, soare mult şi linişte. în interior, casa era întunecată, potrivindu-se cu starea ei de spirit. Era o clădire enormă, cu camere largi, foarte potrivită ca decor pentru filmele de groază, cu şeminee imense, numai bune pentru scene cu sacrificii umane. Amy se plimbă prin camerele goale, ascultând ecoul paşilor pe podele. După cum se vedea, Vic locuia în spaţiul rezervat oaspeţilor, iar restul clădirii era gol.

Se întoarse în salon, gândindu-se să-şi facă o cafea, când Kariuki apăru din senin. Gesticulând plin de entuziasm şi vorbind jumătate în engleză şi jumătate în limba lui maternă, îi spuse că-i va pregăti micul dejun.

Amy observă că pe masă nu era decât un singur tacâm, ceea ce însemna că Vic plecase deja la serviciu. Era bine, nu se simţea în stare să dea ochii cu el acum. Un sunet neobişnuit îi atrase atenţia şi întorcându-se văzu o cloşcă împreună cu puii ei intrând pe uşă şi îndreptându-se cu îndrăzneală spre masă, culegând frimiturile de pe jos. O ignorau cu desăvârşire. Kariuki se întoarse cu micul dejun şi goni cloşca, ridicând diin umeri, cu aerul că se întreabă: „Ei, ce poţi să le faci?“. Lui Amy îi plăcea acest bărbat. Avea o sclipire veselă în priviri şi, cu toate că nu

schimbau decât câteva cuvinte unul cu celălalt, se simţea bine cu el.

Când îşi termină masa, auzi o maşină oprind în faţa uşii şi câteva minute mai târziu, Vic

intră în casă.

- Văd că te-ai trezit, comentă el.

- Da.

Fără un alt cuvânt sau o altă privire, dispăru în hol şi se întoarse mai târziu cu o geantă mică în mână. Amy îşi bea cafeaua cu coatele pe masă, iar când privirile lor se întâlniră, văzu în ochii lui o ceaţă cenuşie, imposibil de citit. Privind-o în continuare, îşi puse ceasul la mână.

- îmi cer scuze pentru purtarea mea de aseară, spuse el, părând distant, străin.

Tânăra îi întoarse privirea, sperând că arată la fel de indiferentă. El nu făcu nici o mişcare, dar ea nu spuse nimic. Oare ce aştepta? Aplauze?

- Am spus că-mi cer scuze, repetă el.

- Iar eu îţi mulţumesc. din toată inima.

Bărbatul îşi încleştă dinţii, muşchii maxilarului încordându-se vizibil. încercarea lui de a-şi controla mânia îi provoca o plăcere ciudată. Vic luă pălăria pe care o lăsase pe un scaun şi o puse pe cap, cu un gest abrupt.

- Cred că vei fi mulţumită să afli că nu voi fi aici diseară şi, după câte se pare, nici mâine seară.

- Ura!

Luându-şi geanta, bărbatul ieşi din cameră, ignorându-i remarca. Brusc, ea îşi reveni şi fu cuprinsă de panică.

Nu vreau să fiu singură! se gândi ea, speriată. Nu vreau să fiu singură în această ţară uitată de Dumnezeu, nu în această seară! Se ridică repede, aproape alergând după el şi rămase în pragul uşii în clipa în care el urcă pe scaunul şoferului şi aruncă geanta în maşină.

- Chiar trebuie să pleci? întrebă ea, înghiţind greu.

El o privi cu răceală.

- Am un serviciu şi trebuie să fac multe ieşiri. Drumurile sunt foarte rele şi se întunecă devreme; pur şi simplu nu pot ajunge acasă în fiecare seară. Dacă te aşteptai să-ţi fiu ghid, trebuie să te dezamăgesc.

Porni motorul şi curând se îndepărta pe drumul accidentat.

Rămasă mută, Amy privi după el. Bărbatul nu întoarse capul, iar ea se simţi copleşită de teamă la gândul că va sta singură noaptea în această casă întunecată, fără nimeni care s-o înţeleagă în preajmă.

Ziua trecu greu, iar Amy se plictisi, neştiind ce să facă. Se plimbă prin grădină, fără să capete destul curaj să meargă în sat. Nu se simţea încă pregătită să întâlnească femei ciudate cu cercei lungi. Grădina era năpădită de buruieni, dar mai păstra urme ale frumuseţii apuse. Găsi flori ciudate şi unele relativ familiare, dar pe care nu le ştia pe nume. Îşi imagina cât fusese de frumos când proprietarii se îngrijeau de casă. în plimbările ei, îl întâlni pe Kariuki, care smulgea buruienile dintr-o grădină de zarzavaturi. Aşadar, Vic mânca chiar legume crescute în propria grădină. Din nou un contrast greu de imaginat. Sofisticatul om de afaceri din Manhattan pe care-l cunoscuse odată, părea din ce în ce mai îndepărtat.

La ora patru, cerul se întunecă deodată şi, fără nici un avertisment, începu să plouă. Amy începu să tremure şi se întrebă dacă n-ar trebui să aprindă focul. La urma urmei, de asta erau atâtea şeminee, nu?

Tocmai când apropia chibritul de lemne, apăru Kariuki cu o tavă pe care o aşează aproape de ea.

- Chai, spuse el, arătând spre ibricul de pe tavă.

- Mulţumesc, răspunse Amy. Asante sana, adăugă ea, amintindu-şi cuvintele pe care le citise în ghidul de conversaţie.

Kariuki zâmbi larg:

- Mzuri sana!

Amy se bucură ca un copil, de parcă ar fi realizat ceva miraculos. Îşi puse o cană de ceai şi privi la flăcări. Noaptea se apropia şi, fără să se poată abţine, începuse să-şi imagineze scene de groază, în care ea juca rolul victimei neajutorate. Când răsună o bătaie grăbită în uşă, încremeni. Uşa se dechise larg şi intră o fată care avea capul şi umerii acoperiţi cu un prosop albastru. Amy rămase cu gura căscată privind-o şi o analiză din cap până în picioare. Purta blugi strâmţi, un tricou roşu şi o haină lungă, neîncheiată. Avea părul scurt şi ochi albaştri foarte mari care o fixară cu surprindere.

- Bună, spuse ea. Vic e acasă?

- Nu, răspunse Amy automat, ridicându-se de pe scaun. A plecat dimineaţă şi o să lipsească două zile.

Fata dădu jos prosopul pe care îl purta pe cap.

- Oh, exclamă ea dezamăgită, dar apoi zâmbi larg. îmi pare rău, mă port ca o sălbatică. Sunt Tanya Palmer.

Amy se calmase şi respira normal.

- Sunt Amy Morelli.

- Am trecut doar să las prosopul lui Vic. L-a lăsat la mine ziua trecută, ridică ea din umeri, întinzându-i prosopul ud. Îmi pare rău că s-a udat. Eşti o V. P. P?

Despre ce vorbea? Victimă Pentru Psihopaţi? Chiar aşa se simţea.

- V. P. P? întrebă ea.

- Voluntar Pentru Pace, zâmbi Tanya. E clar că răspunsul e nu.

- Sunt în vacanţă aici, zâmbi şi Amy.

După o clipă de tăcere, privirea Tanyei se întunecă.

- Înţeleg. Bine, trebuie să fug - mă aşteaptă maşina. Salută-l pe Vic din partea mea când se întoarce. Kwa heri!

strigă ea, ieşind în fugă în ploaie.

Amy rămase nemişcată, privind la prosopul ud din mâinile ei. Tanya Palmer. Cine era? Şi ce căuta unul dintre prosoapele lui Vic la ea acasă? Ai trei încercări, îşi spuse singură.

Dar n-avea nevoie decât de una.

Tânăra se aruncă pe fotoliu. Gâtul i se uscase şi o copleşise un sentiment de disperare. Acum îi era clar. Toate lucrurile căpătaseră o explicaţie extrem de simplă. Ştia de ce Vic fusese atât de furios când o luase de la aeroport, de ce nu voise să vină. Oare de ce nu-i venise ideea că-şi găsise pe cineva în Kenia?

Ca o proastă, se gândise la el, îl dorise, îl visase. Iar el? El probabil nici nu-şi adusese aminte de ea, considerând-o în cel mai bun caz o amintire plăcută. Poate că era genul care prefera legăturile trecătoare şi care se temea de relaţii serioase. Ea aparţinea trecutului şi era şi prea departe. Tanya era la îndemână.

Putea să-l învinovăţească? Nu-i spusese niciodată că o iubeşte, nu-i promisese nimic, nu-i ceruse nimic. O tratase corect, iar ea era singura de vină pentru ceea ce i se întâmpla acum. Se uita în flăcări fără să le vadă, fără să simtă căldura focului, doar o disperare rece care i se strecura în vene. Cum putuse fi atât de naivă? Gâtul îi ardea din cauza efortului de a nu plânge, iar ochii o dureau. Cu mâini tremurătoare, ridică încet ceaşca şi îşi termină ceaiul. Avea gust de spălătură de vase.

Nu era timp să se gândească la această problemă, pentru că auzi o maşină oprind în faţa casei. Oare satul nu era atât de izolat cum părea? Poate că strada accidentată era un drum principal între oraşele învecinate - ar fi putut s-o păcălească. Deschizând uşa, descoperi un bărbat care stătea în ploaie, cu faţa acoperită de pistrui şi părul ud, lipit de cap. Se dădu înapoi câţiva paşi, ca să-l lase să

intre.

- Bună seara, spuse el cu un accent puternic, deşi nu-i era clar dacă era suedez sau danez. Numele meu e Gunnar Hornsrud.

întinse mâna şi Amy se prezentă şi ea. Bărbatul o privea întrebător cu ochii lui albaştri. Era surprins să găsească o femeie în casa lui Vic.

- Sunt o prietenă a lui Vic, explică Amy şi am venit aici în vacanţă.

Nu ştia de ce adăugase acest lucru, deoarece nu era nevoită să-şi
explice prezenţa. Nu-i datora acestui bărbat nici o explicaţie.

El zâmbi.

- Kenia este un loc minunat pentru o vacanţă, chiar dacă în aceste zile nu s-ar spune.

îşi lăsă încălţările lângă uşă şi se apropie de foc, frecându-şi mâinile să şi le încălzească. Era înalt şi foarte slab, având în jur de douăzeci şi cinci de ani. Ridicând privirea spre ea, zâmbi din nou.

-Am venit să-l invit pe Vic la o petrecere sâmbătă seara. Una dintre infirmierele din corpul de voluntari se întoarce acasă şi i-am pregătit o mică petrecere de rămas-bun. Soţia mea pregăteşte nişte mâncare norvegiană. Dacă mai eşti aici, te rog să ni te alături.

- E foarte frumos din partea ta, dar nu pot să mai rămân - adică nu ştiu care sunt planurile lui Vic. Poate să nu se întoarcă până sâmbătă.

Chiar dacă se va întoarce, se îndoia că va dori să o ia la o petrecere şi s-o prezinte lumii.

- Doreşti o ceaşcă de ceai? adăugă ea repede. Am un ibric mare preparat şi sunt numai eu.

- Oh, da, te rog. Ar fi foarte drăguţ.

Bărbatul se aşează într-un scaun şi îşi puse picioarele

lungi aproape de foc.

- Sunt ud şi îngheţat, oftă el.

Pentru că nu era pe tavă decât o ceaşcă, se duse să caute încă una la bucătărie. La întoarcere, îl întrebă:

- Eşti norvegian?

El dădu din cap.

- Soţia mea şi cu mine suntem amândoi voluntari - în organizaţia „Voluntari pentru Pace“ din Norvegia. Ea este instructor şi profesor, eu sunt medic veterinar.

Amy îi turnă o ceaşcă de ceai, iar el o luă, puse lapte din belşug şi patru linguriţe de zahăr. Bărbatul începu să râdă la vederea expresiei ei uimite.

- îmi place foarte dulce, ridică el din umeri.

- Aşa crezi? râse şi ea, molipsită de starea lui de veselie. îţi place aici?

- Oh, da! exclamă el cu entuziasm. Dar a durat un timp până când m-am adaptat.

- îmi dau seama, sunt în aceeaşi situaţie. Am ajuns aici ieri.

El o privi cu ochi mari.

- Ieri? Şi Vic te-a lăsat deja singură?

- A trebuit să plece. Iar el. n-a ştiut că ajung ieri. A fost o sincronizare proastă.

- Kariuki e aici, nu-i aşa? Eşti bine singură?

Acest bărbat e chiar sensibil, îşi spuse ea.

- Da, Kariuki este aici şi sunt bine, minţi ea. E un pic mai ciudat, desigur, dar nu e o problemă.

Minciuna era prea mare, dar spera că va trece neobservată.

Urmă o clipă de tăcere, iar bărbatul o privi peste marginea ceştii de ceai pe care o ridicase în dreptul feţei.

- Eşti speriată? întrebă el.

Nu, nu era speriată. Era îngrozită, terifiată, cuprinsă de panică.

- Ar trebui să fiu?

El zâmbi.

- Nu, eşti în siguranţă, dar emoţiile nu ţin cont de ceea ce gândim. Primele zile când am ajuns, soţia mea era un pachet de nervi.

Aşadar, nu era singura.

- Trebuie să recunosc: acest loc îmi dă fiori. Dar mă voi obişnui cu timpul.

El îşi umplu din nou ceaşca de ceai, apoi se aşeză în faţa ei.

- Mai bine ai veni să stai cu noi în oraş, până se întoarce Vic. Oricum, va veni pentru petrecerea de sâmbătă.

- Oh, nu, nu e nevoie!

Oare crezuse că intenţionase să-l oblige s-o invite?

- E foarte frumos din partea ta, dar pot să mă descurc, sincer.

Din modul în care zâmbea, era clar că nu credea nici un cuvânt din
cele spuse de ea.

- Crede-mă, Africa e mai bine să fie luată în porţii mici. Să stai de una singură într-o astfel de casă, nu cred că e cea mai bună soluţie.

- Dar nu pot s-o deranjez pe soţia ta, zâmbi ea încercând să se scuze.

- Inger se va bucura foarte mult să aibă companie. întotdeauna casa noastră e plină. Nu-ţi face probleme din această cauză.

Amy ezită. Era o invitaţie tentantă. Poate că era în siguranţă în această casă, dar nu se simţea aşa. Dar nu simţea nici nevoia să fie curajoasă.

Gunnar amestecă din nou îndelung în ceai, ca să-i lase timp să se gândească.

- Ei, mergi? întrebă el într-un sfârşt.

- Eşti sigur că nu deranjez?

- în nici un caz. Poţi să-ţi aduni acum câteva lucruri, iar eu îi voi vorbi lui Kariuki, să-i spun planurile. O să-i las şi un mesaj lui Vic.

Ploaia se mai liniştise, iar drumul se transformase într-o cărare noroioasă. Alunecând şi împiedicând-se, merseră mai departe pe drum, până când ajunseră la maşină. Era atât de veche, încât tânăra urcă plină de îngrijorare. Se şi vedea blocată undeva la capătul lumii, cu un străin.

îşi dăduse seama deodată în ce situaţie ciudată se afla. Cu o oră în urmă, nu-l cunoştea pe acest bărbat. Acum urcase în maşina lui, se lăsa condusă spre casa în care ar urma să-i cunoască soţia. dacă exista. Numai gândul că ar putea face un astfel de lucru ar fi părut scandalos la ea acasă. Nu poţi avea încredere în oameni aşa, pur şi simplu. Şi în nici un caz, nu te urci în maşina unor bărbaţi necunoscuţi. Plecase doar de două zile din State şi deja făcea lucruri la care nu s-ar fi gândit niciodată. Numai că aici era o altă lume, cu alte reguli şi legi. Aruncă o privire furişă spre Gunnar. Părea un bărbat de încredere,

inofensiv. Dar asta nu contează foarte mult: închisorile sunt pline de bărbaţi care arată inofensiv.

- Spune-mi, întrebă ea, culegi deseori tinere înfricoşate pe care le duci acasă la soţia ta?

- Numai joia, zâmbi el.

Casa lui Gunnar era mică, situată la ieşirea din Nyeri, mobilată standard. Aici o întâlni şi pe soţia lui, deschisă şi prietenoasă ca soţul ei şi vorbind cu acelaşi accent cântat.

- Pentru această seară, am pregătit supă şi clătite, spuse Inger. Din câte ştiu, nu este tocmai o combinaţie standard americană, adăugă ea râzând.

Amy se simţi din ce în ce mai bine, pe măsură ce trecea timpul. Era bine să fie departe de acea casă veche şi de realitatea deprimantă. Aşa că se duse devreme la culcare, dormi douăsprezece ore şi se trezi cu sentimentul că tocmai înviase din morţi. Corpul ei îşi revenea şi, dacă şi emoţiile ei ar fi în aceeaşi stare, totul ar fi bine.

Inger era în bucătărie, pregătea nişte prăjituri. Gunnar plecase deja de două ore la serviciu, iar soţia lui îi propuse pentru micul dejun ouă şi brânză norvegiană, întrebând-o dacă preferă ceai sau cafea. O trata pe Amy de parcă ar fi fost un oaspete drag, o prietenă pe care n-o mai văzuse de mult. După-amiază, o luă în oraş, să-i prezinte împrejurimile şi să cumpere cele necesare pentru petrecerea de a doua zi.

Mulţi dintre proprietarii magazinelor erau indieni. Magazinul de legume în care intrară era plin de mirosuri exotice, de mirodenii. Orice ar fi crezut Amy despre Africa, în nici un caz nu se potrivea cu realitatea.

Era ca un vis ciudat, în care realitatea se amestecă încet şi aproape inconfundabil cu irealul, oamenii şi locurile îi păreau atât de străini. Iar în această lume ciudată, venise să-l caute pe bărbatul iubit, un bărbat

proaspăt bărbierit, cu mâini blânde şi maniere ireproşabile. Dar ceea ce găsise era un bărbat dur, cu haine murdare de lucru, privire supărată şi braţe care o cuprindeau fără tandreţe.

Două femei africane stăteau în faţa magazinului şi vindeau legume şI fructe din coşuri mari din împletituri. Purtau rochii înflorate şi basmale pe cap.

- Jambo, memsahib, îi spuseră acestea lui Inger, apoi repetară salutul pentru Amy.

Inger cumpără un ananas mare, fructele pasiunii şi mango, râzând şi glumind cu femeile în limba locală. Apoi puse cumpărăturile într-un coş pe care i-l dădu lui Amy. - Dacă nu te deranjează să duci asta, o să iau eu cutia din magazin. Cred că avem tot ce ne trebuie. Mai întâi vom lua nişte samosas, apoi luăm ceaiul cu surorile.

Oare totul era atât de simplu aici? Soţii aduc acasă femei ciudate, oamenii aduc în vizită necunoscuţi? Aparent, aşa stăteau lucrurile. Fără să fie foarte atentă, Amy ascultă cu o ureche povestea pe care o spunea însoţitoarea ei despre surori.

- Cindy este cea timidă, îi spuse Inger. O să plece această săptămână. Iar Bunny, râse ea, pe Bunny trebuie s-o cunoşti!

Le găsiră pe amândouă acasă, în apartamentul lor modern, citindu-şi scrisorile. Bunny avea o figură foarte veselă şi păr şaten scurt. Era desculţă şi purta o haină lungă, de un portocaliu strălucitor. Sări imediat de pe scaun, luând sacoşa cu samosas pe care o primise.

- Ceaiul vine imediat!

Dispăru în bucătărie, apoi se auzi apa curgând şi clinchetul ceştilor. Apoi se auzi vocea ei vribrantă, cântând o melodie la modă.

Pe lângă personalitatea copleşitoare a lui Bunny,

Cindy părea să se piardă în decor. Mică, timidă şi tăcută, îi amintea lui Amy de un şoarece speriat. Dar desigur, nu putea fi acesta adevărul. Şoarecii speriaţi nu se alăturau „Voluntarilor pentru pace“.

Deodată, se auzi o bătaie în uşă şi intră Tanya, cu ochii albaştri lucind şi zâmbind larg.

- Bună tuturor!

în clipa în care o văzu pe Amy, schimbarea de pe figura ei fu vizibilă, ca un nor care-i întuneca trăsăturile, o frică inexplicabilă.

- Cred că n-o cunoşti pe Amy, nu? întrebă Inger.

- Ne-am întâlnit ieri acasă la Vic, răspunse ea cu voce liniştită, dar pe figura ei era vizibilă o încordare care nu-i scăpă lui Amy.

- Vrei să rămâi la un ceai? întrebă Cindy, cu o voce la fel de liniştită ca restul persoanei ei.

- Mi-ar plăcea, dar nu pot sta mult. Sunt în drum spre Nairobi.Voiam s-o întreb ceva pe Bunny, dacă nu mă înşeală urechile, e în bucătărie. Of, oftă ea cu o expresie de suferinţă, când îşi va duce vocea la acordat?

Dispăru în bucătărie, iar Amy le putea auzi râzând şi vorbind.

- Ce se întâmplă cu tine? se auzi vocea lui Bunny. Gândeşte, doar de asta ai creier!

în următoarea oră, Amy ascultă conversaţiile din jurul ei, fără să participe prea mult. O supraveghe pe Tanya, căutând semne. dar ce fel de semne? Nici ea nu ştia. Ceva care să-i spună ceva despre relaţia ei cu Vic, dacă era vreuna.

Dar ştia că e ceva. Pentru o clipă, putuse citi în ochii albaştri ai tinerei. Dar acum nu mai era nimic. Vorbea cu Amy cu o voce perfect normală şi spunea lucruri normale. Era învăţătoare, aşa declarase, îi plăcea Kenia, sandvişurile cu unt de alune, iepurii şi să alerge prin

ploaie. Era drăguţă, fu Amy nevoită să recunoască, iar apoi se întrebă de ce o deranja acest lucru. Apoi înţelese. Desigur! N-ar trebui să-i placă o persoană cu care era în competiţie. Cealaltă femeie ar trebui să fie o persoană nefericită, cu unghii lungi şi vopsite în roşu, cu voce răguşită şi fizic ademenitor-o femeie fatală.

- Spune-mi, o întrebă Bunny, ce te-a adus aici? Un bărbat, o vacanţă sau ambele?

Toată lumea o privi, cu excepţia Tanyei, care părea foarte preocupată să amestece în ceai.

Oare de câte ori va mai trebui să treacă prin acest lucru? După această săptămână, va deveni cea mai pricepută actriţă. De fapt, o mare mincinoasă.

Reuşi să zâmbească:

- Sunt în vacanţă. Stau acum la Vic, până când voi reuşi să mă descurc singură. După aceea, vreau să văd ţara. Cred că mă voi duce la Nairobi, să iau parte la un safari.

Luă o înghiţitură din samosa, mestecă şi înghiţi. Imediat, cerul gurii îi luă foc. Triunghiul de cocă era umplut cu un amestec picant. Inger spusese că este o delicatesă indiană, dar nu precizase că e o adevărată tortură pentru cei neiniţiaţi. Bău repede din ceai şi îşi şterse lacrimile, spre amuzamentul însoţitoarelor ei.

Amy termină samosa şi mai luă una. Nu erau chiar atât de rele, de fapt erau chiar gustoase. Oricum, avea multe adaptări de făcut, aşa că de ce n-ar începe cu mâncarea?

Vic ajunse devreme la petrecere, a doua zi după-amiază. Amy era singură în salon când îl văzu intrând. Se simţi imediat cuprinsă de emoţie. înalt şi puternic, părea să umple camera. Pentru o clipă ce păru nesfârşită, privirile lor se întâlniră.

- Bună, spuse el cu răceală, lăsându-şi geanta pe

podea.

Era acoperit cu un praf roşiatic. Tânăra îl privi cu atenţie, de la vârful ghetelor pline de praf, blugii roşi şi vechi, cămaşa încheiată neglijent, care lăsa să i se vadă părul de pe piept, până la faţa acoperită de o barbă de două zile. Arăta exact aşa cum îl văzuse la aeroport: un străin.

El îşi dădu jos pălăria şi o privi cu un amuzament vizibil.

- Nu prea arăt cum erai obişnuită să mă vezi, nu-i aşa?

Obişnuia să poarte costume din trei piese, cămăşi ale unor
designeri celebri, cravate de treizeci de dolari şi pantofi italieni. Nici pe departe nu semăna cu Vic pe care-l cunoscuse ea.

- Aşadar, eşti chiar tu? întrebă ea. Mă tot întreb în ce m-am amestecat. poate e un caz de identitate greşită.

- Eu sunt, ridică el din umeri. Sau ce a mai rămas din mine.

Inger intră în cameră în acea clipă, ştergându-se pe mâini.

- Bună, Vic! Îmi pare bine că ai putut ajunge. Ai găsit mesajul de la Gunnar?

- Da, mulţumesc.

Femeia o privi pe Amy.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- E şocul la vederea mea, răspunse Vic. Mă ştie de mai de mult şi încă nu e obişnuită cu metamorfoza mea.

Vorbea cu Inger, dar privirea lui o fixa pe Amy.

Femeia râse, dar râsul ei părea că venea de foarte departe.

- Mai bine te duci să faci un duş, Vic. Ştii drumul.

- Mulţumesc, e o idee bună, spuse el intrând în baie, în timp ce Amy o urma pe gazdă.

- Avem o baie comunală, explică aceasta. Nefericiţii care nu au apă curentă vin să facă baie aici. Deseori, vin şi Cindy şi Bunny. Vic e printre puţinii care strâng după ei şi îşi aduc propriile lucruri. Ceilalţi par să creadă că le voi da eu prosoape săpun şi şampon, iar în plus voi şi curăţa baia după ei.

Amy făcu o grimasă.

- Dar e dezgustător!

- Desigur. Mai ales că mulţi dintre ei lucrează departe de casă şi n-au mai văzut apă de câteva zile.

- Pot să fiu în vreun fel de ajutor? întrebă Amy. Tu munceşti, iar eu stau degeaba.

- Nu, nu. Joseph va veni curând şi nu suportă să-l încurce cineva când are treabă în bucătărie.

- Bine, dacă eşti sigură, mă voi duce să-mi strâng lucrurile. Aşa nu va trebui să mă agit mai încolo.

Nu-i luă prea mult să-şi adune lucrurile şi să facă puţină ordine în cameră, încercând apoi să descopere dacă nu uitase ceva. Ajunsă în faţa oglinzii, îşi văzu imaginea şi scoase peria, pieptănându-se repede. Auzi un ciocănit în uşa întredeschisă şi, privind în oglindă, îl văzu pe Vic care rămăsese în cadrul uşii. Dispăruseră praful şi murdăria, ca şi barba de două zile. Arăta foarte frumos în hainele simple, sport, cu pantaloni maro şi o haină bej, care făcea contrast cu tenul bronzat.

- Pot să intru? întrebă el.

Ea dădu din cap şi lăsă peria jos. Mâinile începuseră deja să-i tremure. Era cuprinsă din nou de acel sentiment ciudat, mai puternic acum decât fusese vreodată, iar întreaga ei fiinţă, corpul, mintea, sufletul reacţionau la prezenţa lui.

El închise uşa în urma lui. Amy nu făcu nici o mişcare, neputând să se mişte, în timp ce el se apropie şi-i puse

mâinile pe umeri, căutându-i figura în oglindă.

- Nu mi-am dat seama că-ţi va fi teamă să rămâi singură, spuse el încet. Ar fi trebuit să mă gândesc.

Amy îi evită privirea.

- Nu contează, şopti ea.

Putea să-i simtă căldura corpului, iar respiraţia lui îi încălzea obrazul.

- De ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din umeri, fără să-l privească.

- Nu ştiu. Pur şi simplu nu ţi-am spus.

Mâinile lui urcară spre gât, mângâindu-i încet pielea.

- Văd că încă mai porţi colierul de la mine.

Cuprinsă de fiori la atingerea lui mângâietoare, tânăra înghiţi greu.

- Da. îmi place.

Vic îi făcuse cadou la plecare acel colier simplu, fără pandantiv, doar un lanţ de aur, fără pietre sau alte artificii. îi plăcea tocmai pentru că era frumos în simplitatea lui, mai ales că nu-i prea plăceau bijuteriile.

Privirile lor se întâlniră în oglindă şi ea văzu că bărbatul zâmbea.

- Ştiam c-o să-ţi placă din clipa în care l-am cumpărat. Nu eşti genul de femeie căreia să-i placă diamantele şi rubinele, nu-i aşa?

- Nu sunt.

îşi amintea cu precizie fiecare detaliu al ultimei lor întâlniri, auzea parcă şi acum vocea lui lipsită de emoţie cu care îi spusese că va veni să-şi ia rămas-bun.

Observase starea lui de agitaţie din clipa în care intrase pe uşă. îi spusese că nu vrea să meargă nicăieri în acea seară, aşa că prefera să comande ceva de mâncare acasă. îşi aruncase haina pe un scaun şi îşi desfăcuse cravata, apoi deschisese o sticlă de vin şi turnase în pahare. Amy aşezase masa, pusese muzică, dar totul

mecanic. Camera părea cuprinsă de tristeţe, iar mâncarea n-avea nici un gust, parcă era din cauciuc. Tânăra abia putuse să mănânce şi nici nu putuse să-l privească pe Vic, aşezat în faţa ei. E ultima oară, nu înceta să-şi spună. Ultima oară când stă aici cu mine.

Când se întorsese de la bucătărie cu cafeaua, îl găsise stând în picioare în faţa ferestrei şi privind afară. Se întorsese spre ea:

- Vino aici, Amy. Am ceva pentru tine.

Lăsase tava jos, se îndreptase spre el cu paşi mici şi luase cutia pe care i-o întinsese. Era prea mare pentru un inel.

Nu vreau nici o bijuterie! îşi spusese în gând. Te vreau pe tine!

Era un colier, un lanţ subţire de aur. Când i-l pusese la gât, degetele lui erau fierbinţi. O sărutase uşor, ca o adiere. Comporamentul lui era ciudat şi distant, de parcă plecase deja. De-a lungul întregii seri, Amy simţise această distanţă.

- îţi mulţumesc pentru toate clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună, Amy.

Doar atât spusese, dar ea voia să audă mai mult. De ce nu-i putea spune c-o iubeşte? Ar fi vrut să plângă şi să ţipe la el, atât era de frustrată. Copleşită de o teamă îngrozitoare, îl privise lung. O să-l pierd, îşi spusese. Mă părăseşte pentru altă viaţă, pentru altă lume. Nu ştie că-l iubesc şi nici nu ştiu cum să-i spun.

îşi pusese braţele în jurul lui, strângându-l cu disperare, nevrând să-l lase să plece.

- Îţi mulţumesc, şoptise ea, pentru acest colier minunat.

Dar nu la colier se gândea. îl sărutase cu o disperare de care nu ştia cum să scape.

- Ţine-mă în braţe, Vic. Te rog.

El gemuse uşor şi se retrăsese din îmbrăţişarea strânsă.

- Oh, Doamne, Amy, nu face asta. Te rog să n-o faci.

Privirea lui era disperată, neliniştită. Tânăra ştia care era motivul neliniştii lui, dar nu ştia de ce nu voia să pronunţe cuvintele pe care îşi dorea atât de mult să le audă.

***

- De ce eşti atât de tristă?

Era în Africa, singură cu el în această cameră, dar totul se schimbase între ei. Mâinile lui erau încă în jurul gâtului ei fragil, jucându-se cu micul lanţ de aur.

- Tristă? Nu sunt tristă.

înghiţi cu greutate, încercând să-şi ascundă emoţia, dar nu era nici ea mulţumită de imaginea pe care i-o arăta oglinda. Zâmbind nervos, încercă să se îndepărteze de el.

- Mă duc jos. Inger mă aşteaptă.

El nu-i dădu drumul. Stând în spatele ei, îi prinse braţele, oprind-o să facă vreo mişcare.

- Ce s-a întâmplat, Amy?

- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

- De ce încerci să fugi de mine?

- Dar nu încerc să fug! Vreau doar să cobor!

- îţi e teamă de mine? zâmbi el amuzat.

- Nu fi ridicol!

Expresia lui se schimbase, aproape imperceptibil.

- îmi aduc aminte de clipe în care nu erai chiar atât de dornică să fugi de mine.

Strânsoarea lui devenise mai puternică şi nu părea dispus să-i dea drumul.

- Erau alte vremuri, răspunse ea cu răceală.

Tăcerea se lăsă în cameră, o tăcere plină de resentimente. Figura lui se întunecă.

- Desigur. uitasem că eşti în vacanţă.

-Aşa e.

Cel mai bine ar fi s-o creadă.

- în acest caz.

Bărbatul se aplecă spre ea, iar buzele lui îi mângâiară pielea fină a gâtului şi a obrazului.

- Ce părere ai de o mică aventură? Ce înseamnă o vacanţă fără o mică aventură romantică?

Mâinile lui coborâră uşor, mângâindu-i sânii, iar Amy simţi că nu mai poate să respire. Mângâierile lui erau senzuale, copleşitoare, iar buzele fierbinţi. Chiar dacă nu se mai purta cu duritate, tot era ceva în neregulă.

în timp ce stătea nemişcată, incapabilă să reacţioneze, simţind cum simţurile i se trezesc la viaţă, simţea de asemenea, din instinct, că nu era sincer.

- Ce spui? şopti el. Ar fi foarte plăcut, pentru amândoi.

- Te rog, şopti ea cu o voce gâtuită, lasă-mă să plec.

Nu o ascultă. în schimb, o întoarse spre el, ţinând-o foarte strâns, încât simţea fiecare fibră a corpului lui puternic. Fu nevoită să lupte împotriva nevoii copleşitoare de a ceda, de a se relaxa în braţele lui. Dar ştia foarte bine că se juca. Acesta nu era bărbatul pe care îl iubea, nici cel pe care-l dorea. Sau era? O săruta cu o dorinţă împotriva căreia nu putea să reziste, cerându-i un răspuns pe care nu mai era în stare să i-l refuze.

Luni întregi dorise atingerea lui, se simţise lipsită de dragoste şi de viaţă. Acum era în braţele lui, iar frica de a fi doar o joacă nu mai conta. Se lăsă cucerită, fără să se mai gândească la nimic, decât la imensitatea dragostei pe care o simţea pentru el.

Vic o eliberă brusc, privind-o fără să zâmbească, cu ochi întunecaţi.

- Aşa mai merge.

Se întoarse pe călcâie şi o lăsă singură.

Seara trecu într-o ceaţă - voci, feţe, râsete - toate păreau că vin de la mare distanţă. Amy nu mai era conştientă decât de Vic, de fiecare mişcare pe care o făcea, de râsul lui şi de privirea cu care o fixa din când în când, rece şi indiferentă. îi era din ce în ce mai teamă că bărbatul pe care îl cunoscuse de mult, era dispărut pentru totdeauna.

Conversaţia din jurul ei nu-i atrăgea în nici un fel atenţia, când un cuvânt o izbi, cu puterea unui fulger.

Tanya.

Numele trecu pe lângă urechile ei, făcând-o atentă. Cuvintele căpătară sens.

- Tanya a făcut asta? E stilul ei.

- E nebună.

Apoi urmară hohote de râs.

- Nu, se auzi vocea lui Bunny. Nu e nebună, dar e bună ca pâinea caldă. Fata aceasta are o inimă de aur.

Amy închise ochii, simţindu-se cuprinsă de teamă. Tanya. Figura fetei îi apăru în faţa ochilor. Era frumoasă. Are o inimă de aur. Văzuse în ochii ei teama la gândul că are o relaţie cu Vic. Nu se înşelase când citise în ochii albaştri. După cum nici prosopul nu era imaginaţia ei.

- Vezi cumva fantome?

întrebarea venise din partea lui Inger, care se aşezase lângă ea pe canapea.

- încă mă simt obosită şi într-un fel ciudat. Chiar durează atât de mult să-ţi revii după un zbor cu avionul? răspunse Amy, uimită şi ea de promptitudinea şi uşurinţa răspunsului.

- Câteodată durează zile întregi, zâmbi gazda. A, voiam să te întreb: ce voia să spună Vic atunci când vorbea despre „metamorfoză"? Se ocupa de ceva interesant şi neobişnuit înainte de a veni aici?

Amy râse.

- Nu, nu neapărat. Ce anume le spune oamenilor despre el?

- Nu mare lucru. Că este inginer, că a lucrat în New York, cam atât. Dar am sentimentul că e mai mult decât atât şi nu ştiu ce. Nu seamănă cu restul voluntarilor. E mai în vârstă, desigur.

- Vorbiţi despre mine? se aplecă Vic spre ele, dominându-le cu statura lui impresionantă.

Inger râse.

- Desigur, despre cine altcineva? încerc să descopăr misterele vieţii tale trecute.

- Da? ridică el sprâncenele. Şi reuşeşti?

Femeia suspină, prefăcându-se dezamăgită.

- Nu. Nu cred că Amy îmi va spune ceva.

Vic o privi pe Amy, figura lui rămânând la fel de

inexpresivă.

- De ce nu, Amy? Spune-i ce fel ce persoană eram.

Capitolul 3

Nu-i plăcea această poveste. în nici un caz, clătină ea din cap.

Ce fel de persoană era? Era diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i întâlnise. Avea ceva special, care o intriga. Nu era impresionat de propriile realizări, credea că era bine să ai bani, dar că nu contează foarte mult. Era interesant, apropiat, iubitor şi plin de surprize. îşi iubea bunica şi pisicile părăsite. Nu râdea de ea când o vedea plângând la vreun film siropos. O dată i-a adus cadou o plantă în ghiveci, s-o pună pe pervazul de la bucătărie. O asculta când vorbea - despre bucuriile şi tristeţile ei, despre copiii de la şcoală. O scotea la restaurante foarte scumpe, dar prefera să ia cina la ea acasă. Lui Amy îi plăcea să gătească pentru el: mâncăruri italieneşti, pentru care primise reţeta de la bunica ei. Vic insista să spele vasele.

- Ce fel de persoană? întrebă Amy. Nu ştiu la ce te referi.

- Ba da, ştii, zâmbi el, dar era clar că doar pentru ochii lui Inger.

- Să auzim, spuse Inger, cu ochii lucind de interes. Sună interesant.

- De unde vrei să încep? îl întrebă tânăra. Compania ta, apartamentul tău sau stilul de viaţă?

- De unde vrei.

Foarte bine, dacă asta voia, asta va primi.

- Acasă, arăta foarte diferit, începu ea. Nu l-am văzut în haine de lucru până când n-am ajuns aici. Obişnuia să poarte costume şi haine scumpe, în general. Ştii unde locuieşte acum, nu? Ei, în New York avea un apartament

imens, cu decoraţiuni impresionante şi mobilat ca pentru o vedetă. Era proprietarul firmei de inginerie pe care o conducea, întemeiată de el. Conducea un Jaguar şi mă scotea la restaurante scumpe şi la piesele de teatru care se jucau pe Broadway.

în timp ce vorbea, era conştientă de privirea lui, dar îl ignora complet. Sau cel puţin se prefăcea că-l ignoră.

-Ar fi trebuit să vezi locul! Era minunat! continuă ea, adresându-i-se lui Inger.

Continuă să descrie mobila şi dotările din apartament, totul cu un entuziasm demn de un comentator sportiv. Ascultându-şi propria voce, se întreba cum poate să vorbească despre astfel de lucruri, care pentru ea nu însemnau nimic.

Ochii lui Inger deveneau din ce în ce mai mari, pe măsură ce asculta descrierea ei. Era foarte vizibil impresionată.

-Avea bani, nu? întrebă ea în cele din urmă.

- Foarte mulţi, suspină Amy. Dar a renunţat şi la apartament, şi la mobilă. Şi-a vândut chiar şi compania.

Zâmbi, cu regret prefăcut. Expresia ei părea că spune că-i pare rău, pentru că era impresionată de aceste lucruri.

Inger îl privi pe Vic cu uimire:

- Ştiam eu că e ceva în neregulă cu tine. Se vede întotdeauna cineva care are bani. Poate că ar trebui să-ţi spun „domnule“. Nu sunt sigură că ştiu cum să mă port cu oamenii bogaţi. Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi invitat să mănânci picior de miel şi cârnaţi.

Tonul ei era pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

Vic zâmbi, zâmbetul lui fermecător, pe care Amy îl cunoştea foarte bine.

-Nu trebuie să-ţi faci probleme, spuse el. Din câte se

vede, nu mi-am adus banii cu mine, iar mielul tău nu l-aş rata pentru nimic în lume.

Inger îi făcu un semn cu ochiul lui Amy.

- E drăguţ, nu-i aşa? Foarte obişnuit, în ciuda banilor.

Într-o clipă de revoltă, Amy ştiu care era replica potrivită.

- Cred că e atât de drăguţ tocmai din cauza acelor bani.

Inger râse tare, iar Amy întoarse abia acum privirea spre Vic. Figura lui era întunecată, iar ochii o fixau mânioşi. Zâmbi spre el, cu prefăcută inocenţă.

- Te-ai supărat?

Expresia lui se schimbă, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Zâmbi şi el, calm şi rece.

- Deloc, deloc.

Era târziu, când plecară de la petrecere. Amy şi-ar fi dorit să poată rămâne cu Inger şi Gunnar, dar nu avea de ales, trebuia să plece acasă cu Vic. Tot drumul spre casă rămaseră tăcuţi. Dinspre Vic părea să vină un fel de vibraţii ciudate, aşa că-şi dădu seama, din instinct, că e mai bine să tacă. Ştia că jucase un joc periculos şi-i părea rău. Oare ce o făcuse să se poarte atât de copilăreşte? Totul o irita şi nu se mai recunoştea.

- Sper că te-ai distrat în această seară, spuse Vic în clipa în care intrară în sat.

Era primul lucru pe care îl spunea, dar figura lui rămăsese în întuneric şi vocea îi era neutră.

- Oh, da. Toată lumea este foarte drăguţă.

- în afară de mine.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

Amy îşi muşcă buzele.

- Pari atât de diferit, murmură ea, simţind că vocea îi tremură. îmi pare rău.

îi părea rău pentru tot ce părea să fie în neregulă, chiar dacă nu ştia ce anume era greşit şi de ce.

Vic deschise uşa şi intrară înăuntru.

- Diferit? în acest caz, nici tu nu pari femeia pe care

mi-o aminteam. Spectacolul pentru Inger a fost o adevărată surpriză, clătină el din cap, aprinzând lumina.

- La ce te referi?

Ştia foarte bine la ce se referea, dar voia să audă de la el.

- E atât de drăguţ datorită banilor, o imită el.

- Tu ai vrut-o! se răsti tânăra.

- Da? Cum adică?

- M-ai obligat să vorbesc despre tine. Ce voiai să-i spun? Dacă vrei să joci jocuri prosteşti, pot face şi eu la fel.

îi întoarse spatele, cu intenţia de a se duce în camera ei, dar el o opri.

- Stai jos!

- Nu! E târziu. Sunt obosită şi vreau să mă duc la culcare!

- Vreau să stăm de vorbă.

O ţinea de braţ, foarte aproape, vorbind cu voce joasă.

- Nu ştiu ce mai e de spus.

- Foarte bine, eu ştiu. E ceva ce cred că ar fi mai bine să ştii, aşa că stai jos.

Văzând că n-are altă scăpare, se aşeză pe scaun. El rămase în
picioare, dominând-o şi privind-o cu ochi care păreau deodată obosiţi.

- Poate că îţi imaginezi că munca de aici e doar o joacă pentru mine, la care voi renunţa când mă voi plictisi. Oricum, asta crede familia mea, la fel şi prietenii de acasă. Ei, am o surpriză pentru tine, Amy. N-am nici cea mai mică intenţie să mă întorc la vechiul meu stil de viaţă. Am terminat cu el. Trebuie să înţelegi asta. Pot să mă folosesc de calităţile mele acolo unde e mai multă nevoie de ele. Nu dau doi bani pe costumele luxoase, maşinile scumpe sau apartamentele mobilate extravagant. Iar dacă acelea

au fost motivele pentru care te-ai îndrăgostit de mine, nu pot decât să-ţi spun să te întorci acasă. Nu e nimic pentru tine aici.

Amy simţi că leşină.

- Sper că nu crezi că te-am plăcut pentru banii tăi?

Avea un gol în stomac. Oare luase în serios tot ceea ce-i spusese lui Inger? Cu mâinile încleştate pe genunchi, îl privi speriată.

- Se pare că te bucuri foarte mult de toate acele lucruri care pot fi cumpărate cu ajutorul banilor, spuse el cu răceală.

Aceste cuvinte o făcură să se înfurie.

- Dar ce este în neregulă cu acest lucru? Doar pentru că mi-a plăcut să mă las răsfăţată de tine, nu înseamnă că numai de asta îmi pasă! Ce importanţă au banii când nu mai e nimic altceva?

Avea mult mai multe de spus, dar nu ştia cum să se exprime. Pe lângă strălucirea şi luxul vieţii lui, fusese ceva în plus, care o atrăsese. Dar cum putea să-i mai vorbească acum despre aceste lucruri? O să-i râdă în faţă. Mânia o părăsi şi se simţi copleşită de tristeţe.

- Tu chiar crezi că sunt. că nu sunt decât o căutătoare de aur, fără altceva în cap? spuse ea, încercând să-şi ascundă emoţia. N-am venit aici pentru banii tăi, Vic. N-am nevoie de ei şi nu mi-au trebuit niciodată. După cum ţi-am spus, sunt în vacanţă. Nici mai mult, nici mai puţin.

Printr-o minune, vocea ei era calmă şi sigură, aşa cum sperase. Nu avea de ce să fie mânioasă sau supărată. Era prea târziu.

Vic nu spuse nimic, doar rămase pe loc, privind-o. Amy vru să se ridice, dar o opri.

- Te rog, vreau să merg la culcare.

Bărbatul se apropie de ea, îi prinse mâinile şi o ridică de pe scaun. Nu era destul loc între el şi scaun, dar nu se

dădu înapoi, ci o ţinu în braţe. încercă să scape, dar o ţinea strâns, fără să-i lase măcar spaţiu să respire. închise ochii, încercând să reziste apropierii lui, dar îi simţea corpul lipit de al ei şi nu se putea împiedica să tremure. Respiră repede, gâfâit.

- Te rog, dă-mi drumul.

- Oh, Doamne, Amy! murmură el cu voce răguşită, să încetăm cu prostiile.

Brusc, gura lui îi luă în stăpânire buzele, într-un sărut ameţitor. Să încetăm cu aceste prostii! Era tocmai ce dorea şi ea să facă, să uite ultimele zile, pline de tristeţe şi de suferinţă. Nu voia decât să fie iubită şi să-l iubească, din toată inima.

Sărutările lui fierbinţi o cuceriră, iar ea nu se mai împotrivi, întorcându-i sărutările cu aceeaşi pasiune. Niciodată nu putuse să reziste magiei atingerii lui, tot ce făcuse era să-i răspundă, cu toată fiinţa ei. Căldura din corpul lui părea să se scurgă în venele ei, dându-i o senzaţie de plutire. Fiecare centimetru de piele se încălzea, îl dorea.

- Pot să-ţi simt inima bătând, şopti el, cuprinzându-i sânii şi privind-o cu o expresie care o făcu să se oprească din respirat. Amy, te doresc, continuă el, cu o voce joasă şi plină de dorinţă. Vreau să te ţin în braţe, să te sărut şi să te ating peste tot.

Tânăra nu mai era în stare să gândească. Inima îi bătea atât de tare, încât era gata să-i spargă pieptul. îl privi ameţită. în acea clipă, un obiect albastru îi atrase atenţia.

Prosopul. Era prosopul pe care el îl lăsase acasă la Tanya. împietri, ca şi cum o mână de gheaţă i-ar fi cuprins inima.

Degetele lui Vic îi mângâiară încet faţa.

- Ce s-a întâmplat, Amy? întrebă el încet. Nu e nimic în

neregulă în faptul că te vreau, nu-i aşa?

Ba da, este! îşi spuse ea enervată. Mă vrei pe mine sau pe Tanya, oricare suntem la îndemână! Nu-şi dorise să vină în vizită, dar acum că era aici, de ce să nu profite? Oare asta îşi spunea? Se îndreptă în braţele lui, iar suferinţa era mai cumplită decât îşi imaginase că poate fi.

- Amy? îţi este teamă? întrebă el, privind-o neîncrezător. Nu-ţi voi face nici un rău.

- Lasă-mă să plec, îl rugă ea cu o voce sugrumată. Te rog să-mi dai voie să plec.

El o eliberă, ridicându-i bărbia s-o privească în faţă.

- Plângi? Oh, Amy, îmi pare rău. Nu voiam să te forţez să faci un lucru pe care nu vrei să-l faci.

îi întoarse spatele, urându-l pentru această tandreţe şi preocupare, dorindu-şi să poată crede în sinceritatea lui. La fel se purta şi cu Tanya? La fel se purta cu toate femeile? Gândul acesta era dureros. Crezuse că, dacă se poartă frumos cu ea, o să-i cadă în braţe? Poate că această tehnică mergea cu alte femei, dar ea nu se va lăsa folosită. Nu în acest fel.

- Amy, spuse el calm, nu putem să vorbim despre ce e în neregulă?

Mâna lui o mângâie pe spate, dar ea rămase neclintită, simţind doar răceala şi goliciunea din interior. Privirea ei era fixată, pe prosopul rămas pe spătarul unui scaun.

- Amy, răspunde-mi!

Ea respiră adânc, privindu-l cu toată demnitatea de care era în stare, dorindu-şi să poată vorbi fără ca vocea să-i tremure.

- Nu vreau să vorbesc despre acest lucru.

- Amy, ai făcut vreodată dragoste cu un bărbat?

Sângele urcă imediat în obrajii ei.

- Nu e treaba ta!

Cum îndrăznea? Cum avea neruşinarea să-i pună o

astfel de întrebare? Ar fi vrut să fugă, dar nu putea scăpa din braţele lui.

El o privi cu blândeţe, zâmbind, apoi o mângâie uşor pe păr.

- De ce eşti atât de defensivă? Ştii, nu e o crimă să fii virgină.

- Sunt sigură că nu!

- Cred că e chiar o realizare, în zilele noastre.

Din acest punct de vedere, avea dreptate. Bărbaţii de dinaintea lui: Steven, Tony, nu însemnaseră nimic. Vic fusese singurul bărbat pe care îl dorise vreodată. Iar el o părăsise.

- Nu voiam să te sperii, Amy. N-ai de ce să-ţi fie teamă. Să luăm loc şi să vorbim despre acest lucru.

- Nu, te înşeli! Nu vreau să facem dragoste, dar tu nu crezi acest lucru! Nu înţelegi, pur şi simplu nu înţelegi!

îşi dorea cu disperare să plece de lângă el. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de încolţită.

Vic rămase tăcut o vreme, privind-o cu atenţie. Chiar dacă îi simţea privirea, nu putea să se convingă să-l privească. Apoi îl auzi oftând.

- Nu, poate că nu înţeleg. Poate că m-am înşelat de la început, spuse el cu o voce neutră, dându-i drumul şi făcând un pas înapoi. Noapte bună, Amy.

Ziua de duminică nu promitea nimic bun. Era o zi întunecoasă şi ploioasă, iar casa era tăcută ca o peşteră. Oare Vic era încă în pat? Sau plecase? Sperând să nu-l întâlnească, tânăra porni spre bucătărie, să vadă ce era de mâncare pentru micul dejun. Cafea, pâine, dar fără posibilitatea de a o prăji, şuncă şi brânză. Un mic dejun continental - dar de ce nu? Cu mâncarea pe o farfurie, se întoarse în camera ei, care arăta ca o celulă. Aşezată pe pat, îşi mâncă masa, toate resturile ajungând pe sacul ei de dormit. Oare ce e în neregulă cu mine? se întrebă ea,

în timp că răsfoia neatentă o revistă. Reclamele promiteau o viaţă perfectă: vitamine care aduceau viaţă, tinereţe, fericire. La fel şi iaurtul. Mai erau reclamele de parfumuri sofisticate, sau de lenjerie seducătoare.

Horoscopul din ziar promitea schimbări importante în viaţa ei sentimentală.

Dădu ziarul la o parte, luă o coală de hârtie şi un creion şi începu să scrie:

Dragă Sue. Abia am luat micul dejun cu pâine simplă, cu gem şi cafea instant. Stau într-o cameră cu vedere spre un drum noroios. îmi ţin companie nişte păianjeni mari şi negri.Vic spune că sunt inofensivi şi că e imposibil să scapi de ei, aşa că e mai bine să crezi că fac parte din decor, sau din mobilă, care e la fel de înspăimântătoare. E romantic, nu-i aşa? Tot îţi mai doreşti să fi venit cu mine?

Se opri din scris, îşi termină cafeaua şi suspină. Uitându-se pe geam, se întrebă ce să mai scrie. Sue va dori să ştie tot, în detaliu, dar n-avea nici o intenţie să-i spună. Era mai bine să păstreze o notă lejeră, de amuzament. Reîncepu să scrie:

Victor cel viril, cum îi spuneai, este pe undeva prin preajmă, dar nu ştiu pe unde. Când am coborât din avion, au ieşit înt-adevăr scântei, dar nu în sensul la care te gândeşti. Ce s-a întâmplat cu adevărat, nu ştiu nici eu. Ştiu doar un lucru: mi-ar fi fost mai bine acasă, visând la o dragoste pierdută şi fiindu-mi milă de mine însămi. Cel puţin l-aş fi avut pe Alan Alda la televizor şi o pungă de fursecuri cu ciocolată lângă mine, care să mă consoleze. E mult mai mult decât am aici.

După cum îţi dai seama, lucrurile nu merg foarte bine şi nu cred că voi sta foarte mult aici. Mulţumesc pentru că ai grijă de apartamentul meu. O să te anunţ când mă întorc.

După ce semnă, Amy împături hârtia şi o puse în

poşetă. Mai trebuia să găsească un plic, timbre şi o cutie poştală.

Scrisoarea o făcuse să se simtă chiar mai nefericită. O făcuse să se gândească mai mult la propriile sentimente, care erau foarte reale. Se simţea ca un animal în cuşcă, prinsă de propria dragoste, fără apărare, lipsită de putere. Oare nu era capabilă să facă nimic altceva, decât să stea aici şi să vorbească despre Vic? întreaga ei minte şi întregul ei corp păreau obsedate de el şi intensitatea sentimentelor era înspăimântătoare.

în bagajul cu care venise erau materiale pentru desen, hârtie, acuarele, cărbune pentru schiţe, aşa că, pentru a nu se mai gândi, le scoase şi începu să deseneze micul grup de colibe care se vedea de la fereastra camerei ei. Nu se vedea nimeni, iar peisajul copleşit de ploaie arăta mohorât şi dezolant. Nu reuşea s-o facă să se simtă mai bine şi nici pictura nu era eficientă. Nervoasă, strânse hârtia în pumn şi o aruncă pe podea.

în liceu, făcuse cursuri de artă. Era bună, dar nu suficient de talentată ca să poată urma o carieră în domeniu. Ca adolescentă, visase să fie artistă, să locuiască la Paris, Roma sau Amsterdam, să câştige destui bani cât să poată locui confortabil şi să călătorească mult. Avusese viziuni romantice despre şederea la Paris, în bistrouri pline de artişti care discută despre pictură şi sculptură, sau despre cum se bea vin într-un restaurant luminat de lună în Roma. Sau se visase pictând pe un colţ însorit de stâncă din Grecia. Toate acestea în compania unui bărbat senzual, înalt şi blond, cu ochi albaştri - poate un poet, sau tot un pictor.

în loc de aceasta, devenise o profesoară serioasă, îndrăgostită de un bărbat brunet, un inginer cu picioarele pe pământ.

Lui Vic îi plăceau picturilei şi schiţele ei. Fusese sincer

impresionat când le văzuse prima oară, deşi ezitase să i le arate, pentru că nu voia să le admire doar din politeţe. în apartamentul lui erau câteva picturi, iar Amy recunoscuse câteva tablouri valoroase. Mai erau şi artişti necunoscuţi, dar ale căror lucrări îi plăcuseră.

Nu numai o dată, bărbatul admirase picturile de pe holul ei. Cu câteva săptămâni înainte de plecare, fusese ziua lui. împlinea treizeci şi patru de ani, iar cadoul era greu de găsit. Ştia că nu putea să cheltuiască prea mult, mai ales pentru că l-ar fi făcut să se simtă prost şi n-ar fi apreciat un astfel de gest. I se păruse că soluţia cea mai bună e să-i dea pictura care îi plăcea cel mai mult, iar alegerea fusese foarte bună. Văzuse acest lucru pe figura lui, în clipa în care desfăcuse cadoul, luminându-se la faţă.

- Mulţumesc, zâmbise el. Nu cred că ar fi ceva care să-mi fi făcut mai multă plăcere.

Ea se simţise brusc prost.

- Nu voiam să fiu pretenţioasă, doar că. ai spus că îţi place, altfel nu m-aş fi gândit să ţi-l dau.

Vic o luase în braţe şi o făcuse să tacă, acoperind-o de sărutări care o făceau să tremure.

- Da, zâmbise el, îmi place. Dar e de două ori mai special, venind de la tine, ştiind că e făcut de tine. De ce crezi că asta te face pretenţioasă? o întrebase, fixând-o cu ochii lui cenuşii. Eşti prea modestă. Lucrările tale sunt bune şi trebuie să ai mai multă încredere în propriile forţe.

Amy oftă. Hârtia din faţa ei era acoperită de mâzgălituri, singurul lucru de care era în stare. Era frig şi se înfioră brusc. Punându-şi sacul de dormit pe umeri, se aşează în pat. Oare mai avea vreo şansă să regăsească acel sentiment de dragoste şi respect? Cum putea ignora ceea ce văzuse în ochii Tanyei? Cum putea să-l mai creadă sincer, în clipa în care îi şoptea cuvinte dulci, după ce

făcuse la aeroport?

La prânz, auzi o bătaie la uşă. Era Vic, îmbrăcat în pantaloni de lucru şi un pulover cenuşiu, de culoarea ochilor. Părea mare, impresionant, străin. Pentru o clipă, o cuprinse teama, dar se calmă, pentru că în privirea lui nu era nimic ameninţător. Era calm, stăpân pe el. Părea o statuie de marmură sau un lac îngheţat.

Starea ei de spirit era oricum, mai puţin calmă. Era mai degrabă ca un ocean tulburat sub o furtună tropicală. Tremura. Era din cauza lui, sau din cauza frigului?

- Masa e gata în sufragerie. De ce nu vii cu mine în faţa focului? Aici e frig.

Atitudinea lui calmă o irită.

- Nu mi-e foame, mulţumesc.

Oh, îşi spuse ea, parcă sunt un copil răsfăţat. Privind spre Vic, îşi dădu seama că şi el gândea la fel, pentru că avea expresia unui tată nemulţumit.

- Haide, Amy, nu te purta copilăreşte! N-ai de ce să te ascunzi. Nu putem să fim măcar prieteni?

Prieteni? Hm, ce glumă bună! Chiar îşi imagina că va merge aşa ceva? Dar, în cele din urmă ridică din umeri şi se dădu jos din pat.

- Bine, vin.

Pe o măsuţă în faţa şemineului era aşezată mâncarea: supă de legume şi sandvişuri cu brânză. Mâncară în tăcere, iar căldura supei şi a focului se răspândiră în corpul ei îngheţat. Abia acum îşi dădea seama cât de frig îi fusese. Fusese îngheţată ca un cub de gheaţă. Sau ca o fecioară de gheaţă. Oare aşa o credea Vic?

- Nu ştiam că poate fi atât de frig aici, spuse ea, rupând tăcerea.

- E sezonul ploios şi suntem la o altitudine destul de mare. Restul anului e destul de cald ziua, dar se răcoreşte noaptea. Ce părere ai de nişte cafea? întrebă el, punând

bolul de supă pe masă.

- Mi-ar face plăcere. Mă duc s-o fac eu.

- Nu, e rândul meu.

Nu-l contrazise, n-avea rost.

Vic se ridică, strânse vesela şi plecă din cameră. Când se întoarse, îi întinse o ceaşcă de cafea şi se aşeză lângă foc.

- M-am gândit să stăm de vorbă despre ce vrei să faci şi să vezi câtă vreme eşti aici. La ce te-ai gândit?

întrebarea lui o luă prin surprindere. Pentru o clipă, rămase tăcută. Oare reuşise să-l convingă că era doar în vacanţă? Fusese o încercare şi se pare că reuşise. Nu trebuia să se mire că o întreba aceste lucruri, trebuia să fie doar atentă.

- Nu sunt sigură. Ai vreo sugestie?

Era o soluţie bună.

Figura lui era neclintită.

- Dacă vrei ceea ce preferă de regulă turiştii, ţi-ar fi mai bine dacă te-ai duce la Nairobi. Sunt tot felul de tururi organizate, cum ar fi expediţii, safari sau ce mai vrei.

în mintea lui Amy apărură imediat imagini cu autobuze pentru turişti, pictate în dungi, cu turiste germane cu păr rar şi multe kilograme, turişti californieni cu burtă de bere şi japonezi încărcaţi cu aparate de fotografiat. Cu toţii păreau plecaţi într-o expediţie de supravieţuire. De unde ştia aceste lucruri? De la televizor sau de prin ziare.

- Nu sunt tocmai genul turistului obişnuit, ridică ea din umeri, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine sub privirea lui scrutătoare. Nu-mi plac grupurile organizate, prefer să fac excursii singură.

- Aşa credeam şi eu, dădu din cap Vic, privind-o cu atenţie o clipă.

Se ridică apoi şi începu să rearanjeze butucii de pe

foc.

- Dacă vrei să cunoşti adevărata Kenie, e mai bine să rămâi aici. Din câte cred că ştii, suntem în centrul ţării.

Da, ştia acest lucru. Tot ce avea de făcut era să privească pe fereastră şi să vadă adevărata ţară.

- Da, ştiu, dar.

- Dacă rămâi aici, poţi veni cu mine în unele dintre excursiile mele şi sunt sigur că Bunny va fi încântată să te ducă să vezi spitalul.

Generozitatea şi disponibilitatea lui o uimiră.

- îmi ceri să rămân aici cu tine?

El puse vătraiul pe care îl folosise lângă şemineu şi se aşeză lângă ea.

- Nu-ţi cer, îţi sugerez. Sau îţi propun, dacă vrei să fiu mai exact.

Amy îşi strânse pumnii în poală. Avea dreptate să spună aceste
lucruri. Nu îşi va face păreri greşite, dacă asta îl deranjează.

- E foarte frumos din partea ta, dar nu vreau să te deranjez.

- Nu mă deranjezi. Casa e destul de mare pentru o armată.

Nici o casă nu e destul de mare pentru două persoane care nu se înţeleg, îşi spuse ea. Dar nu avea unde să se ducă, în afară de Nairobi, unde ar trebui să joace rolul turistului. Sau se putea întoarce acasă şi să renunţe la această expediţie fără speranţă. Să se recunoască învinsă şi să admită că l-a pierdut pentru o viaţă nouă şi pentru o altă femeie.

Dar încă îl iubesc, îşi spuse, cuprinsă de disperare. Nu pot să renunţ fără măcar să încerc. Să încerce ce? Nici ea nu ştia, dar ştia că, dacă va pleca acum, totul va lua sfârşit dar, dacă va mai sta, mai poate fi o speranţă. Poate o

minune, o zână bună sau lampa lui Aladin.

- Gândul de a sta aici e prea dureros pentru tine? o ironiză el, vizibil amuzat.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă ea.

- Ar trebui să-ţi vezi faţa.

Amy se enervă brusc.

- Mi-aş dori să nu te mai uiţi la mine!

Vic începu să râdă.

- Dar îmi place să mă uit la tine. întotdeauna mi-a plăcut.

N-avea ce să-i răspundă la aceste cuvinte. Nu o deranjase obiceiul
lui de a o fixa cu privirea, pentru că-i plăcea ce se citea în ochii lui. Dar acum, totul era diferit.

El o privea în continuare.

- Oricum, mai bine să ne întoarcem la discuţia noastră. Vrei să stai aici sau preferi să te duci la Nairobi?

îi era imposibil să-i evite privirea. O forţă ciudată, mai puternică decât voinţa ei, o împiedica să întoarcă privirea. Inima îi bătea cu putere şi îşi pierduse tot curajul.

- Mi-ar plăcea să rămân.

Tăcerea dintre ei era plină de înţelesuri, subliniindu-i cuvintele, dându-le un sens la care nu se gândise. Vic nu spuse nimic, doar o privi lung, fără să poată citi în privirea lui la ce se gândea. Brusc, Amy îşi aminti ce-i spusese în seara sosirii. O să-i ceară o plată pentru prezenţa aici? De aceea voia să stea cu el? Dacă era vorba despre acest lucru.. .Dar gândurile ei fură întrerupte în clipa în care Vic se ridică şi aranjă din nou buştenii pe foc.

- Bine, spuse el simplu, dar hotărât. în acest caz, am stabilit.

A doua zi, Vic se duse la serviciu. Ploaia se oprise şi era cald şi însorit. Amy îşi adună curajul şi porni la plimbare prin sat. Oamenii se uitau la ea şi copiii

chicoteau şi o urmăreau peste tot. încercă să-i ignore, dar fără succes. Nu putea să-i gonească, pentru că nu ştia cuvintele. Aşa că era nevoită să-i suporte.

în sat era un şir de magazine mici, doar cu o tejghea şi câteva produse necesare. Era şi o măcelărie mică, din care ieşi o tânără cu un pachet în mână, care purta în spate un copil adormit. Ochii ei rotunzi şi negri o priviră cu uimire. Lui Amy îi era greu să se obişnuiască să fie atracţia tuturor, atât de albă şi de străină. Ieşea în evidenţă în mulţime, de parcă i-ar fi crescut coarne sau ar fi ceva foarte în neregulă cu ea.

De undeva auzea voci de copii care cântau un cântec, sau aşa i se părea. Urmărind sunetul vocilor, ajunse într-o clădire joasă, în care un grup de copii stătea pe bănci de lemn, la umbra unui acoperiş din plante. O tânără stătea în faţa copiilor, dirijându-i, iar Amy realiză cu încântare că era o şcoală pentru clasele mici. Din locul în care stătea, nu putea fi zărită, aşa că-i urmări cu fascinaţie.

La şcoală nu era nimic pentru joacă, nici un fel de obiect. Copiii stăteau cuminţi în bănci, cântând mai întâi, apoi numărând. Sau cel puţin aşa părea, după sunetul vocilor. După aceea, învăţătoarea le dădu voie să plece, iar copiii alergară voioşi şi plini de energie. Se aşezară pe pământ şi începură să se joace cu nisip, cutii goale de conserve sau cu beţe adunate de pe jos.

Amy se plimbă până la marginea satului. Pământul se întindea în faţa ei, dealuri domoale, care se înălţau în zare, până la poalele maiestuosului munte Kenya, înalt şi impresionant, cu vârful ascuns în nori şi crestele acoperite de zăpadă. în vârful lui locuia Mungu, zeul religiei locale, după cum îi povestise Vic. Sau poate Gunnar, nu-şi mai aducea aminte.

Ajunsă acasă, îşi scoase culorile şi hârtia şi încercă să deseneze tot ce văzuse în sat. Nu era nici Roma, nici Paris

sau Grecia dar, într-un fel, era mai romantic şi mai exotic. Oricum, mult mai interesant decât acasă la ea, în New Jersey. Imaginea copiilor de la şcoală îi reveni în minte. Cine ar fi crezut că poate găsi o şcoală în aceste ţinuturi ciudate? Oare putea să-i ajute cu ceva? Să le dea culori, caiete sau jucării simple? Sau nişte cărţi cu desene?

Pentru o vreme, rămase adâncită în lucru, făcând schiţe în cărbune ale imaginilor care o impresionaseră cel mai mult. Când maşina lui Vic opri în faţa casei, târziu după-amiază, masa era acoperită cu o varietate de scene din sat: femei în faţa râului, copii care se jucau în praf, o mamă care îi făcea copilului baie în faţa casei.

Vic intră în cameră, aruncându-şi pălăria pe un scaun. Era foarte prăfuit, numai bun pentru o reclamă la detergent. Amy se amuză, imaginându-şi sloganul: Nimeni nu se murdăreşte mai bine decât acest bărbat. Aţi putea curăţa aceşti blugi cu detergentul dumneavoastră obişnuit?

- Bună, spuse el, aproape fără s-o privească, iar inima lui Amy se strânse în faţa indiferenţei lui.

Ea nu era deloc la fel de lipsită de sentimente. Nu voia decât să alerge spre el, să-l strângă în braţe, să-l atingă şi să nu mai plece de lângă el.

încă îl mai iubesc, îşi spuse ea cu tristeţe. Nu putea să înţeleagă de ce, nu în mod logic. Ştia doar că aşa era şi că, în ciuda schimbării lui, în ciuda durerii de a şti că e probabil îndrăgostit de altcineva, încă îl iubea. Măcar dacă ar putea să se oprească! Dar dragostea nu e un motor de maşină sau o râşniţă de cafea, să se poată opri oricând, îşi spuse ea cu amărăciune.

- Bună! îi răspunse la salut, întorcând privirea, să nu-i poată citi gândurile, dar el nici măcar n-o privea.

Muşcându-şi buzele, se întoarse la lucru. Trebuia să înceteze să mai simtă acest sentiment îngrozitor de

respingere. Dacă voia să rămână aici cu el, trebuia să-şi ascundă sentimentele şi să fie calmă.

El ieşi din cameră, întorcându-se după o jumătate de oră, purtând haine curate şi mirosind a săpun şi a şampon. Avea părul ud şi lipit de cap, arătând ca un băieţel. Se aşeză lângă ea şi privi schiţele, fără să spună nimic. Le studie cu atenţie, luându-le în mână şi apropriindu-le de ochi. Tânăra rămase fascinată de mâna lui bronzată şi puternică, cu degete lungi. Ar fi vrut să se întindă şi să o atingă, să-i simtă puterea.

- Sunt bune, dădu el din cap într-un sfârşit. Chiar foarte bune. Mai ales aceasta.

Arăta spre un desen al copiilor care se jucau în nisip.

- Mulţumesc.

Nu ştia ce să răspundă altceva.

- Ai putea să le vinzi în Nairobi. Sunt sigur.

- Să le vând? Cui?

- Turiştii iubesc astfel de lucruri. Dacă le mai lucrezi un pic şi foloseşti hârtie mai groasă, e foarte bine.

- Nu cred că vorbeşti serios. Nu sunt chiar atât de bună. adică.

El zâmbi amuzat.

- Nu eşti la New York, în competiţie cu artiştii de top. Poate că nu vei fi niciodată un Rembrandt, dar ai talent. Ştii acest lucru, nu e prima oară când îţi spun. Lucrările tale sunt pline de farmec, de sinceritate. Nu te crede mai puţin talentată decât e cazul.

O urmă din vechea lui căldură era vizibilă în vocea şi în privirea lui. Sau poate că îşi imaginase, pentru că nu dură decât o clipă, apoi reveni la calmul şi răceala ultimelor zile.

- Oricum ar fi, cred că trebuie să te gândeşti la acest lucru.

într-adevăr, a doua zi se gândi la cuvintele lui. Era o zi

nesfârşită,
goală, iar el era plecat la serviciu. Gândul că exista cineva care ar da bani pentru munca ei era copleşitor. Era probabil modul de tratare a subiectului care îi atrăgea pe turişti, îşi spuse ea, privind lucrările înşirate pe masă. Nu, acesta nu era New York, iar asta era în avantajul ei. Ce putea face aici, nu s-ar fi cumpărat acasă şi invers.

O mişcare bruscă îi atrase atenţia şi privi în sus. Un bărbat stătea în faţa ferestrei, iar frica o cuprinse ca un val, la vederea africanului imens care flutura o panga. Era foarte înalt şi foarte puternic, braţele lui puternice părând o masă de muşchi. Fluturând lama ascuţită în aer, părea foarte periculos.

Cu inima bătând nebuneşte, Amy privi spre uşă. Era deschisă, dar nu avea încuietoare, aşa că nu conta dacă era sau nu închisă.

Ce voia acest bărbat? Posibilităţi îngrozitoare îi trecură prin minte şi se ridică de pe scaun cu picioare tremurânde. Kariuki. Unde era Kariuki? Respirând adânc, încercă să se calmeze. Nu te lăsa îngrozită, îşi spuse în gând, poate nu are nimic violent în minte.

Nimic violent? Ca de exemplu ce? Să împrumute o ceaşcă de zahăr? Să o invite la ceai? Oamenii paşnici nu flutură arme spre ceilalţi, iar încă o privire spre uriaşul pe jumătate gol, cu arma ascuţită în mână nu o linişti. Parcă vedea în faţa ochilor titlul dintr-un ziar, scris cu litere mari: „Tânără din New Jersey ucisă într-un sat african“.

Bărbatul se apropie de fereastră, strigând ceva spre ea, dar nu înţelegea ce spune, iar groaza îi încleştase gâtul. Oare va intra în casă, văzând uşa deschisă? Partea raţională din mintea ei îi spunea să nu se isterizeze, să afle ce vrea acel bărbat, dar nu putea depăşi groaza teribilă care pusese stăpânire pe ea. Mâinile ei strângeau incontrolabil spătarul scaunului, iar genunchii îi tremurau.

Fluturând arma, bărbatul striga aceleaşi cuvinte, din ce în ce mai tare.

Ar fi vrut să fugă, dar picioarele ei păreau lipite de ciment şi nu putea să se mişte. Capul i se învârtea, privirea i se înceţoşase. O să leşin, îşi spuse Amy, din ce în ce mai speriată. Oh, Doamne, o să leşin.

Capitolul 4

Când începuse să simtă că alunecă deja în starea de leşin, văzu Land Rover-ul şi pe Vic, care tocmai cobora din el. Bărbatul necunoscut se îndepărtă de fereastră.

Tânăra rămăsese pe scaun, tremurând. Se aplecă spre masă şi-şi puse capul pe mâini, închizând ochii şi încercând să se liniştească. Când ridică privirea, Vic stătea în faţa ei, privind-o uimit.

- Doamne, ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el.

Cu mâini tremurătoare, îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

- Nimic. ce voia acel bărbat?

El se încruntă, nedumerit:

-John? Dar tu ce crezi că voia?

- Nu ştiu. Striga la mine, fluturând acea panga şi m-am gândit.

Se opri, scuturată de fiori.

în timp ce se îndrepta spre ea, expresia de pe figura bărbatului se schimbă din nedumerire în amuzament, apoi începu să râdă:

- Credeai că o să te atace? Nu numai că eşti foarte impulsivă, dar ai şi o imaginaţie foarte bogată!

Iar el era sensibil ca un zid de cărămidă, îşi spuse Amy, văzându-i privirea înveselită şi gura zâmbitoare. Râdea de ea, care se pierduse la vederea unui bărbat imens care avea o armă periculoasă. Era chiar atât de deplasat? Mânia se amesteca rapid cu jena, alungându-i slăbiciunea şi ameţeala, aşa că-şi îndreptă spatele cu mândrie.

- Amuzant, nu? spuse ea sarcastic. Cum a putut să-mi vină o astfel de idee nebunească? Am ascultat atâtea ştiri despre tinere jefuite, torturate, violate şi ucise, dar pe un străin imens care-mi flutură în faţă o lamă ascuţită ar trebui să-l consider un pacifist cu gânduri paşnice! Cum

îndrăzneşti să râzi de mine? exclamă iritată, ridicându-se de pe scaun.

Figura lui deveni impasibilă.

- îmi pare rău, nu m-am putut abţine, sosi răspunsul, calm şi serios. Mi s-a părut totuşi destul de amuzant. Suntem într-un un sat liniştit din Africa, nu în jungla din New York, plină de drogaţi, peşti şi beţivi.

- Scuză-mi ignoranţa! se răsti ea pe un ton caustic.

Vic o prinse de umeri.

- Acum, relaxează-te! Exagerezi, am spus că-mi pare rău!

Atingerea mâinilor lui pe umerii ei, calde şi puternice, o calmă
imediat. Se înfioră din nou, când corpul se relaxă de tensiunea acumulată. Apropierea lui Vic o umplea de dorinţa de a-i pune capul pe umăr şi a se lăsa consolată de puterea braţelor lui. Dar nu putea, nu voia să facă acest pas, aşa că, fixând nasturii de la cămaşa lui, încercă să se adune. Rămaseră o clipă nemişcaţi, iar atmosfera din jurul lor era plină de emoţie.

Apoi, făcând un pas înapoi, Vic îi dădu drumul.

- John, spuse el, este un soţ devotat şi tată a patru copii. Deţine o măcelărie de unde îmi cumpăr carnea. N-avea nici o intenţie să-ţi facă rău, crede-mă.

Amy îşi aruncă părul pe spate şi-l privi cu răceală.

- Şi ce voia, dacă n-avea intenţia să mă atace?

Bărbatul se aşeză pe scaun şi începu să-şi dezlege şireturile de la bocanci.

- Nu voia decât să înapoieze panga pe care a împrumutat-o de la Kariuki, răspunse el, fără s-o privească. Voia să o iei şi să i-o dai lui Kariuki, când se va întoarce. Atât.

Ea nu vedea decât părul lui negru, răvăşit de vântul deşertului, unde lucrase toată ziua. Oare încă râdea? N-

avea cum să-şi dea seama.

Luară masa puţin mai târziu, dar nu mai vorbiră despre incidentul trecut, ci despre lucrul lui Vic în zona deşertică din apropierea satului, unde instala sistemul de irigaţii proiectat şi realizat tot de el.

Că îi plăcea foarte mult ce făcea, era vizibil din tonul vocii. Din cuvintele lui răzbătea un entuziasm pe care nu-l mai cunoscuse, nici în vremea când era acasă. Ceea ce făcea aici avea impact direct asupra vieţii oamenilor din zonă. Nu era nevoie decât de o pompă pentru a face viaţa lor mai bună. Vic spunea că-şi irosise vremea construind poduri, tunele şi autostrăzi pentru o societate supra-dezvoltată unde toată lumea considera munca lui firească şi nimeni nu-i cunoştea măcar numele. Ea râse, observând că şi podurile, tunelele şi autostrăzile au rolul lor, la fel de important. Desigur, fu el de acord, dar era o diferenţă. Să lucreze pentru oameni de la ţară, care au o necesitate reală, îi dădea şi lui sentimentul realităţii, adăugat la umanizarea într-un fel a muncii pe care o făcea. Oare înţelegea ce voia să spună? o întrebase el, iar tânăra răspunsese că desigur, era foarte logic. Zâmbetul cu care Vic primise cuvintele ei îi încălzise inima.

- Vrei să mergi cu mine mâine? întrebă el. O să-ţi arăt despre ce vorbesc.

- Mi-ar face plăcere.

Zâmbise din nou, fixând-o cu privirea aceea specială. Oh, ce mult îl iubea!

Furculiţa îi alunecă din mână, făcând un zgomot metalic. Masa luase sfârşit, iar discuţia se terminase.

Vic se ridică.

- Dacă mă scuzi, am ceva de făcut.

Aşezat la masa din celălalt capăt al camerei, începu să studieze schiţe şi hărţi. Atmosfera îşi pierduse căldura. Ceva se întâmplase în timpul discuţiei, ceva care îi unise.

Pentru câteva clipe, se înţeleseseră din nou.

Vic o ignoră total tot restul serii, de parcă n-ar fi fost acolo, sau n-ar fi fost decât o piesă de mobilier. Când îi întinse ceaşca de cafea , îi mulţumi neatent. Nu-i pasă că sunt aici, îşi spuse ea nefericită. Simţea o pornire teribilă să-i ia ceaşca din mână şi să-i toarne cafeaua în cap.

Trosnetul lemnelor şi foşnetul hârtiilor erau singurele sunete din cameră. Părea să muncească obsesiv, cu înverşunare. Oare era nevoie să se concentreze chiar atât de mult încât să nu-i poată spune măcar un cuvânt?

Pentru o vreme, se ocupă cu scrierea unei scrisori pentru bunicul ei, descriindu-i satul şi povestindu-i întâmplarea cu John. I-ar fi plăcut să fie aici, se gândi ea, ştiind cât de mult îi place să facă lucruri ieşite din comun. Slujba de reporter îl dusese în tot felul de locuri ciudate, iar când Amy era mică o lua deseori la pescuit sau în excursii, povestindu-i aventurile lui. Acele momente petrecute cu bunicul ei rămăseseră o comoară dintre cele mai preţioase.

După ce termină de scris scrisoarea, se ridică şi începu să aranjeze lemnele pe foc. Abia atunci Vic se ridică şi veni lângă ea.

- O să fac eu asta.

Amy nu se dădu la o parte, iar privirea ei rămase fixată, pe foc.

- Nu e nici o problemă, ridică ea din umeri, ştiu şi eu destule despre cum se face şi se întreţine un foc.

Vocea ei era plată, lipsită de emoţie.

- Ştii? Foarte bine, continuă.

Dacă era posibil, vocea lui era chiar mai neutră. Se întoarse la locul lui, iar tânăra simţi nevoia să ţipe. Oh, fir-ar să fie! Nu mai suport, îşi spuse ea. Mă duc la culcare. Adunând ustensilele de scris, îi ură noapte bună.

Ridică privirea spre ea, la fel de lipsită de emoţie ca

mai devreme, părând să n-o vadă.

- Somn uşor, fu răspunsul lui, înainte să se întoarcă la lucru.

Nu reuşea să adoarmă. De ce o ignorase atât de evident pe tot parcursul serii? Oare ce aştepta de la ea? Să-l amuze? îi spusese deja că n-a venit pentru a fi cu el, ci doar pentru a-şi petrece vacanţa. Dar nu era adevărat, din moment ce-şi dorea foarte mult să rezolve problemele dintre ei. Ar fi putut la fel de bine să-şi dorească să fie Crăciunul în iulie sau gheaţa să se topească la minus douăzeci de grade.

Oare Tanya era un pericol real, sau era de vină imaginaţia ei? Privise deja în ochii fetei şi mai era şi prosopul pe care Vic îl lăsase la ea acasă. Unu şi cu unu făceau întotdeauna doi.

Vic nu voia să vin aici de la început, îşi spuse ea abătută. Nu-mi datorează nimic. Nu mi-a promis nimic, niciodată.

Se răsuci neliniştită în pat, încercând să găsească o poziţie confortabilă. Numără oi. La numărul două sute douăzeci şi opt renunţă. încercă apoi să-şi amintească mâncărurile şi deserturile preferate în funcţie de literele alfabetului: andive, bezele, ciocolată, dulceaţă de cireşe, eclere. F? Ce era cu f? Nu mergea nici asta. Să se gândească la mâncare nu părea să fie cea mai bună soluţie pentru a adormi. Reuşise doar să i se facă foame. Oftând, se întoarse pe partea cealaltă.

în minte îi veni imaginea şcolii pe care o văzuse mai devreme, şi a copiilor. Cum ar putea să-i ajute cel mai bine? se întrebă. Oare învăţătoarea lor vorbea englezeşte? Cum ar putea să se apropie de ea? Nu voia să se prezinte ca o atotştiutoare arogantă.

Copiii erau drăguţi, cu ochi sclipitori. Zâmbeau şi-i întindeau mâinile.

Apoi, la o mişcare bruscă a capului, îl văzu din nou. Se întorsese - bărbatul imens cu lama ascuţită. Intră în cameră strigând, îndreptând panga spre ea.

Cuprinsă de panică, se uită la el cu inima bătând să-i spargă pieptul.

- Nu! strigă ea. Nu, nu!

Nu putea să se mişte. Picioarele refuzau să o asculte. Ajunse lângă ea, imens, înspăimântător, cu ochi răi şi zâmbet diavolesc. Se simţea îngheţată, încremenită. într-o încercare disperată, se aruncă înainte cu toată bruma de putere pe care o mai avea, dar nu se întâmplă nimic. O să mă omoare, îşi spuse. O să mă omoare.

Braţul lui liber o prinse, trăgând-o spre el. Cu cealaltă mână ridică lama, ţinând-o la câţiva centimetri de gâtul ei. Tânăra începu să ţipe. Ţipă din toate puterile, până i se tăie respiraţia. încercă să se elibereze, dar strânsoarea devenea mai puternică. Tot corpul ei era imobilizat de groază când, deodată, muşchii i se relaxară şi tensiunea o părăsi. Mor, îşi spuse ea, dar nu era speriată. Nu simţea durere, doar un sentiment de linişte, care o umplea de pace şi confort. Apoi începu să realizeze adevărul: nu era moartă.

Se trezise.

Era trează în pat, cuprinsă de braţele puternice care îi dădeau sentimentul de siguranţă. Faţa ei se odihnea pe o piele moale, caldă, simţind bătăile inimii. Nu avea nevoie să se uite. Ştia unde e şi cine o ţine în braţe.

Suspină adânc, bucurându-se de sentimentul de siguranţă. Bucurându-se de puterea braţelor care o ţineau, nu se mişcă. Nu era moartă, dar se simţea deja în paradis.

- Am fost pe punctul să fac un atac de cord, şopti Vic cu blândeţe.

- Din vina mea?

Vocea ei era un scâncet, mai ales că buzele i se lipeau de pielea lui când vorbea.

- Ai ţipat de parcă voia să te omoare cineva.

- Asta credeam că se va întâmpla.

Urmă o mică pauză, iar el îi mângâie încet părul.

- L-ai visat pe John?

- Da.

- Oh, Doamne, cred că te-a speriat de moarte!

- Da, chiar a făcut-o.

Tremură fără să vrea, iar braţele lui o cuprinseră mai strâns. Amy închise ochii, simţind căldura dragostei pentru el cuprinzându-i întreaga fiinţă. Era conştientă de vibraţiile dintre ei şi ştia că trebuie să vorbească, să spună ceva pentru a umple tăcerea.

- Poate că este o prostie să fiu speriată, spuse ea, încercând să vorbească normal, ca să nu-şi dea seama cât era de agitată. Am văzut la televizor lucruri îngrozitoare despre Africa şi.

- Africa e imensă.

- Da.

Te iubesc, spuse ea în gând, privindu-l. Te iubesc.

Vic îşi plimbă degetele prin părul ei, neatent. Sau cel puţin aşa părea.

- Ceea ce vezi la ştiri sunt în general crime politice.

Vocea lui era calmă, fără emoţie.

- Da, ştiu, şopti ea.

Iubeşte-mă şi tu, te rog.

- Trebuie să vezi aceste lucruri în perspectivă. Sunt cam cincizeci de ţări diferite în Africa, iar majoritatea sunt la fel de liniştite şi de sigure ca propria ta curte.

Vorbea automat, ca şi cum ar fi fost atent la altceva.

- Presupun că ai dreptate.

N-aş putea suporta gândul că totul între noi s-a sfârşit.

Se simţea ciudat, de parcă ar fi fost în acelaşi timp

două persoane diferite. Una vorbea liniştită şi raţională, iar cealaltă era agitată şi copleşită de sentimente de dragoste, dorinţă şi pasiune. Oare Vic simţea la fel?

Degetele lui îi mângâiau pielea fină a gâtului şi umerii.

- Ştii, continuă el cu aceeaşi voce lipsită de emoţie, filmele de groază sunt de vină. Un dictator sângeros tiranizează şi masacrează oameni nevinovaţi.

- Nu m-am gândit niciodată la aceste probleme.

E o prostie, se gândi ea, avem o discuţie calmă şi liniştită ca şi cum am sta la zece metri distanţă.

Dar apropierea lor era imposibil de negat, iar atmosfera era încărcată de o tensiune uşor de recunoscut. Amy se mişcă neliniştită, privind spre lumânarea aprinsă de el. Umbrele lor erau ciudate, întinzându-se spre tavan.

El plecă puţin capul spre ea.

- Te simţi mai bine? o întrebă el, cu buzele aproape de ureche, iar vocea lui suna ciudat.

Era îngrijorat? Sau era o notă de tandreţe? Poate că-i era somn şi voia să se întoarcă în pat.

- Da, şopti ea.

Nu mă părăsi, îl rugă în gând, am nevoie să rămâi cu mine.

Părea că trec ore întregi. Nu vorbeau. Corpurile lor se atingeau, dar nu se mişcară. Totul părea încremenit în aşteptare.

Sărută-mă, îl imploră Amy fără cuvinte. Te rog să mă săruţi.

Dar corpul lui Vic rămânea nemişcat, numai bătăile grăbite ale inimii şi respiraţia accelerată trădau neliniştea din spatele acestei aparente stări de calm, faptul că alte sentimente începuseră să se nască. Mă doreşte, îşi spuse Amy copleşită, îmi dau foarte bine seama.

Inima ei bătea la fel de repede, iar sângele părea că-i curge fierbinte prin vene. Era speriată că va fi respinsă,

când se aplecă spre el, atingându-i gura cu buzele ei fierbinţi. Părea că un curent electric străbătu amândouă corpurile.

- Amy, suspină el, respirând adânc.

Gura lui îi luă în stăpânire buzele, apoi începu să o sărute apăsat, cu pasiune, în timp ce o împingea cu blândeţe înapoi pe pernă. Se întinse lângă ea, acoperind-o cu corpul lui. Un fior o avertiză că era pe punctul de a ceda, dar era prea copleşită de dragostea pentru el ca să mai asculte vreun avertisment. Nu conta decât această clipă, această clipă minunată în care el îi aparţinea.

Mâinile lui îi mângâiară corpul tremurător, ridicându-i cămaşa de noapte.

- Să scăpăm de prostia asta, murmură el, iar respiraţia lui fierbinte îi atinse obrazul.

Amy era incapabilă să spună ceva, copleşită de reacţiile ei pasionale care o împiedicau să raţioneze. Când fură goi şi se strânseră cu putere în braţe, atingerea corpului lui de-a lungul întregului ei corp o făcu să se înfioare. Dorinţa o copleşi, izvorând din dragostea reală, adevărată şi imposibil de negat. O atinse din nou, explorând misterele corpului ei, acoperind-o cu sărutări. Mută de plăcere, se lăsă cucerită de magia atingerii lui, tresăltând sub mângâierile care îi turnau parcă foc în vene.

- Vic, murmură ea. Oh, Vic.

Voia să râdă şi să plângă în acelaşi timp - dar nu ştia de ce. Voia să continue şi să nu se oprească niciodată.

- Amy..

O ţinea strâns, dorinţa fierbinte copleşindu-l şi pe el, făcându-l să tremure de nerăbdare. Apoi, deodată, cu un efort agonizant, se îndepărtă de ea, căutându-i privirea. Sprijinându-se într-un cot, privi spre ea rugător. Respira cu greutate, iar pieptul lui se ridica şi cobora rapid. Se

ridică spre el, atingându-i pieptul puternic, dorind să-l atragă spre ea, fără să spună vreun cuvânt.

- Amy, şopti el cu respiraţia tăiată, eşti sigură?

Mâna lui mângâietoare coborî de-a lungul coapsei, apoi a piciorului, coborî şi urcă din nou, spre moliciunea ademenitoare a pulpei.

- Da, şopti ea. Oh, da!

Vocea proprie îi părea străină: era răguşită, joasă. îl trase mai aproape, dornică să-l simtă, tremurând de încântare. Voia să devină un singur corp.

- Te rog, te rog.

- Amy, trebuie să-ţi spun mai întâi ceva. Eu.

Un zgomot puternic o trezi la realitate şi îngheţă. Oh, nu! Nu se poate, nu! Corpul lui Vic deveni rigid, iar el înjură încet.

- Bwana!

Era vocea lui Kariuki, care părea agitat şi îngrijorat.

- La naiba! răsună vocea lui Vic.

Apoi, mai tare, vorbi cu bărbatul agitat în propria limbă. Când încercă să se ridice din pat, tânăra îl înconjură cu braţele, trăgându-l înapoi spre ea.

- Nu pleca, Vic. Te rog să nu mă laşi acum. Nu acum.

- Trebuie. Soţia lui Kariuki a intrat în travaliu şi i-am promis că o să-i duc la spital cu maşina.

Se smulse de lângă ea, apoi îşi luă pantalonii de pijama şi se îndreptă spre uşă.

Cu gura uscată şi dinţii încleştaţi, Amy îl urmări cu privirea. De ce se întâmplase tocmai acum?

- Vic, eu.

Bărbatul se întoarse s-o privească.

- E în regulă, Amy. Poate că e mai bine.

Părea foarte obosit.

Găsindu-şi cămaşa de noapte, se acoperi, jenată brusc de propria goliciune.

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

El se întoarse lângă pat şi o privi câteva clipe în linişte.

- Ba da, ştii, şopti Vic într-un târziu. N-ar fi schimbat nimic, nu-i aşa?

Amy închise ochii, străduindu-se să nu plângă. Nu-i răspunse, ci se întoarse cu spatele spre el.

Bărbatul se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

- Du-te la culcare, Amy. Ne vedem dimineaţă.

Fu nevoie de toată puterea ei să se abţină să nu-i pună braţele în jurul gâtului şi să-l tragă spre ea, să-l roage să se întoarcă lângă ea după ce îi lasă la spital pe cei doi, dar ştia că nu va face acest lucru.

Reţinându-şi lacrimile, înghiţi cu greu. Vic se îndrepta spre uşă, aşa că se întoarse să-l mai privească o dată. Nu privi în urmă în clipa în care deschise uşa.

- Noapte bună, Amy!

Plecase. Se mai auziră voci afară, apoi zgomotul motorului. Amy ascultă până când sunetul se pierdu în depărtare. Ascunzându-şi faţa în pernă, plânse de durere. Teama şi nesiguranţa o cuprinseră mai intens decât vreodată.

Poate că e mai bine. Acestea fuseseră cuvintele lui şi poate că avusese dreptate. îl iubea, dar nu voia să-l împartă cu nimeni, nici cu Tanya, nici cu altcineva. Mai spusese ceva, în clipa în care Kariuki bătuse la uşă. Vreau să-ţi spun ceva. Dar nu spusese despre ce era vorba. Ce putea să fie? Dar nu se mai simţea în stare să raţioneze, ci doar să doarmă şi să uite totul.

Când lacrimile se sfârşiră, rămase nemişcată, aşteptând sosirea somnului. Dar când Vic se întoarse, o oră mai târziu, nu adormise încă. Inima îi bătea cu putere când auzi paşii lui pe culoar, dar nu se opri în faţa camerei ei.

***

Era o dimineaţă minunată, răcoroasă şi însorită. Dar Amy nu era în stare să se bucure de frumuseţea zilei. Nu exista nici un mod de a descrie cum se simţea. După ce stătuse trează câteva ore, hotărâse să se ridice. Soarele îi scălda camera în lumină, contrastând cu proasta ei dispoziţie. Fără să mai deschidă fermoarul, ieşi din sacul de dormit, lovindu-l cu picioarele. La naiba, ma simt ca o epavă.

Când intră în sufragerie, Vic era la masă, bându-şi cafeaua.

- Arăţi ca naiba, spuse el, cu o lipsă de tact neobişnuită.

- Şi tu, replică ea enervată.

Pe buzele lui apăru un zâmbet amuzat.

- N-a fost tocmai o noapte odihnitoare.

- Nu.

Putea s-o spună din nou. Tânăra puse unt pe o felie de pâine cu mare grijă, întinzându-l cu o precizie şi o concetrare demnă de o operaţie pe creier. O altă felie de pâine apăru pe farfuria ei ca prin minune. Ridică privirea spre figura lui amuzată.

- De ce nu pui şi pe felia mea? Faci o treabă minunată.

- Bine .

Luând unt pe cuţit, îl întinse neglijent pe felia de pâine, apoi i-o întinse.

- Nu mă pricep să fac lucruri la comandă, comentă ea cu dulceaţă.

- M-ai fi păcălit, dădu el din cap dezaprobator. Ştii ce neplăcut e să mănânci o felie de pâine cu un strat prea gros de unt?

- încerc să nu mă gândesc, dar îţi urez noroc.

- Pot să-mi dau seama că urarea vine din inimă.

Kariuki veni cu micul dejun pe o tavă. Era o omletă, pe

care o servea cu un zâmbet larg. El de ce mai zâmbea? Oh, da.

- Cum se simte soţia lui? întreba Amy după plecarea bărbatului.

- Se simte bine. A născut la cinci dimineaţa - o fetiţă.

- N-a rămas cu ele?

- Ba da, a venit pe jos. Nu e foarte departe.

Amy îşi dădu brusc seama de ceva la care nu se gândise.

- Ce-o să creadă?

- Despre noaptea trecută? ridică Vic din umeri. Ceea ce e evident, dar nu-mi pasă. Nu cred oricum că s-a aşteptat la altceva. Ştia unde să mă găsească.

Indiferenţa lui o deranja, dar nu ştia de ce. Privirea lui o fixa pe deasupra ceştii de cafea.

- Oricum, îmi pare rău că s-a întâmplat, spuse el, dar să nu lăsăm acest lucru să ne strice ziua.

Ce voiau să însemne aceste cuvinte? îi părea rău că fuseseră întrerupţi? Sau că ajunsese la ea în cameră? Inima ei se strânse la amintirea nopţii trecute. Vedea cu ochii minţii corpul lui, simţea parcă atingerea magică a mâinilor puternice.

- Vic? întrebă ea, cu inima bătând cu putere. Aseară, înainte de venirea lui Kariuki, voiai să-mi spui ceva. Despre ce era vorba?

- Nu contează, o întrerupse el.

- Nu vrei să-mi spui? Te rog.

El ridică ibricul de cafea, fără nici o expresie.

- Mai vrei cafea?

Era clar că nu avea nici o intenţie să-i răspundă, aşa că Amy oftă, resemnată.

- Da, te rog. Am nevoie de tot ajutorul ca să rămân trează restul zilei.

El îi căută privirea.

- Vii cu mine dimineaţa asta? Sau ai prefera s-o laşi pentru altădată?

Tânăra clătină din cap.

- Nu, aş vrea să vin acum. O să-mi revin.

Ultimul lucru pe care îl dorea sau de care avea nevoie era să stea toată ziua într-o casă goală, singură cu gândurile ei.

îi făcu plăcere plimbarea cu Land Roverul, să simtă aerul curat al dimineţii şi vântul prin păr, să privească ţinuturile străine. în cele mai multe zone, solul roşiatic era încă ud, iar praful nu se ridica. Dealuri verzi se vedeau în depărtare, până la ele întinzându-se păşuni. Undeva la marginea câmpului se vedeau gazele, care se îndepărtau în salturi graţioase. Păreau ireale, cu salturile lor care abia atingeau pământul.

Era încântată. în jurul ei se întindeau spaţii vaste, viaţă sălbatică, totul scăldat în razele soarelui. Nu-i venea să creadă că e în mjilocul naturii. Zâmbi la gândul că arăta ca o actriţă din filmele cu safari şi aruncă o privire spre Vic. El părea într-adevăr să facă parte dintr-un film-puternic, bronzat şi arătos. Privi din nou spre câmpurile din jurul lor.

- Unde sunt turmele de elefanţi pe care le vedem în filme? întrebă ea. Există vreo şansă să vedem vreuna?

El clătină din cap.

- Probabil că nu. Sunt în pădure în timpul zilei. în zonele de vânătoare pot fi zărite turme ziua- mai sunt şi alte animale mari: rinoceri, bizoni. Aici sunt mai ales gazele, girafe şi animale mai mici.

- Mi-ar plăcea să merg într-un safari, zâmbi Amy visătoare. Cred că e o adevărată experienţă să vezi acele animale mari alergând libere. Nu le-am văzut decât la grădina zoologică, închise în cuşti.

Bărbatul dădu din cap.

- Poţi să te duci la Nairobi şi să intri într-un tur, înainte de plecare.

Vocea lui era normală, fără nici o inflexiune deosebită.

Dar nu vreau să mă duc acasă! se gândi ea. Vreau să rămân cu tine!

- Cred că-ţi voi urma sfatul, răspunse pe acelaşi ton.

Vic aruncă o privire spre cer.

- Se pare că astăzi nu va ploua. E deja foarte cald. Vrei să mă ajuţi cu asta, te rog? spuse el, încercând să-şi dea jos jacheta ajutându-se de o singură mână.

După ce îl ajută, el îşi suflecă mânecile, fără să mai aibă nevoie de ajutor. Amy fixă cu privirea braţele lui puternice şi bronzate, acoperite de păr negru. Acestea erau braţele care o ţinuseră noaptea trecută, iar acum nu mai îndrăznea să-l atingă.

în sat fură întâmpinaţi de mai mulţi bărbaţi, iar doi dintre ei urcară în spatele maşinii. Părăsiră satul, ajungând lângă râul unde fusese instalată o mică pompă. Vic verifică mecanismul, explicându-i lui Amy cum funcţionează. Apa ajungea prin conducte în sat, iar femeile nu mai pierdeau timp preţios cărând apa de la râu în vase grele, numite debes.

- Debes? întrebă tânăra. Sunt acele butoiaşe pe care le cară pe umeri?

El dădu din cap.

- Erau iniţial butoaie de kerosen.

Vorbi o vreme cu bărbaţii din sat, părând să se asigure că înţeleg cum funcţionează pompa. Era vizibil că îi făcea plăcere ce făcea. îl iubesc, îşi spuse Amy. Mintea ei producea automat acest gând. Nu mi-ar păsa dacă ar proiecta curse de şoareci. Nu mi-ar păsa dacă ar trebui să rămân aici tot restul vieţii.

îl privea cu atenţie, cum se mişca printre ceilalţi

bărbaţi, cu agilitate. Hainele de lucru păreau că-i accentuează masculinitatea. Puterea lui o făcea să se simtă vulnerabilă şi slabă. El o privi deodată, iar ea zâmbi cu răceală, sperând că nu observase ceea ce ştia că era vizibil pe figura ei. Numai de asta nu mai avea nevoie: s-o surprindă privindu-l ca o adolescentă îndrăgostită.

Figura lui era impenetrabilă. Urcă repede în maşină şi se întoarseră în sat. Vic îi arătă robinetul şi femeile care aşteptau la coadă.

- Vino! îi spuse el prinzând-o de braţ şi ajutând-o să se îndepărteze de ceata de copii care îi înconjuraseră la coborârea din maşină. Am fost invitaţi să bem un chai.

Intrară într-o încăpere mică, aparent un fel de cafenea, unde fură serviţi cu ceai în pahare înalte. Avea lapte şi mult zahăr şi un gust deosebit. în timp ce Vic discuta cu doi bărbaţi care-i însoţiseră, Amy urmări cu privirea alţi doi consumatori, care jucau şah. Sau cel puţin aşa părea, pentru că piesele erau făcute din carton, iar unele erau înlocuite cu pahare de plastic.

Ar putea să facă multe jucării pentru copiii din sat, de la şcoala pe care o văzuse. Le putea construi din cutii, cartoane, bucăţi de lemn. Avea multe idei şi proiecte care o absorbiseră, până când Vic îi flutură mâna prin faţa ochilor.

- Erai foarte, foarte departe, comentă el, trăgând-o de pe bancă şi apoi afară din cafenea.

Nu eram departe, îşi spuse ea în gând. Chiar deloc.

Următorul sat era asemănător - copii care râdeau, altă pompă, femei care umpleau vasele la robinetul din centrul satului. Luară masa la măcelăria din sat. Vic o invitase, nu ştia de ce. Era obosită, ochii îi ardeau de la soare şi praf. Stând pe banca de lemn, închise ochii.

- Eşti obosită? o întrebă el.

- Un pic. E foarte cald.

- Nu mai sta la soare.

Deschise repede ochii. Era umbră în dreptul băncii pe care stătea el, dar trebuia să stea aproape. Prea aproape.

- E în regulă, ridică ea din umeri.

- Nu te prosti, o certă el. Vino să stai aici, dacă nu vrei să te oblig.

N-avea putere să-l contrazică. Se aşeză lângă el, iar braţele şi
picioarele lor se atingeau.

- Vrei o bere? Sau o Coca Cola?

- Au Coca Cola aici? se miră ea.

- Desigur. Unde crezi că suntem? La capătul lumii?

- Nu cred că e prea departe de aici.

- N-ai văzut încă nimic, o asigură el.

Coca Cola nu era rece, dar era ceva de băut. Dacă nu era electricitate, nu erau nici frigidere. Părea într-adevăr o altă lume. Tânăra privi în jur. Colibe de lemn, copii desculţi, femei purtând poveri pe spate.

- Credeam că femeile africane poartă greutăţile pe cap, observă ea.

- Cele mai multe o fac, dar nu cele numite Kikuyu.

- Arată foarte incomod.

- Nu o fac din distracţie.

Vic se juca încet cu cheile de la maşină, în timp ce-şi bea berea. în interiorul măcelăriei era vizibil un animal proaspăt tăiat, acoperit cu un sac de plastic. Era prea mic să fie o vacă. Afară, un bărbat prăjea pe grătar bucăţi de carne.

- Este pentru noi? întrebă Amy.

- Da, răspunse Vic, scoţându-şi ochelarii de soare. îţi e foame?

Ea dădu din cap.

- Ce fel de carne e?
- Carne de capră.
- De capră?
- Da, într-adevăr, râse el. Uite că vine.

Un platou de lemn fu pus în faţa lor, iar ea îl privi cu neîncredere.

- Ce gust are?
- De carne de capră.
- Amuzant. Foarte amuzant.

Era cuprinsă de un sentiment de amorţire şi vorbea ca un automat. Să fie de vină oboseala? Sau era de vină căldura?

- Uite cum faci.

Vic luă o bucată de carne şi puse sare pe ea.

- Acum o mănânci.
- N-am mâncat niciodată carne de capră, spuse Amy, întrebându-se dacă stomacul ei era în stare să suporte această experienţă.
- Doar n-ai venit până aici să mănânci hamburgeri, nu-i aşa? o ironiză el.

Ea ridică din umeri, dar nu răspunse.

- Trebuie să fii mai curajoasă. încearcă. Poate ai surpriza să-ţi placă.

Era clar că lui îi plăcea, pentru că mai luă o bucată.

- N-o să te omoare, să ştii.

Să-l ia naiba! îşi spuse Amy, luând o bucată şi punând sare pe ea, apoi ducând-o cu hotărâre la gură.

Era bună, chiar foarte bună.

- Mai vrei un suc?
- Da, te rog.

Era însetată. Soarele strălucea cu putere, iar la o distanţă oarecare câţiva copii îi priveau mâncând.

- Te-ai obişnuit cu oamenii care se holbează la tine?

întrebă ea.

El ridică din umeri.

- Până la un punct. Până la urmă ajungi să-i ignori.

Aşa cum învăţase s-o ignore şi pe ea. Braţul lui o atingea când se întindea după o nouă bucată de carne, dar apropierea nu părea să aibă nici un efect asupra lui. Ca şi cum ar fi fost un zid de piatră.

- Te-ai mai gândit să vinzi desenele?

Amy ezită.

- Chiar crezi că le va cumpăra cineva?

- Ţi-am spus că da.

Scoase bani din buzunar şi plăti pentru carne, apoi îşi luă cheile şi se ridică de pe bancă.

- Vreau să mă duc la Neri să-mi iau scrisorile. Acolo e şi un magazin de unde îţi poţi lua materiale.

Amy îl urmă spre maşină. Poate că găseşte acolo şi ceva potrivit pentru şcoală. Cuprinsă de entuziasm, îi povesti ce văzuse la mica şcoală.

- E păcat! Nu au cu ce să se joace. Nici jucării, nici jocuri. Numai un acoperiş de paie şi câteva bănci. Vreau să cumpăr hârtie, creioane colorate şi câteva jucării.

- Iar începi să te laşi dusă de val. Nu înveţi niciodată? se încruntă el, părând nemulţumit.

Reacţia lui o luă prin surprindere.

- Nu voiam decât să cumpăr nişte hârtie şi.

- Calmează-te şi foloseşte-ţi capul. N-o să faci aşa ceva.

Surpriza se transformă în mânie.

- De ce nu? Vreau s-o fac!

- De ce nu vrei să gândeşti în loc să te arunci cu capul înainte?

Vic se sprijinea de portiera maşinii, privind-o cu un amestec de
furie şi de frustrare.

- Dar tu de ce nu încetezi să mă tratezi ca pe un copil?

- Pentru că te porţi ca unul, fir-ar să fie! Mai întâi spune-mi un lucru: ce se va întâmpla când se va termina hârtia?

Tânăra ridică din umeri.

- O să mai cumpăr.

- Dar dacă nu vei mai fi aici? oftă el.

- Nu m-am gândit.

- Asta credeam şi eu. Bine, o să-ţi explic. Faci exact ce au făcut colonistii. Dar nu spun că n-ai intenţii bune. Dar ceea ce faci e să creezi o nevoie care n-a mai fost, care nu duce decât la dependenţă. Puterea de a te susţine singur este calea unică spre dezvoltare, iar modalitatea cea mai bună de a ajuta nu e prin cadouri.

Vic deschise portiera şi se aşeză la volan. Era evident că avea dreptate. Nu gândise niciodată astfel. Totuşi, era sigură că trebuie să fie ceva ce putea face, o modalitate de a-i ajuta pe copii. Urcă şi ea în maşină, oftând.

- Dar vreau să fac ceva. Vreau să ajut. Sunt învăţătoare, iar experienţa mea trebuie să aibă un cuvânt de spus!

Bărbatul porni maşina.

- Poate că da, poate că nu, răspunse el cu răceală.

- Dar ar trebui! Aş putea ajuta-o pe fată, să-i dau idei sau să-i arăt cum să facă diverse lucruri.

- Amy, ascultă-mă! Te-ai gândit că poate nu are nevoie de ajutor? Oamenii au mândria lor. Poate că toţi care sunt implicaţi sunt mulţumiţi. Eşti o străină şi fata s-ar putea simţi ofensată. Nu poţi să preiei pur şi simplu frâiele.

- Dar nu voiam să fac asta!

- Aşa părea.

- Dar nu era aşa! Nu sunt proastă!

Se întoarse spre fereastră, muşcându-şi buzele. Se simţea lipsită de experienţă şi inutilă. Toată situaţia era mai complicată decât crezuse.

Vic conduse maşina pe drumul accidentat, spre ieşirea din sat. Copiii făceau semne cu mâna, iar soarele strălucea cu putere. Amy se simţea din nou foarte obosită.

- Fata ţi-a cerut ajutorul? întreba el după câteva minute de tăcere.

- Nu.

- Lasă-mă să-ţi dau un sfat. Aşteaptă până când îţi va cere ajutorul. Nu vei ajunge nicăieri dacă nu te vrea în preajma şcolii.

Ea nu-i răspunse şi nu-l privi.

- Amy!

Vocea lui nu mai era mânioasă. îi aruncă o privire scurtă.

- Da.

- Nu voiam să te supăr. Ştiu că eşti o învăţătoare bună şi că ai intenţii bune, dar nu e chiar atât de simplu.

- Nu contează. Era doar o idee, nu mare lucru.

Nimic nu contează, îşi spuse Amy, cuprinsă de un sentiment de înfrângere. Ce rost mai avea să se străduiască?

Pe drumul spre Neri, vorbiră despre totul şi nimic. Cuvinte goale, care pluteau în vânt. Din când în când treceau pe lângă animale sălbatice. Oboseala o copleşise, iar drumul accidentat nu era tocmai potrivit pentru muşchii ei dureroşi.

Vic îi arătă oficiul poştal, librăria şi magazinul general, iar Amy scoase nişte scrisori din poşetă.

- Vrei, te rog, să le pui în cutia poştală? îl rugă ea.

- Desigur, dădu el din cap, luând plicurile. Ne întâlnim la magazinul general după ce termini. Am nişte cumpărături de făcut.

- Bine, ne vedem curând.

Coborâră împreună din maşină. înalt, cu umeri largi,

el se mişca uşor, cu agilitatea bărbatului sigur de el, care nu dădea doi bani pe ce credea lumea. Urmărindu-l cu privirea, Amy se îndreptă spre librărie. Nu-i luă mult să găsească tot ce-i trebuia, apoi se îndreptă spre magazinul general.

La început nu-l văzu pe Vic, dar apoi îi auzi râsul. Un râs sănătos, răsunător, pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Mai făcu doi paşi, apoi îl zări. Se opri brusc, simţind un gol în stomac.

Vic vorbea cu Tanya.

Şi ce dacă? încercă să se liniştească singură. Vorbeşte cu toată lumea: cu măcelarul, cu brutarul sau cu oricine altcineva. Nu înseamnă nimic.

Cu toate acestea, la vederea lor stând de vorbă, fu cuprinsă de panică. Inima îi bătea cu putere şi genunchii i se înmuiaseră. Oh, doamne, aşa ceva e imposibil! Era ridicolă, iar situaţia era de-a drepul amuzantă.

în acest caz, de ce nu râdea? De ce simţea atâta teamă de fiecare dată când se gândea la Tanya? Oare nu era decât gelozie oarbă, care nu avea nici un suport real? Sau era intuiţia feminină?

Rămase nemişcată, fixând cu privirea silueta graţioasă a fetei. O figură armonioasă şi o faţă plăcută. Dar nu arăta ca o femeie fatală. Era doar o fată drăguţă, cu „inimă de aur“. O fată căreia îi plăceau untul de arahide, iepurii şi plimbările prin ploaie.

Râdea spre Vic, iar ochii ei albaştri străluceau pe figura radioasă. Nu era nevoie de intuiţie sau de o sensibilitate deosebită ca să interpretezi expresia de pe figura ei.

Tanya era îndrăgostită de Vic.

Capitolul 5

Vic era întors cu spatele spre ea şi nu putea să-i vadă expresia. Dar nici nu voia s-o vadă. Fără să fie observată, privi rafturile cu mărfuri - cutii, sticle, borcane, pline cu detergent, şampon, pastă de dinţi. Strângând din dinţi, fixă desenul de pe o cutie de detergent, încercând să se calmeze. Nu reuşea în nici un fel. îi privi din nou pe cei doi, văzând faţa plină de încântare a Tanyei. Tocmai îşi lua rămas-bun, zâmbind:

- Ne vedem joia viitoare! strigă ea peste umăr, apoi se îndreptă spre uşă.

O forţă exterioară o îndemnă să meargă afară din magazin, înaintea fetei. Făcu trei, patru paşi grăbiţi, fără să ştie încotro se îndreaptă. Nu era conştientă decât de cuvintele care-i răsunau în minte: Ne vedem joia viitoare, ne vedem joia viitoare.

După o vreme îşi dădu seama că mersese prea departe şi că e timpul să se întoarcă. De cealaltă parte a străzii, o figură albă îi atrase atenţia. Era Bunny, încă în uniformă, care îi făcea semne şi traversă strada spre ea.

-Amy! Mi s-a părut mie că eşti tu!

- Bună! Vii de la spital?

Bunny dădu din cap.

- Vic e în oraş?

- Da, e la magazinul general. Eu descopăr zona.

Se simţea ciudat, dar nu ştia de ce. Femeia o privi cu atenţie, apoi zâmbi.

- Se pare că azi ai fost într-un safari cu el.

Amy făcu o grimasă, privind în jos spre blugii prăfuiţi.

- Se vede, nu-i aşa?

- Desigur. Te face să arăţi ca una dintre noi. Unde aţi fost? Te-ai simţit bine?

Era uşor să stai de vorbă cu Bunny, pentru că era

nevoie să asculte şi să nu vorbească prea mult, ceea ce era bine pentru Amy. Bunny era demnă de numele ei. Conversaţia ei sărea de la un subiect la altul în câteva minute, despre încercările şi greutăţile profesiei de soră medicală, despre greutatea de a locui singură după plecarea lui Cindy sau despre bucuria de mânca toată cutia de dulciuri trimise de mama ei.

- Crede că sunt blocată undeva în mijlocul continentului african, fără nimic altceva de mâncare decât carne uscată de maimuţă şi frunze. Spune că a citit o carte despre asta şi că n-am cum să o păcălesc. I-am spus că mănânc mai bine decât acasă, că am tot timpul friptură şi că această ţară exportă carne: de vită, de porc, de pasăre. Dar nu mă crede.

Femeia oftă, punând mâinile în şolduri.

- Uită-te la asta! M-am îngrăşat trei kilograme de când sunt aici!

-Ai mâncat carne de capră? o întrebă Amy, aducându-şi aminte de aventura ei culinară.

-A, da, de mai multe ori. E foarte bună, îmi place, dar trebuie să mă crezi că n-o să-i spun niciodată mamei.

Merseră împreună pe stradă spre magazin, unde îl găsiră pe Vic plătind pentru cumpărături.

El aruncă o privire spre Amy.

- în sfârşit! Credeam că te-ai pierdut.

Nu aşteptă să primească răspunsul, ci luă punga de cumpărături şi se întoarse spre Bunny.

- Bună! Ce mai faci? Te bucuri să ai la dispoziţie toată casa?

Bunny se strâmbă.

- Nu, nu prea. Nu sunt genul singuratic. Nu-mi place să trăiesc singură, am nevoie de cineva pe care să-l stresez.

El râse.

- Sunt o mulţime de voluntari prin preajmă. Sunt sigur că le-ar face plăcere să-ţi ţină companie.

- Nu sunt chiar atât de singură, făcu femeia o grimasă, râzând. Sunt foarte pretenţioasă, să ştii. Mă păstrez pentru cineva stilat şi bogat. Şi frumos, desigur. De fapt, adăugă ea după o mică pauză, încruntându-se, îmi doresc o viaţă uşoară, o casă mare cu saună şi piscină, vacanţe la munte şi călătorii în jurul lumii.

Bunny zâmbi larg, încântată de propriile cuvinte şi Amy nu se putu abţine să nu râdă.

- Ce părere ai despre un medic? întrebă ea.

- Niciodată! făcu femeia o strâmbătură nemulţumită. Nu-mi plac doctorii!

- Dar eşti asistentă medicală!

- Tocmai de aceea.

- Oricum, interveni Vic, doctorii obişnuiţi n-au banii şi nici timpul să facă tot felul de călătorii în jurul lumii. Desigur, ai putea alege un chirurg plastician din California, care face operaţii de înfrumuseţare femeilor bogate.

Bunny nu răspunse, dar expresia ei ameninţătoare era grăitoare.

Vic izbucni în râs, apoi ridică punga de cumpărături.

- Haide, Amy, e mai bine să plecăm.

***

Câteva zile la rând, Amy lucră la desenele ei, plimbându-se prin sat de câteva ori pentru a găsi noi scene. Copiii o urmăreau în continuare, dar n-o mai deranja. Voiau să o atingă- să-i atingă braţele şi părul, curioşi cum este la pipăit. Oamenii o întâmpinau cu zâmbete, iar o dată îl zări şi pe John, care se juca în faţa casei cu copiii lui, părând un tată fericit, prietenos şi inofensiv. Nici femeile în vârtsă, cu capetele rase şi lobii

urechilor lungiţi din cauza cerceilor, nu mai păreau ameninţătoare.

Vic se purta ca un străin prietenos, fără să mai facă vreo încercare să se apropie de ea. Vorbea despre Kenia, despre munca lui, tratând-o în toate privinţele ca şi cum ar fi fost într-adevăr în vacanţă, ca şi cum nu erau decât nişte cunoştinţe vechi. Oare el chiar nu simţea vibraţiile dintre ei când erau singuri în aceeaşi cameră? Nu era decât ea atentă la aceste lucruri?

Pentru Amy, serile deveniseră de neîndurat. Vic lucra până târziu în fiecare seară, fără să fie cel mai adesea conştient de prezenţa ei. îi privea spatele întors spre ea, simţindu-se nefericită şi singură, fără să-şi dorească altceva decât să fie din nou în braţele lui. Dar Vic n-o atingea niciodată, iar ea nu mai ştia cum să-şi rezolve temerile şi îndoielile. Nu putea decât să aştepte.

Wambui, soţia lui Kariuki, se întorsese de la spital, iar Vic o luă pe Amy să o vadă pe mamă împreuună cu copilul într-o după-amiază. Interiorul plin de fum al colibei o făcu să tuşească şi îi trebuiră câteva minute să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din colibă. Wambui stătea pe un scaun, iar copilul, învelit într-un prosop verde, era în braţele ei.

Impulsivă, Amy întinse braţele.

- Pot să o ţin în braţe?

Fetiţa era foarte frumoasă. Avea ochii închişi şi nu-i deschise în clipa în care o luă în braţe, dar buzele i se mişcară, făcând un sunet specific suptului.

- Are atâta păr! exclamă ea uimită, mângâind buclete întunecate.

- N-am văzut nici un copil african fără păr, spuse Vic, care o observa de la distanţă, cu mâinile în buzunare.

- E minunată!

Tânăra îi dădu copilul lui Wambui, care începu să vorbească repede în limba locală. Amy îl privi pe Vic, cerându-i ajutor din priviri şi văzu că zâmbea larg.

- Ce e atât de amuzant?

- Spune că speră să ai şi tu curând un copil.

Ea rămase uimită. Probabil că glumea.

- Eu?

- Desigur. Nu-ţi plac copiii?

- Nu fi ridicol!

- Nu e nimic ridicol în a fi însărcinată, comentă el, devenind serios. De fapt, e foarte uşor. Sper că vei descoperi acest lucru.

Simţi că se înroşeşte, dar nu-şi plecă privirea.

- Ştiu. Nu sunt nici ignorantă, nici proastă.

- îmi pare bine să aflu, spuse el, întorcându-se spre soţia lui Kariuki, care reîncepuse să vorbească.

Mai târziu, se întoarseră spre casă, în liniştea care cuprinsese satul. Colibele păreau nişte dealuri în întunericul serii. Era o altă seară liniştită. Luară cina, iar el îi povesti că trebuie să se întâlnească a doua zi cu un oficial de la Ministerul Muncii, întrebând-o dacă nu vrea să meargă cu el. Ea răspunse că-i va face plăcere.

Se lăsă apoi din nou tăcerea.

- Urăsc această carte, spuse ea într-un târziu.

-Arunc-o în foc.

îl privi cu ochi mari.

- S-o arunc în foc?

- Nu e bună de nimic. Merită să fie arsă. Este cea mai morbidă chestie pe care am citit-o vreodată. Nici n-am putut s-o termin.

Luă cartea din mâna ei, o aruncă în foc, apoi zâmnbi satisfăcut când paginile începură să ardă.

Amy zâmbi.

- Acum nu voi mai afla niciodată ce s-a întâmplat cu

Peter cel Galben!

- E asasinat, la fel ca restul. Decapitat, ca să fiu mai precis. Vrei şi amănuntele sângeroase?

- Nu, mulţumesc.

- Foarte bine. N-am citit mai departe, dar cred că mă puteam descurca să găsesc un final poveştii.

Tânăra râse, privind cartea care ardea.

- Uneori, comentă Vic, o distrugere cu sânge-rece îţi încălzeşte inima. în acest caz, adăugă întinzând picioarele spre foc, îţi încălzeşte şi picioarele.

Părea un gest simbolic, de parcă ar fi ars ce era în neregulă între ei. Dar nu era atât de uşor. Poţi să arzi o carte, dar nu poţi să arzi adevărul, sau teama, sau suspiciunea. Numai că undeva, în adâncul inimii ei, era o urmă mică de speranţă, care nu se stingea niciodată. Uneori devenea mai puternică, luminând totul, apoi se întâmpla ceva şi lumina scădea, iar totul era cuprins din nou de negurile cenuşii ale nesiguranţei.

Această incertudine o măcina, faptul că nu ştia niciodată ce va aduce ziua de mâine. Oare nu făcea decât să se tortureze singură? Să-l vadă în fiecare zi, să-l iubească, să doresc' dragostea lui, dar să ştie că nu poate să-l atingă, că se îndepărtează văzând cu ochii, o dată cu trecerea timpului.

Frustrarea o consuma. Se simţea neajutorată, lipsită de putere şi control în ceea ce i se întâmpla. în trecut, de câte ori avea o problemă, ştia cum s-o rezolve. Ştia întotdeauna ce să facă, dar acum nu mai era aşa. Nu putea decât să aştepte şi nu ştia cât mai poate îndura.

A doua zi, se îndreptară spre Nairobi, parcurgând un drum de două ore prin ţinutul ars de soare.

- Ne întâlnim la New Stanley pentru prânz, spuse Vic, privindu-şi ceasul. Să spunem pe la douăsprezece.

După ce îi arătă hotelul unde urmau să se vadă, o lăsă

singură, plecând spre întâlnirea pe care o stabilise.

Următoarele ore, Amy se plimbă de una singură, admirând clădirile, străzile largi, magazinele elegante. Aşadar, aceasta era tot o parte din Africa, un oraş occidental cu oameni sofisticaţi - bărbaţi îmbrăcaţi în costume, cu cravate şi femei în rochii luxoase. Părea atât de departe de satul din care plecaseră şi de oamenii care locuiau acolo.

Dar, pe măsură ce se îndepărta de centrul oraşului, clădirile deveneau din ce în ce mai mici, iar împrejurimile păreau mai străine.
Erau foarte multe magazine mici, majoritatea conduse de asiatici, iar aerul era plin de mirosuri şi arome exotice.

îi plăcea foarte mult această atmosferă. Privi curioasă magazinele de bijuterii, ţesăturile colorate, ornamentele. De unde venea toată acestă marfă? De pe un vas de piraţi? Dintr-o poveste cu zâne?

în faţa magazinelor, copii cu ochi negri se jucau în jurul unor baloţi cu mărfuri ciudate, pe care nu le putea recunoaşte. Şi-ar fi dorit să aibă hârtiile de desenat cu ea, dar nu avea decât aparatul de fotografiat. Făcu nişte fotografii, cât de discret putea.

Două femei în sari trecură pe lângă ea, vorbind într-o limbă străină. E uimitor, îşi spuse Amy, să te gândeşti că toţi aceşti oameni s-au născut în Africa, fără să-şi cunoască ţara de origine. Să te gândeşti că de câteva generaţii continuau să se îmbrace, să se poarte ca strămoşii lor care veniseră în Kenia ca să construiască linia ferată Kampala - Mombasa. Să te gândeşti că erau atât de legaţi de tradiţii, încât amestecul cu africanii să fie imposibil. Rezultatul era o societate interesantă, colorată, dar în care existau atâtea tensiuni, unele aproape insesizabile, dar prezente încă.

Cumpără nişte curmale uscate, pe care le mâncă în timp ce se îndreptă fără să se grăbească spre centrul oraşului.

Ajunse la New Stanley mai devreme decât se aştepta şi rămase pe terasă privind lumea care trecea, o paradă de rase şi culori: americani, europeni, asiatici. Hainele distinctive erau colorate, exotice. Fragmente de limbi exotice se amestecau în aer.

Nu o deranja să aştepte; nu era plictisită, dar nu fu nevoie să aştepte prea mult, pentru că silueta lui Vic era inconfundabilă. într-un fel, nu trebuia să-l caute. Era acolo, ieşea în evidenţă în mulţime. în timp ce se îndrepta spre ea, îl privi, constatând cât de bine părea să se adapteze în peisaj. încrezător şi sigur pe el, părea la locul lui oriunde.

Se îndreptă spre ea cu siguranţă. După ce o salută, se aşeză în faţa ei şi îşi scoase ochelarii, punându-i în buzunar.

- Nu e neapărată nevoie să mâncăm aici, spuse el. Ştiu un loc unde se prepară un foarte bun curry. Cât de aventuroasă eşti?

- Sunt deja aici, mai e nevoie să întrebi?

Privirea lui era ciudată.

- Nu mă îndoiesc de asta.

- N-am venit în Africa să mănânc hamburgeri, să ştii, îl imită ea.

Vic începu să râdă.

- Dar nu cred că aşteptai să mănânci nici curry.

- Dacă seamănă la gust cu acele samosas pe care le-am mâncat la Bunny, o să am nevoie de câteva pahare de apă să-mi sting focul din stomac.

Sosul de curry nu semăna cu ce mâncase până atunci. Iute şi piperat, nu era deloc asemănător cu sosurile

diluate pe care le mâncase acasă. Era ca şi cum ar fi mâncat foc, iar de pe nas şi urechi i-ar fi ieşit flăcări. Cel puţin aşa se simţea.

După masă, merseră la unul dintre muzeele de artă pentru a-i arăta proprietarului desenele lui Amy. Era foarte emoţionată, cu toate că se străduia să-şi adune curajul. Era ca o şcolăriţă care mergea pentru prima oară la şcoală, încă ţinându-se de fustele mamei. Ar fi vrut să se ascundă în spatele lui Vic în clipa în care intrară în magazin.

Directorul era un indian care purta un costum negru şi cravată, cu o expresie mohorâtă de parcă s-ar fi dus la o înmormântare.

înmormântarea mea, se gândi Amy. A stimei pentru propria persoană, a încrederii în mine, sau a ce mai rămăsese din ea. De pe peretele din dreapta uşii, o mască de lemn o fixa cu orbitele goale, iar expresia ei n-o încuraja.

Dar teama ei era nejustificată. Bărbatul era zâmbitor şi foarte încântat la vedere desenelor. Spuse că va fi încântat să pună la vânzare lucrările ei. Mai spuse şi altceva, dar Amy nu-l auzi.

Când ajunseră afară, în lumina soarelui, nu-şi putu stăpâni încântarea. Simţea nevoia să cânte, să danseze şi, într-un gest impulsiv, sări în braţele lui Vic, îmbrăţişându-l.

- Oh, Vic! I-au plăcut desenele mele!

- Desigur, zâmbi el. Ţi-am spus că-i vor plăcea.

Pentru o clipă, Amy nu mai văzu nimic în jurul ei, în afara feţei lui, foarte aproape de a ei, simţindu-se din nou copleşită de dragoste.

- Mulţumesc, Vic, şopti ea. Mulţumesc.

El ridică sprâncenele, uimit.

- Pentru ce îmi mulţumeşti?
- Pentru că mi-ai dat curaj şi încredere în mine.
Bărbatul clătină din cap, zâmbind.
- Eşti tare amuzantă, spuse el cu căldură. Hai să mergem. Sentimentul de apropiere pe care îl cunoştea foarte bine era din
nou prezent. Era împărtăşirea bucuriei şi înţelegere reciprocă. Entuziasmul îi făcea paşii uşori, ca şi cum ar fi plutit prin aer. Reflexia lor în vitrine îi însoţea, iar Amy se bucura de ce vedea: un bărbat înalt, într-un costum închis la culoare şi o femeie suplă, cu păr întunecat şi strălucitor şi figură luminoasă. Arătăm foarte bine împreună, îşi spuse ea. Aceasta era adevărata viaţă: să meargă pe aceste străzi străbătute de oameni exotici şi interesanţi, împreună cu bărbatul pe care îl iubea, care credea în ea şi-i împărtăşea bucuria.
Se opriră în faţa unei librării, iar Vic deschise uşa.

- Trebuie să iau o carte pentru Tanya, spuse el, făcându-i loc să intre. N-ai cunoscut-o, nu-i aşa?

Tanya! Globul de fericire care o înconjura se sfărâmă în bucăţi. Se simţi cuprinsă de disperare. Cum putuse să uite? Pentru câteva clipe trăise într-un vis, într-o fantezie, iar acum se trezea dureros la realitate.
- Tanya? Nu. adică da, am întâlnit-o.
El păru surprins.
- Cum? Că n-a venit la petrecere. îi era greu să vorbească.

- A venit acasă la tine a doua zi după sosirea mea, ca să aducă un prosop pe care l-ai uitat la ea acasă.

Cuvintele ieşeau automat, de parcă ar fi vorbit altcineva în locul ei. îl privi, încercând să-şi ascundă emoţia şi-l văzu încruntându-se.
- Aşadar, de acolo venea. Mă şi întrebam ce caută în

sufragerie. Figura lui era din nou calmă, iar vocea liniştită. Se îndreptă spre
librar şi-l întrebă dacă a sosit cartea comandată din Statele Unite. Se părea că venise şi era vorba despre un manual de biologie.

- De ce îşi cumpără propriul manual? întrebă Amy în clipa în care ajunseră afară.

Vic ridică din umeri.

- Nu sunt sigur. E ceva în acest manual pe care vrea să-l utilizeze. îi place să facă lucrurile în felul ei, atâta vreme cât îi este permis. E cineva foarte special, zâmbi el admirativ.

Ziua îşi pierduse toată strălucirea. Bucuria lui Amy dispăruse, iar totul părea cenuşiu şi fără viaţă. Avea o nouă calitate de adăugat la lista celor deja cunoscute: E cineva foarte special. Iar aceste cuvinte veniseră chiar de la Vic.

Eşti nebună, îşi spuse Amy a doua zi. Uită-te la tine, cum stai în genunchi şi ai grijă de grădina de legume a lui Vic, rupându-ţi unghiile şi distrugându-ţi spatele. Foarte bine, răspunse o altă voce în mintea ei. Udă-ţi şi creierul, în timp ce uzi varza. Pune-ţi gândurile şi sentimentele în ordine, în linii drepte şi ordonate, ca în grădina de legume.

Se simţea bine să sape în pământul umed, să simtă căldura soarelui pe braţele şi picioarele goale. Nu purta decât pantaloni scurţi şi un maiou subţire, fără bretele. Putea foarte bine să se bronzeze. Pielea ei era închisă la culoare şi se bronza repede.

După perioada ploioasă sosise vreme bună, iar ierburile ameninţau să sufoce grădina de legume. Kariuki începuse procesul de curăţare, dar nu reuşise să-l încheie. Amy lucră două ore, apoi intră în casă.

Făcu o baie şi îşi spălă părul. Se simţea înviorată. Munca fizică era benefică din când în când, dar avea un efect dezastruos asupra fizicului. îşi privi unghiile rupte şi palmele cu pielea îngroşată. Dar cine trebuie să fie perfect într-un astfel de sat?

După-amiază se duse la plimbare prin sat. Se simţea neliniştită, ca o pisică într-o cuşcă. Lipsa de activitate începea să-şi facă simţite efectele. Acasă, la şcoală, copiii aveau tot felul de activităţi de a o ţine ocupată permanent. Se băteau, turnau acuarele pe podea, se udau pe haine. îi era dor de ei, aşa cum se întâmpla în fiecare vacanţă. Sora ei
Laura îi spunea că trebuie să fie nebună. îi cerea să-i ia pe ai ei pe perioada vacanţei. sau să-i ia de tot. Laura avea trei copii - monştri răsfăţaţi. îi iubea foarte mult, dat mai ales când erau la şcoală sau adormiţi în paturile lor.

Satul părea liniştit, iar de această dată n-o mai urmărea nici un copil. Amy mergea repede, ca să scape de excesul de energie. Era pe drumul care ducea spre şoseaua principală, când văzu un copil care venea spre ea pe bicicletă. Băiatul zâmbi şi se opri lângă ea.

- Bună ziua, spuse el într-o engleză perfectă.

- Bună, răspunse ea.

- Ce faceţi? întrebă băiatul pe acelaşi ton studiat.

- Mulţumesc, bine.

Suna de parcă amândoi citeau dintr-un manual pentru învăţarea limbii engleze.

- Numele meu este Kamau.

Era un băiat foarte drăguţ, cu o figură inteligentă.

- Eu sunt Amy. Locuieşti în sat?

El dădu din cap.

- Da, dar voi pleca în curând la o altă şcoală. Când voi termina studiile acolo, vreau să mă duc la universitate şi

să învăţ pentru a deveni inginer.

Inginer? Era ambiţios copilul. Nu părea să aibă mai mult de doisprezece, treisprezece ani.

- Ce fel de inginer? îl întrebă ea.

- în construcţii civile, ca domnul Hoyt. Spune că sunt foarte inteligent şi că pot face orice îmi doresc.

Vic părea să-şi facă prieteni şi nu doar printre adulţi.

- Sunt sigură că are dreptate, zâmbi Amy.

- Domnul Hoyt este un bărbat deosebit, declară băiatul cu seriozitate, ne-a reparat pompa de apă şi m-a lăsat să ajut. Era defectă de doi ani, dar a ştiut s-o repare.

- Vorbeşti foarte bine engleza, observă Amy, întrebându-se cum să termine mai repede conversaţia şi să-şi continue plimbarea.

- Studiez foarte mult, dădu băiatul din cap cu gravitate, apoi zâmbi. Aţi dori să-mi vedeţi shamba?

- Sigur.

Mama şi sora lui lucrau în shamba, iar tatăl lui deţinea un magazin, numit în limbajul local duka. Amy nu era prea sigură că ştia cum se întâmplase dar, înainte să-şi dea seama, fusese de acord să-i cunoască mama, iar apoi era într-o căsuţă de lemn în care mama lui Kamau, toată un zâmbet, îi servea o farfurie cu mâncare. Stând pe singurul scaun din cameră, Amy se uită cu groază la imensa cantitate de substanţă verzuie.

E imposibil să mănânc aşa ceva, se gândi ea terorizată. E mai mult decât mănânc trei zile la rând. Nu poţi să refuzi niciodată mâncarea. La un moment dat, Vic îi spusese acest lucru. Nu-şi mai aducea aminte când, dar ştia foarte bine că nu poate refuza.

- Ce este? îl întrebă pe Kamau, regretând imediat că pusese întrebarea.

Poate că era mai bine să nu ştie. Femeia zâmbi, iar

băiatul zâmbi şi el.

- Irio, spuse el, de parcă acest cuvânt ar fi explicat totul.

Se uită la mâncare, neajutorată, incapabilă să ia lingura şi să guste.

- N-am mai mâncat niciodată, încercă să se justifice cu voce slabă.

- E foarte bun, o asigură Kamau.

Desigur că era bun. Nimeni cu mintea întreagă n-ar da oaspetelui special ceva care nu era bun. Probabil că această chestie verde era considerată delicioasă. N-avea nimic artificial, nici conservanţi, nici substanţe chimice. Numai că problema era de cultură, mai ales. Amy venea dintr-un loc unde oamenii preparau tot felul de substanţe ciudate, le puneau împreună şi le dădeau numele de „hot dog“, prefăcându-se că aceasta este mâncare. Dar era bun.

Mi-aş da sufletul pentru un hot dog, oftă tânăra. Sau măcar pentru un spanac fiert. Plină de speranţă, ridică privirea spre tavan, dar nu primi nici un ajutor de nicăieri. Adunându-şi tot curajul, luă lingura şi gustă. Nu era decât un singur mod să scape din acest coşmar. Să mănânce.

Nu era atât de rău cum se aşteptase. Era destul de lipsit de gust, de parcă femeia ar fi uitat să pună sare, dar era foarte uscat şi greu de înghiţit. Cartofi, îşi dădu ea seama, amestecaţi cu mazăre şi încă două, trei legume. Nu descoperi nimic necunoscut sau periculos, aşa că fu uşurată. Numai că era foarte greu de înghiţit. Apoi i se întinse un pahar de lapte cald, dar nu era preocupată despre ce fel de lapte e vorba. Era doar bucuroasă că va reuşi să înghită. Părea să nu aibă sfârşit. De fiecare dată când ridica lingura spre gură, avea impresia că masa de pastă se înmulţeşte, nu scade.

Aproape sufocată, cu stomacul umplut la maximum,

reuşi să termine. Oh, Doamne, gemu ea, o să mor. Este cel mai rău lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.

Se îndreptă spre casă, dar nu ştia nici ea cum ajunse, conştientă doar de durerea agonizantă de stomac. Aplecată, cu mâna pe stomac, se împletici spre camera ei şi se lăsă să cadă pe pat. O senzaţie de arsură îi străbătu braţele şi se ridică brusc, ţipând. Se arsese de la soare? Nu era posibil, îşi spuse tânăra, uimită. Nu se ardea atât de repede. Nu stătuse decât o oră, două la soare. Dar o privire spre braţe o convinse că se arsese. Prea ocupată de problema stomacului, nici nu observase arsura de pe piele.

Of, asta îi mai trebuia! Cu lacrimi curgându-i pe obraji, se lăsă cu greu pe o parte. Plângea din cauza frustrării, furioasă pe propria persoană, pe prostia de care dăduse dovadă. Atunci auzi o bătaie la uşă, care nu putea să fie decât Vic. Legea lui Murphy: dacă e vorba ca un lucru să meargă prost, va merge.

- Pleacă! strigă ea cu voce răguşită.

Desigur, observase că plângea, aşa că nu era de mirare că se opri după câteva secunde lângă patul ei.

- Pleacă! repetă ea.

- Abia am ajuns. Dumnezeule, ce-ai făcut?

- Nimic. N-am făcut nimic, doar s-a întâmplat.

- Arsurile de soare nu se întâmplă pur şi simplu.

- Dar s-a întâmplat! Am fost afară doar o oră! Nu mă ard niciodată, aşa că nu înţeleg de ce s-a întâmplat. Şi de ce nu mă laşi în pace?

- Probabil că are de-a face cu latitudinea şi longitudinea acestui loc. O să caut ceva să-ţi dai pe piele.

Amy gemu.

- Lasă pielea! Stomacul meu, mai degrabă caută ceva pentru el.

- Stomacul? Ţi-e rău?

- Mor. Am o tonă de irio în mine.
- Irio? întrebă el uimit, apoi izbucni în râs. Ospitalitatea Kikuyu te-a copleşit, nu-i aşa?

Amuzamentul lui o irită. Mai întâi povestea cu John, iar acum asta. Cu o zvâcnire, se ridică în pat, uitând de durere, dar strâmbându-se când pielea arsă protestă.

- Mă descurc foarte bine şi fără să mai râzi de mine! De ce nu dispari? N-am nevoie de tine!
- Da, sigur, n-ai! zâmbi el. Eşti terminată, trebuie să facem ceva. Ieşi din cameră şi se întoarse mai târziu, cu un pahar cu lichid
transparent şi un spray.
- Ridică-te şi bea asta, îi ceru el. îl ascultă, fără să spună nimic.
- Acum, întoarce-te şi scoate-ţi tricoul.

Nu avea altceva de făcut decât să-l asculte.

- Scoate şi sutienul.
- Nu!

Fără să ia în seamă protestul ei, îl desfăcu singur, iar degetele lui reci atingeau cu blândeţe pielea arsă.

- De ce ai făcut asta? Nu era necesar!

Se întoarse cu faţa spre perete, nedorind să-i întâlnească privirea, cu ochii plini de lacrimile provocate de suferinţă şi de umilinţă.

- Nu te purta copilăreşte. Nu mă interesează racii.

Pulverizâ din sprayul adus, iar durerea se calmă instantaneu. Apoi se întinse peste umărul ei şi-i aruncă recipientul în poală.

- Poftim. Restul poţi să faci si singură.

Ieşi din cameră înainte ca ea să poată spune ceva.

Seara nu putu să mănânce nimic, dar i se alătură lui Vic pentru o ceaşcă de cafea în faţa focului. Bărbatul ceru

detalii despre aventurile ei culinare, aşa că-i povesti, promiţându-şi că-l va lovi dacă mai râde de ea. N-o făcu, ci doar zâmbi, ceea ce nu era suficient pentru a justifica un atac.

- încercau doar să te facă să te simţi binevenită, explică el.

- Nu ştiam că se va dovedi o experienţă atât de dureroasă, dădu ea din cap, bându-şi cafeaua. Kamau vrea să devină inginer, ca tine.

- E un copil foarte inteligent. Dacă vrea acest lucru, sunt sigur că va reuşi.

Uită-te la noi, îşi spuse ea cu amărăciune, arătăm ca un cuplu de octogenari. Nu ne mai trebuie decât fotolii care se balansează şi o pisică adormită la picioare. Oh, Doamne, nu pot suporta acest lucru. Nu mai suport acest tip de relaţie.

Ar fi vrut ca Vic să o ia în braţe, să o strângă cu afecţiune. Voia să fie iubită. Dar mâine era joi, ziua în care o va vedea pe Tanya.

El se ridică brusc, spunând că are de lucru. îi întoarse spatele, lăsând-o singură cu gândurile ei. De ce nu mă întorc acasă? se întrebă ea, nefericită. Sau mai bine, de ce nu mă împuşc?

Se duse devreme la culcare şi, suspinând până adormi, avu un somn agitat, plin de coşmaruri.

- Nu voi veni acasă în seara asta, o anunţă Vic la masă. Dacă vrei, o să te duc în oraş. Sunt sigură că Bunny va fi încântată să te primească pentru noapte.

Ceva se rupse în interiorul ei. Toate emoţiile o părăsiră, lăsând-o pustiită. Aşadar, nu se va duce doar să o vadă pe Tanya, ci va rămâne la ea peste noapte. Nu ştia cum reuşi să-şi păstreze figura imobilă, spunându-i cu calm că se simte bine şi că nu-i mai e frică să rămână

singură. Că vrea să lucreze la nişte desene şi că drumul spre oraş ar fi inutil.

Aceasta era clipa de care se temea. Nu mai putea îndura. Acum nimic nu mai părea să conteze. Vic se va duce să o vadă pe minunata lui Tanya, iar ea nu avea decât un singur lucru de făcut.

Să plece acasă.

Capitolul 6

îl urmări cu privirea, îndep'rtându-se pe drumul accidentat, lăsând în urmă un nor de praf.

- Adio, Vic, spuse ea cu voce tare. A fost o plăcere să te cunosc.

Intră în casă, cu ochii uscaţi. în camera ei, începu să-şi facă bagajele, să-şi aşeze hainele şi să-şi ruleze desenele cu precizie automată.

Kariuki nu părea prea încântat de hotărârea ei să plece, dar ignoră rugăminţile lui, aşa că o ajută să care bagajele afară. Aşteptă, tremurând în răcoarea dimineţii. Sigur va veni cineva care să o ducă până în oraş. Poate să facă autostopul, desigur. Doamne, ce mi se întâmplă? Nu fu nevoie să aştepte prea mult. Un nor de praf anunţă apariţia unei maşini. Era o maşină sport de culoare verde, condusă de un indian cu barbă, care purta un turban alb şi haine sport europene. Era tânăr, arătos, iar zâmbetul lui putea lumina o cameră.

Era mai mult decât încântat s-o ducă până la Nyeri, spuse el. îi părea rău că nu se ducea azi la Nairobi, dar luni se ducea, aşa că ar fi încântat s-o conducă dacă mai vrea să aştepte. Zâmbi, râse şi-i făcu multe complimente, astfel încât Amy îşi spuse că Don Juan ar fi avut ce învăţa de la el. Conducea de parcă era pe o autostradă americană şi nu pe un drum accidentat din Africa. Inima ei bătea tare. Dar el părea liniştit şi foarte priceput, aşa că tânăra se linişti până la urmă.

Ce va face? Nu se gândise decât că trebuie să plece din sat. Poate ar trebui să rămână la Bunny peste noapte, să afle dacă poate găsi un hotel decent la Nairobi, unde să se înscrie pentru un safari. Dacă tot era în Africa, măcar să se bucure de ce e mai frumos şi să aibă ce povesti acasă, prietenilor ei.

Când ajunseră în oraş, Amy îşi dădu seama că Bunny nu ajungea decât seara acasă. La naiba, de ce nu mă gândesc înainte să mă arunc? Era un restaurant aproape de casa lui Bunny, aşa că-l rugă pe bărbat să o lase acolo. Putea să bea o cfea pe terasă, mai târziu să ia masa şi să facă o plimbare prin oraş.

- Pot să-ţi iau ceva de băut? o întrebă bărbatul, ajutând-o să coboare.

- De ce nu ţi-aş oferi eu ceva de băut, ca mulţumire pentru amabilitate? întrebă ea.

Zâmbetul lui se şterse.

- în nici un caz! A fost plăcerea mea să te conduc, iar tu mă jigneşti!

Oare glumea?

- N-ai auzit?

- Ce să aud? întrebă el nedumerit.

- Femeile sunt egale cu bărbaţii.

El ridică privirile spre cer, clătinând din cap.

- Oh, voi femeile europene!

O luă de braţ şi o conduse spre o masă.

- Nu sunt europeană, sunt americană.

El ridică din umeri.

- Aici, e acelaşi lucru. Toţi albii sunt numiţi europeni.

Compania lui ajută timpul să treacă mai repede, chiar dacă pentru
Amy bărbatul acesta cu pretenţii de cuceritor era, în cel mai bun caz, iritant. Era dulce ca o bomboană şi o trata de parcă ar fi fost o păpuşă fragilă de porţelan, fără nimic în cap.

Când bărbatul se ridică într-un sfârşit, cu intenţia de a pleca, scoase o carte de vizită din portofel, arătându-i numărul de telefon de acasă, care era sub cel de la serviciu.

- Sună-mă dacă nu ai unde să stai, spuse el, scriind

adresa pe spatele cărţii de vizită şi zâmbind ademenitor. Am un apartament foarte frumos.

Da, fără îndoială, şi un dormitor draguţ... un pat confortabil.

Demară în trombă, aruncându-i un zâmbet strălucitor.

- Mulţumesc, dar n-am nevoie, spuse Amy cu voce tare, rupând cartea de vizită în bucăţi şi aruncând-o în scrumieră.

Bunny fu încântată la sosirea ei.

- Stai cât vrei de mult. Şi eu mă duc săptămâna viitoare la Nairobi la o petrecere. Putem merge împreună. E un dormitor liber la etaj şi e al tău în întregime. Ah, strigă ea urcând scările, vrei te rog să faci un ceai până mă schimb?

Se întoarse după o vreme, îmbrăcată în blugi şi un tricou portocaliu, pe care scria mare: „Asistentele o fac tot timpul“. Era o declaraţie destul de şocantă pentru a fi tipărită pe un tricou, dar Amy văzuse şi mai rele.

- îţi place? întrebă Bunny văzând expresia de pe figura ei. Tata mi l-a făcut cadou.

- Tatăl tău?

Femeia zâmbi larg.

- E o persoană specială.

- Nu mai spune...

în timpul cinei, vorbi despre planurile ei, dar până la urmă se lăsă convinsă să stea până săptămâna viitoare.

- Sunt încântată că eşti aici, spuse Bunny. Sincer. îmi place să fiu înconjurată de oameni şi detest să fiu singură.

Amy ştia că ar fi inutil să încerce să nu se mai gândească la Vic, dar de fiecare dată când îi venea în minte, simţea cum inima i se răceşte. Nu mai voia să-şi irosească emoţiile pe el. Cu un control de fier, păstră lacrimile departe şi sentimentele de disperare şi dezamăgire. Nu mai voia. Făcuse o greşeală şi acum

trebuia să înveţe să trăiască aşa.

Dar nu era destul de puternică. Se putea apăra de gânduri destul de bine. Dar când apăru în prag, vineri după-amiază, îşi dădu seama că nu se putea apăra de efectul copleşitor pe care îl avea asupra ei.

Vederea lui era suficientă să trezească acele emoţii adormite. Cu inima bătând cu putere, se uită la el cum stătea în uşa apartamentului. Nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată, dar era în faţa ei - prăfuit, murdar, nebărbierit. Şi furios.

- Mă gândeam că te găsesc aici, spuse el, intrând şi trântind uşa. Vreau să vorbim.

- Bună ziua şi ţie, interveni Bunny, cu răceală.

Ea stătea pe canapea, cu o carte în mână, privindu-i pe amândoi nedumerită.

- îmi pare rău, nu te-am văzut.

- Am observat şi eu, se ridică femeia de pe canapea. Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să cumpăr pâine, nu mai avem.

- E una întreagă în dulap, spuse Amy. Nu trebuie să pleci.

Bunny se încruntă.

- Avem pâine? Poate era vorba despre zahăr. Sau margarină. Trebuie să fie ceva ce nu avem, sunt sigură.

Ieşi repede, lăsându-i singuri.

- Nu ştiu de ce ai venit, ridică Amy din umeri.

- Nu ştii? exclamă el, scoţând din buzunar şi aruncând pe masă biletul şi banii pe care i le lăsase. Ce vrea să însemne asta?

- Cum am spus, e plata pentru găzduire.

- Nu fi absurdă!

- Absurdă? Nu cred. Nu văd de ce-ai plăti pentru

mâncarea mea. N-am venit aici să profit de tine. Nu-mi place să datorez ceva, prefer să plătesc singură.

Bărbatul se încruntă.

- Din câte îmi aduc aminte, nu te deranja să plătesc pentru ieşirile noastre.

- Era altceva.

- Cum adică?

- Fusesem invitată!

După o clipă de tăcere, o expresie ciudată apăru pe figura lui.

- înţeleg.

Amy nu mai ştia ce să spună. Începu să strângă ceştile şi farfuriile de pe masă. Poate că va pleca. Voia să-l vadă plecând, dar în acelaşi timp şi-ar fi dorit să rămână. Ştia că se uită la ea, dar nu ridică privirea. îl auzi oftând enervat.

- E ceva ce nu înţeleg, spuse el. De ce ai plecat aşa, fără să aştepţi să mă întorc? Nu puteai să mă aştepţi?

Ea ridică din umeri.

- Am simţit că e cazul să plec. Nu cred că are prea multă importanţă.

- Ştii că n-are sens ce spui?

- Dar nici ce spui tu nu are! se răsti ea.

- De ce am impresia că e mai mult decât îmi spui? întrebă el, privind-o cu atenţie.

- Nu mă întreba, n-am nici cea mai mică idee.

- Nu?

- Nu! strigă ea, neliniştită şi speriată. Nu înţeleg de ce ai venit aici, tot drumul asta lung. Şi nici de ce te agiţi atât din cauza unor nenorociţi de bani!

- Asta crezi că fac?

Ea strânse din dinţi.

-Aşa mi se pare.

-Din punctul meu de vedere, tu ai o problemă cu banii. Ştii foarte bine că mâncarea pentru tine nu m-ar fi ruinat, chiar dacă aş fi avut doar alocaţia dată de Corpul Voluntarilor.

-Eu am o problemă cu banii? îl atacă ea. Eu?

El dădu din cap.

-De ce îţi e atât de frică să-mi datorezi ceva?

Amy îl privi cu agresivitate.

-Nu îmi este frică să-ţi datorez ceva, dar nu vreau. Vreau să-mi plătesc partea mea. Nu eşti obişnuit cu asta, nu-i aşa? Tu erai cel care plătea, care cumpăra şi dăruia. Ei, bine, n-am nevoie de banii tăi!

Bărbatul se îndreptă spre ea şi Amy se retrase, dar el o prinse de umeri. Ochii lui o fixau şi nu putea să-i evite privirea. O privi lung.

-Ce vrei să dovedeşti? întrebă el încet.

Vocea lui părea calmă, dar sub aparenţa aceasta se ghicea altceva. Să fie frustrare? Sau mânie?

-Nu încerc să dovedesc nimic! se smulse ea din strânsoare şi luă ceştile, îndreptându-se spre bucătărie. De ce nu te duci acasă? aruncă peste umăr.

Vic o urmări în bucătărie, ignorându-i cuvintele.

-încă îţi e teamă că voi crede că m-ai căutat pentru banii mei?

Amy se întoarse spre el, lividă la faţă.

-Nu-mi pasă ce crezi! Câtă îndrăzneală! Tu. crezi că eşti special datorită banilor tăi? în cazul ăsta, n-avem ce să ne mai spunem. Nu cred că banii sunt singura fericire de pe lume! Nu există nimic, care să poată fi cumpărat cu bani şi pe care să mi-l doresc cu adevărat.

-Da? Aşa să fie?

Stătea sprijinit de masă, privind-o cu atenţie, părând

în acelaşi timp interesat şi amuzat. Expresia lui o enerva şi mai tare.

- Da, aşa e! Am o slujbă care îmi place, respect de sine şi mă pot descurca singură. Spune-mi de ce aş mai avea nevoie?

- De dragoste, cumva?

Rămase uimită, privindu-l o clipă fără să spună nimic.

- Ei, care e părerea ta? insistă el.

- Dragostea e ceva ce nu se cumpără cu bani, chiar dacă tu ai altă părere.

Figura lui se înăspri imediat şi ochii i se îngustară periculos.

- Spui prostii, comentă el cu voce joasă. Dacă îmi pasă atât de mult de bani, de ce nu revin la viaţa profitabilă?

- De unde să ştiu eu? Nu sunt psihiatrul tău, aşa că nu mă întreba ce se întâmplă în mintea ta sucită! Cred că mi-ai spus la un moment dat că eşti plictisit. Poate că aveai nevoie de o diversiune, să scapi de stresul vieţii din America, să te duci într-un loc exotic şi să faci lucruri pe care să le povesteşti la întoarcere prietenilor tăi...

Fusese o lovitură bine plasată. Figura lui deveni cenuşie, iar ochii îi erau plini de furie. Orbită de lacrimi, se întoarse pe călcâie şi fugi pe scări în camera ei, unde se aruncă pe pat. Nu voia să spună aceste lucruri, nu ştia nici ea de ce o făcuse. Probabil că voia să-l facă să sufere, dar nu se simţise bine. Stomacul i se strânse- mânie, durere, frică, se amestecau toate în sufletul ei. Era ca şi cum se scufunda într-un puţ fără fund de suferinţă, din ce în ce mai adânc, până va fi acoperită de tot şi se va îneca.

- Te provoc să repeţi ce ai spus mai devreme.

îngheţă. Vic o urmase în dormitor şi o privea mânios, văzându-i lacrimile.

Rămase nemişcată, fără să răspundă. El se aplecă şi o

prinse de braţ, ridicând-o.

- Răspunde-mi!

Amy îşi acoperi faţa cu mâinile.

- îmi pare rău, şopti ea, nu voiam să spun asta.

Lacrimile îi curgeau printre degete, iar disperarea îi cuprinsese inima.

- Bine!

Apoi dispăru din cameră. îi auzi paşii repeziţi pe scări. Uşa de la intrare fu trântită cu putere. Era singură.

Se ridică din pat cu greu, se spălă pe faţă şi se pieptănă. Arăta îngrozitor; se simţea îngrozitor. Când coborî scările, o auzi pe Bunny intrând. Aceasta o privi cercetător, dar nu spuse nimic.

- Vrei nişte cafea? Am cumpărat prăjituri.

Amy zâmbi slab.

- Nu trebuia să pleci.

- De fapt, aproape m-am întors din drum, zâmbi şi Bunny. Vic arăta atât de nervos, încât m-am întrebat dacă prezenţa mea n-ar împiedica o crimă.

Intrară amândouă în bucătărie. Bunny se încruntă în clipa în care puse ceainicul pe foc.

- Cred că mai întâi ar trebui să mâncăm, e aproape ora şapte. Ţi-e foame?

Amy clătină din cap.

- Nu.

- Bine, atunci să lăsăm încolo cina. oricum, nu mi-ar strica să mai dau jos vreo două, trei kilograme.

Se aşezară la masă, băură cafeaua şi terminară jumătate de pungă de prăjituri.

Nu era greu să trăieşti cu Bunny - dacă nu te deranja zgomotul şi agitaţia. Nici dacă ai fi avut o ureche muzicală prea sensibilă, pentru că nu i-ai putea suporta vocea. Cânta tot timpul: în baie, în bucătărie, pe balcon. Hainele

ei erau foarte colorate şi vesele, spunea tot timpul glume şi poveşti din spital. în această perioadă a vieţii preda asistenţa medicală, dar voia să se întoarcă repede la practică. Amy era convinsă că Bunny, cu buna ei dispoziţie şi cu glumele pe care le făcea, putea trezi şi morţii la viaţă.

- Amy, spuse ea într-o dimineaţă, ce părere ai de o mică slujbă? Să mai rămâi încă un pic aici?

- O slujbă?

- Am o prietenă care conduce o şcoală şi are nevoie de un ajutor. I-am vorbit despre tine, vrea să vină să vă cunoaşteţi. Ai putea să stai aici cu mine, cel puţin până când Corpul Voluntarilor nu repartizează pe altcineva să vină aici. Iar şcoala nu e departe, poţi să te duci pe jos până acolo şi.

Bunny nu-i dădea timp nici să respire.

- Aşteaptă o clipă! Spune-mi, cine este prietena ta?

- Katherine Wangai. E keniană, o învăţătoare grozavă, din câte ştiu. E vorba despre o şcoală privată, pe care a înfiinţat-o ea însăşi. E mică, dar vrea să rămână aşa. Aşteaptă să o cunoşti, e minunată.

într-adevăr, Katherine era minunată. Amy o privise cu uimire în clipa în care intrase pe uşă: era înaltă, suplă, cu pielea foarte întunecată şi izbitor de frumoasă. Părea mai degrabă un fotomodel din New York decât o învăţătoare şi în nici un caz nu arăta aşa cum se aştepta să arate o prietenă a lui Bunny.

Femeia ajunse foarte repede la subiect. Nu erau suficienţi învăţători calificaţi, spuse ea, aşa că trebuise să angajeze două fete care aveau aplecare spre această profesie, dar nu aveau calificarea necesară. Aveau nevoie de o pregătire profesională şi de câteva îndrumări. Amy ar fi dispusă să facă acest lucrur? Este o poziţie temporară,

nu se ştie prea bine cât poate dura.

Nici n-avea nevoie să se gândească. Trebuia s-o facă. Era o provocare, o oportunitate care poate nu se mai ivea vreodată. Da, răspunse Amy, îi va face plăcere s-o facă.

A doua zi, scrise o scrisoare de demisie de la vechea şcoală de acasă. Nu se simţea vinovată, pentru că învăţătoarea care o înlocuise dorea să reia lucrul.

Merse la oficiul poştal şi trimise scrisoarea, dar când ieşi din nou pe strada luminată de soare, se simţi ca lovită brusc de trăsnet. O făcuse din nou, acţionase din nou din instinct. Seara trecută totul sunase minunat- o şcoală mică, cu multe materiale şi jucării, tot felul de copii- europeni, asiatici, africani. Dar de ce nu-şi dăduse timp să se gândească mai bine? Să afle despre ce altceva mai poate fi vorba?

Pentru că nu voise să se gândească la ce era mai implicat. Instinctele îi spuseseră că îşi dorea un astfel de lucru, dar mintea ei raţională nu avusese timp să cântărească decizia luată.

Ajunsă în apartamentul lui Bunny, îşi făcu o cafea şi se duse la fereastră. Refuz să plec, asta e problema, îşi spuse cu amărăciune. Am acceptat acea slujbă pentru că nu vreau să plec. Oh, Doamne, ce mă voi face?

Curând, deveni clar că nu va putea face un singur lucru: să nu-l mai vadă pe Vic. Acesta apăru în apartament vineri după-amiază, curat şi bărbierit. O întâmpină cu răceală, întinzându-i o scrisoare.

- Aceasta e pentru tine.

- Mulţumesc.

Aruncă rucsacul pe care îl purtase pe umăr şi se aşeză pe canapea.

- Ce faci aici? îl întrebă Amy.

El o privi cu ironie.

- Rămân aici peste noapte.

Oh, chiar vorbea serios? Ochii lui o provocau, dar se strădui să nu spună nimic, ci doar îl privi în tăcere.

- M-am întâlnit cu Bunny la poştă, spuse el. Mi-a spus că vă duceţi mâine la Nairobi, iar eu i-am spus că mă duc azi. Ea m-a tentat cu o cină gratis, compania ei inspiratoare şi canapeaua plină de gropi. Aşa că voi rămâne şi mergem împreună mâine.

- Nu m-am hotărât dacă vreau sau nu să merg.

Bărbatul îi ignoră cuvintele, privind-o fără să clipească.

- I-am spus lui Bunny că nu mai aveţi pâine.

- Vai, câtă inteligenţă! Despre ce mai vrei să vorbim acum?

Dar ea ştia foarte bine despre ce voia să vorbească.

- Bunny mi-a spus că ai acceptat o slujbă de învăţătoare, observă el.

- Da, aşa e. Ai vreo obiecţie? Am mai greşit cu ceva şi de data asta?

- Dacă ai greşit? Nu fi atât de naivă! strigă el, ridicându-se de pe scaun. Nu înţelegi? N-ai cum să te angajezi aici! Este ilegal!

Amy se simţi din nou cuprinsă de mânie şi îşi încleştă pumnii.

- Ascultă, spuse ea, reţinându-şi cu greu furia, aş vrea să-ţi vezi de treburile tale! Sunt perfect capabilă să am grijă de mine. Din clipa în care am ajuns aici, n-ai făcut decât să mă pui la punct. M-am săturat!

Se întoarse cu spatele, vrând să plece spre camera ei, dar el o opri, prinzând-o de braţ şi întorcând-o spre el. Ochii lui de culoarea oţelului străluceau periculos.

- Ba o să stai aici, până termin cu tine, mârâi el printre dinţi.

- Mă doare!

- Foarte bine! Poate aşa o să mă asculţi.

Amy nu putea crede. Nu putea crede că e acelaşi bărbat pe care îl cunoscuse acasă, acel bărbat curtenitor, cald, de care se îndrăgostise. Se schimbase atât de mult, încât aproape nu-l mai recunoştea, dar era încă îndrăgostită de el. în sufletul ei se isca o furtună de sentimente copleşitoare de fiecare dată când era în faţa lui - dorinţa de a fi iubită de el.

Nu-i dădu drumul şi strânsoarea lui îi făcea rău. Chiar o durea. Figura lui era în ceaţă, la fel ca restul încăperii.

- Te rog, lasă-mă să plec, şopti ea. O să ascult.

- Bine.

Vic îşi puse mâinile la spate, strecurându-şi degetele în buzunare.

- Femeia aceea despre care vorbeşti, doamna Wangai, a spus ceva despre un permis de muncă?

- Nu.

- îmi era teamă de acest lucru, oftă el. Rata şomajului în această ţară este de patruzeci şi ceva la sută. Străinii care vin aici să se angajeze nu-i ajută în nici un fel.

- Nu iau slujba nimănui! O s-o ajut pe doamna Wangai instruind două tinere ca să fie învăţătoare! E doar o slujbă temporară şi salariul e mic.

- Legea s-ar putea să nu caute această distincţie. Trebuie să fii sigură că această femeie îţi clarifică situaţia din punct de vedere legal, altfel o să te găseşti într-o mare încurcătură.

Mare încurcătură? Despre ce ar putea fi vorba? O s-o arunce la lei? Sau în închisoare? Sau or s-o deporteze? Orice ar fi fost, nu suna prea bine.

- Bine, o să-i vorbesc, ridică ea din umeri, nemulţumită că se temea de privirea lui de oţel.

Se simţea mică şi neajutorată, dar Vic avea dreptate. Are grijă de mine, îşi spuse ea nemulţumită, dar nu vreau să se întâmple acest lucru. Nu vreau să am atâta nevoie de el.

îşi dorea să poată fugi de lângă el, să se elibereze. Să nu se mai gândească la el, să nu-l mai iubească. Dar devenise o parte prea importantă din ea, din viaţa, visele şi speranţele ei. Cum se mai putea elibera acum?

- O să fac nişte cafea. Tu vrei?

Vocea ei era lipsită de viaţă, monotonă.

- Da, te rog.

O urmă în bucătărie şi într-un fel ştia că o va face. Umplu ibricul cu apă şi deschise aragazul cu mişcări automate. Se lăsase o tăcere ciudată, fără cuvinte care să o umple, iar când braţele lui o cuprinseră, îi fu imposibil să reziste. O întoarse încet, cu blândeţe, iar ea nu scoase nici un sunet, nu spuse nici un cuvânt. Cu ochii închişi, se sprijini de el, iar puterea, căldura şi parfumul lui o copleşiră.

O sărută, iar sărutul era diferit de oricare alt sărut. Părea ca un vis, îndepărtat şi tremurător. Părea să se petreacă într-un alt spaţiu şi într-un alt timp, la un alt nivel de realitate. Iar când ibricul şuieră, semn că apa fiersese deja, părea că într-un fel, ciudat şi incomprehensibil, totul se schimbase.

Vic se întinse spre ceşti.

- Te ajut.

Amy luă ibricul de pe foc şi închise aragazul. Se simţea încă uşor ameţită, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund. Frumoasa adormită trezită cu un sărut de către prinţ, se autoironiză ea.

- Cafea instant? întrebă prinţul, iar ea aproape zâmbi.

Prinţii din poveşti nu beau cafea. Ei beau vin din

pocale de argint. Vic nu era prinţ, ba chiar foarte departe. Şi nici ea nu era o frumuseţe de acel gen, adormită sau trează.

- Nu-mi place cafeaua instant, declară tânăra, aruncându-şi părul pe spate. O să pun cafea obişnuită.

- Fă-o tare. Chiar am nevoie.

Aşadar, şi el simţise. Nu se îndoia, de altfel.

Auziră uşa de afară deschizându-se.

- Salutare! Sunt acasă!

Bunny intră în bucătărie purtând un ananas imens. Figura ei era serioasă, dar ochii îi râdeau.

- îmi cer scuze că am întârziat, spuse ea, dar mi-am amintit tocmai la timp că nu mai avem pâine.

Zâmbind, puse ananasul pe masă.

Vic nu spusese de ce se duce la Nairobi, iar Amy nu-l întrebase. Nu mai avea nici un motiv să meargă, pentru că nu mai pleca, dar Bunny insistase să vină, iar în cele din urmă era bucuroasă că o făcuse. Avea nevoie de o distragere, iar această ieşire îşi făcu treaba de minune. Bunny cunoştea o mulţime de oameni, sau poate că o mulţime de oameni o cunoştea pe ea. Amy nu ştia prea bine care era adevărul. Oricum, seara de sâmbătă se încheie cu o mare petrecere. Era imposibil să reţină care cine este. Puteai găsi tot felul de oameni: kenieni, asiatici, europeni, toţi amestecaţi într-o mulţime veselă, încălzită de băutura servită. Amy vorbi cu multe personaje, unele chiar ciudate: un chitarist italian cu privire seducătoare, care colinda lumea şi cânta la colţ de stradă pentru a-şi câştiga pâinea, un indian care studiase în Texas şi vorbea cu accent de sudist sau o daneză imensă care fuma pipă.

Chitaristul italian încerca s-o abordeze, dar Amy nu era deloc încântată. După cum se părea, începuse să bea de ceva vreme, poate chiar consumase şi altceva. Era

foarte încântat de numele ei şi continua să-l repete cu voce tare, ca un copil care încerca un cuvânt nou.

- Amy Morelli. Morelli! Morelli! Numele tău e italian!

Privirea lui de încântare s-ar fi potrivit cu descoperirea unui nou continent.

- Ca să vezi, comentă ea cu răceală, bând din paharul de vin pe care îl ţinea în mână de o oră.

Bărbatul se apropie repede de ea, aplecându-se în faţă şi începând să vorbească repede în italiană.

Ea îl întrerupse imediat.

- îmi pare rău, dar nu înţeleg nici un cuvânt. După mine, poate fi şi greacă.

- E italiană! strigă bărbatul. N-am mai vorbit de două luni această limbă. Morelli... eşti sigură că nu vorbeşti italiană?

Părea să fie în pragul lacrimilor.

- îmi pare rău să te dezamăgesc. Bunicii mei erau emigranţi italieni. Eu şi părinţii mei suntem americani. Ştii? Statuia Libertăţii, King Kong, începu ea să-l ironizeze, dar văzându-i figura nedumerită, dădu din mână. Nu contează. Dar nu vorbesc italiană, sau cel puţin nu destulă pentru o conversaţie inteligentă.

El păru întristat.

- Eşti interesată de conversaţii inteligente?

- Numai când mă plictisesc.

Tăcere. Bărbatul încerca să înţeleagă ultimele cuvinte, dar părea să dureze destul de mult. Amy folosi ocazia pentru a zâmbi şi a da replica finală:

- Nu ştiu decât trei cuvinte în italiană: spaghetti, pizza şi ciao!

Se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se repede. Lumea e plină de idioţi, îşi spuse ea, clătinând din cap.

O căută pe Bunny şi o găsi în compania unui om de

afaceri indian, vorbind despre Zen Buddism. Uite discuţia ta inteligentă, se gândi tânăra, ascultându-i vorbind despre eliberarea şi iluminarea minţii prin înţelepciune transcedentală, meditaţie şi contemplare de sine, despre ajungerea la liniştea mentală.

Tocmai de ce am nevoie, zâmbi ea, aducându-şi aminte de Vic şi de propria ei stare de nelinişte. Şi-ar fi dorit ca Vic să fie acolo. Ba nu, nu şi-ar fi dorit asta. Oare nu se putea împiedica să se gândească la el?

Un englez o salvă din această stare de nemulţumire, oferindu-i un pahar de vin şi vorbindu-i toată seara. Nu era nici beat, nici de pe altă lume, nici idiot. Era drăguţ, foarte drăguţ, vorbea o engleză foarte specială, iar conversaţia lui era inteligentă.

Amy petrecu un sfârşit de săptămână plăcut, fără să se plictisească în compania lui Bunny şi a prietenilor ei. Nu-l mai văzu pe Vic, era pe undeva prin oraş, n-avea idee unde, dar nici nu întrebase. Tot ce ştia era că urma să stea până luni, iar ele două erau nevoite să găsească o altă modalitate de a ajunge în Nyeri. Aceasta nu era o problemă, pentru că una dintre prietenele lui Bunny, care mergea spre Nanyuri, era foarte încântată să le ducă acasă.

Luni, colega ei de apartament se duse la serviciu, iar Amy rămase în pat până la zece, simţindu-se leneşă şi vinovată, dar asta neîmpiedicând-o să se bucure. Mai târziu, se duse s-o vadă pe Katherine Wangai şi o întrebă dacă este vorba despre un permis de muncă, pentru că entuziasmul ei de a lucra pentru această şcoală nu era mai mare decât teama deportării.

Katherine râse. Nu avea nici un motiv de îngrijorare, spuse ea, pentru că soţul ei se ocupa de întocmirea actelor şi totul va fi gata înainte de începerea cursurilor.

N-avea nici un motiv să n-o creadă. Femeia îi oferi

cafea şi vorbiră despre diverse: despre şcoală, despre învăţători şi despre copii. Grijile lui Amy dispărură, iar entuziasmul ei crescu. îi plăcea Katherine, abordarea ei, atitudinea faţă de problemele învăţământului. O să se înţeleagă foarte bine cu ea, îşi spuse, când se întorcea spre casă.

Nu se aşteptase să-l vadă pe Vic cel puţin până vineri, când venea în oraş să-şi ia corespondenţa, dar când ajunse acasă în această seară, el apăru chiar în clipa în care se aşezaseră la masă.

- Stai jos, să mănânci ceva cu noi, aproape ordonă Bunny, iar el se aşeză fără prea multe cuvinte, începând să mănânce cu poftă..

- N-ai gătit tu aşa ceva, dădu el din cap, iar aceasta nu era o întrebare, ci o afirmaţie. E delicios.

Bunny păru jignită.

- N-am nevoie de replici de astea de la tine! Dar ai dreptate, nu am gătit eu, ci Amy. A hotărât că se va ocupa de gătit, de acum înainte.

- Amy e o fată deşteaptă, ar vrea să supravieţuiască îngrozitorului coşmar care e traiul cu tine, zâmbi ironic Vic.

Pentru prima dată, femeia rămase fără replică.

- Ai răbdare, spuse ea neajutorată, Dumnezeu te va pedepsi pentru asta.

Bărbatul râse, apoi se întoarse spre Amy.

- Am ceva pentru tine, spuse el, întinzându-i un plic pe care îl scoase din buzunarul de la piept.

Plicul conţinea un cec de la galeria de artă pentru cele patru desene în cărbune predate de ea. Rămasă fără cuvinte, se uită o vreme la preţ, apoi ridică privirea spre el.

- Atât de mulţi?

- Un turist german le-a cumpărat pe toate, zâmbi el.

- De unde ştiai?

- Nu ştiam, dar am trecut pe acolo dimineaţa asta, iar ei mi-au spus şi mi-au dat plicul pentru tine.

- Mai vor?

- Tu ce crezi? Papa e catolic?

Amy ridică din umeri.

- Ei, în acest caz, se pare că nu mai trebuie să mă întreb cum mă voi întreţine. Oricum, salariul de învăţătoare nu se ridică la standardele din Statele Unite.

- Ceea ce-mi aduce aminte: ai vorbit cu Katherine Wangai despre permisul de muncă?

Imediat, Amy se refugie în defensivă, devenind rigidă.

- Soţul ei va avea grijă de toate, spuse ea cu răceală.

Urmă o clipă de tăcere. Bunny se întoarse cu cafeaua, întinzându-le câte o ceaşcă fiecăruia. Vic o privi pe Amy, fără ca pe figura lui să se poată citi vreo emoţie.

- Te-ai gândit la faptul că nu vei mai avea o slujbă când ajungi acasă? Nu e foarte uşor să găseşti o slujbă de învăţător, să ştii.

Tânăra simţea că faţa i se crispează. O făcea să se simtă ca o şcolăriţă, care trebuia să se justifice în faţa tatălui ei. Nu-i plăcea deloc acest lucru. Nu voia să se certe cu el, dar tensiunea din ea nu părea să se calmeze decât aşa. Strânse din dinţi şi se uită urât la el.

- Da! O să fiu fără slujbă. O să-mi pierd apartamentul. N-o să am ce mânca. O să dorm pe o bancă în parc, o să fac pneumonie şi o să mor. Mai vrei să adaugi altceva?

Un zâmbet slab.

- Nu, scenariul este chiar complet.

Bunny oftă, exasperată.

- Vrei să n-o mai necăjeşti, pentru numele lui

Dumnezeu! E singură, nu are nici o obligaţie. Poate să-şi permită să trăiască periculos! în zece ani va sta acasă cu trei copii şi un câine, iar singura libertate pe care şi-o va permite va fi să se ducă din când în când la cumpărături cu bona.

Vic râse.

- Bine, ai dreptate. Am încheiat discuţia.

Nu era stilul lui să renunţe atât de repede. Probabil că văzuse în expresia de pe figura ei că se apropia de capătul răbdării şi că era gata să explodeze. Nu credea că-i va plăcea o explozie în faţa unei a treia persoane.

Tensiunea trecuse, iar Amy îi zâmbi colegei ei de apartament.

- Trei copii şi un câine, spui? Ce altceva mai vezi în viitorul meu?

Femeia să încruntă, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra răspunsului.

- Hm, cred că o pisică. Poate şi o pereche de canari.

***

August trecu, cu zile ploioase şi cu zile senine, iar florile începură să înflorească, umplând văzduhul de miresme. Amy era ocupată cu pregătirile pentru şcoală şi cu desenatul. în fiecare vineri, Vic venea în oraş şi îşi făcea cumpărăturile, lua scrisorile şi trecea pe la apartamentul lor.

Uneori aducea o scrisoare pentru Amy, alteori nu. Bunny îl învita întotdeauna să stea la cină, iar el accepta mereu. în schimb, le aducea produse din grădina lui, suficiente pentru o întreagă săptămână.

Era prietenos şi politicos cu ea, dar o tachina fără milă pe colega ei de apartament, care părea să se simtă foarte bine. Nu mai erau confruntări, iar Amy nu rămânea niciodată singură cu el, dar noaptea, când nu putea să

adoarmă, stătea trează ore în şir, cu amintiri care îi tulburau pacea sufletească.

în septembrie începu şcoala, pe care o aşteptase cu nerăbdare. îi plăcea să se întoarcă la mirosul familiar de cretă şi de hârtie. Se simţea acasă în sălile luminoase, pline cu mobilă pictată şi bănci pe care aşteptau jucării şi materiale pentru ore. Sunetul râsului copiilor era ca o muzică pentru urechile ei. Aceasta era lumea ei, domeniul ei.

Copiii aparţineau tuturor raselor şi naţionalităţilor. Să-i privească venind în prima zi de şcoală, fusese o experienţă pe care era sigură că n-o va uita niciodată. Copii africani, îmbrăcaţi în haine imaculate, copii europeni şi americani, în uniforme, fete asiatice, machiate şi îmbrăcate în haine mătăsoase şi colorate sau băieţi indieni, cu părul împletit în cozi lungi, legate în vârful capului. Pe dinafară, arătau atât de diferiţi, dar în interior erau la fel- un pic speriaţi, un pic timizi, în prima zi de şcoală.

îi iubea pe toţi, iar câteva zile mai târziu mintea ei antrenată îi împărţise deja în categorii, ajungând să-i cunoască. Ştia care erau cei timizi, cei neastâmpăraţi, cei tăcuţi sau cei gălăgioşi.

Mai era Ricky. Era vesel şi mulţumit la un moment dat, iar în clipa următoare stătea tăcut într-un colţ, sugându-şi degetul mare. Ceva era în neregulă, instinctul îi spunea acest lucru. Linda Muriuki, învăţătoarea lui, care era una dintre fetele pe care le consilia Amy, observase şi ea. Dar nu ştia ce poate fi în neregulă şi nici Katherine n-avea nici o idee. Hotărâseră să-i dea un timp, să vadă ce se întâmplă.

Lui Amy îi plăcea să stea cu Bunny, iar la sfârşit de săptămână aveau întotdeauna oaspeţi. Erau în general

bărbaţi: germani, norvegieni, olandezi, englezi, canadieni, americani. Veneau să facă un duş, sau pentru o masă, iar uneori pentru găzduire peste noapte. Dormeau pe canapea sau îşi puneau sacul de dormit pe podea. în general, aveau nevoie de un ascultător înţelegător, de cineva care să le asculte problemele şi nemulţumirile.

- Ai cumva un hotel? întrebase o dată Vic.

- Nu, răspunsese Bunny, clătinând din cap. E mai degrabă o organizaţie non-profit, cred că o s-o numesc „La Bunny“. Nu-i aşa, Amy?

Amy fusese de acord.

- Da, este o acţiune de caritate.

Vic zâmbi.

- Dacă ne uităm la stilul de oaspeţi pe care îi are, mai degrabă o organizaţie care consumă fonduri.

- Nu mă interesează câştigul material. Fac asta din bunătatea inimii mele, zâmbise Bunny.

- Ai o inimă foarte mare, observase Vic, pe un ton serios.

- Da, ştiu.

Bărbatul rămăsese tăcut o clipă, iar Amy se întrebase ce va spune.

- Cum merge căutarea acelui bărbat din visele tale? Stilat, bogat, frumos- nu aşa era?

- Nimic încă, râsese ea. Pot să aştept.

- Eşti sigură că n-ai prea multe pretenţii?

Ea păru indignată.

- Te rog, merit chiar mai mult, la preţul ăsta. Uite ce ar primi: un manager pentru casă, o menajeră, o mamă pentru copiii lui.

- O bucătăreasă îngrozitoare. completă el.

Femeia îl privi urât.

- O să ignor aceste cuvinte, spuse ea cu prefăcută

răceală. Unde eram? Ah, da. Un manager pentru casă, mama copiilor lui, o amantă pătimaşă, o asistentă medicală particulară pentru toată familia. Nu vreau să mă vând ieftin.

- Vorbeşti de parcă ai fi o mobilă, zâmbi Amy.

- Exact, adăugă Vic. O maşină de cusut- de aceea care poate face tot felul de lucruri: butoni, fermoare, cusături complicate.

Bunny nu era deranjată.

- Viaţa este o afacere, spuse ea calm. Asta e filozofia mea.

- Ai grijă să nu ajungi undeva unde să nu-ţi placă deloc, o avertiză el. La reduceri.

Ea luă o pernuţă de pe canapea şi o aruncă spre el. Vic se feri la timp.

Că Bunny şi Tanya sunt foarte bune prietene, era ceva ce Amy ghicise mai de mult. Conversaţiile lor semănau cu meciurile de pingpong: glume, bârfe, cântece şi ultimele ştiri zburau de la una la alta cu o repeziciune care o ameţea pe Amy. Tanya era veselă, deşteaptă şi frumoasă, nu se putea nega acest lucru. Ar fi fost mai simplu pentru Amy dacă n-ar fi fost aşa. Odată, tânăra veni în oraş cu Vic, care părea să fi fost la ea în noaptea trecută. Amy descoperise acest lucru din fragmente de conversaţie. Poate că era ceva inocent, dar tot se simţea foarte nefericită. Poate că avusese nevoie de un loc unde să stea, pentru că avea de lucru în apropierea casei ei. Dar râse de propria naivitate, neputându-se convinge. Eşti patetică, îşi spuse Amy. Nu crezi nici tu ce spui.

De fiecare dată când Tanya le vizita, Amy era nefericită. La fel se simţea şi după fiecare vizită a lui Vic. De fapt, era nefericită şi când nu era nici unul dintre ei prin preajmă.

într-o după-amiază,Tanya intră în apartament abia

mergând, arătând de parcă tocmai urcase un munte şi se rostogolise la vale. Se aruncă pe un scaun şi suspină.

- Oh, cât sunt de obosită!

-Arăţi de parcă ai fi venit pe jos din sat, comentă Bunny.

Tanya clătină din cap, de parcă acest lucru ar fi fost nimic pe lângă
ce tocmai făcuse.

- Nu, am venit cu Vic.

- Te-a pus să-i împingi maşina? Dar unde e? Şi bagajul tău? Credeam că stai aici la noapte.

- Schimbare de plan, o să stau cu Vic.

N-avea nici un sens ce spunea ea. Privind spre Bunny, Amy descoperi că nici aceasta nu înţelegea despre ce e vorba, ci se încrunta nedumerită.

- Unde stai cu el? întrebă gazda, apoi ridică mâna. Nu contează, nu-mi spune, nu cred că vreau să ştiu.

Tanya le privi uimită:

- Nu ştiţi? A luat o casă în oraş. L-am ajutat să se mute în această după-amiază.

Capitolul 1

- Cred că glumeşti, exclamă Bunny. De ce nu ne-a spus?

- Nu ştia. A făcut o cerere acum câteva luni şi a fost aprobată acum. Ar fi trebuit să vedeţi locul, clătină Tanya din cap, era atât de murdar! L-am ajutat să curăţe- ştiţi cum sunt bărbaţii.

Amy aproape râse tare. Oare Tanya avea cea mai mică idee despre locurile în care obişnuia să trăiască Vic? într-un fel, se îndoia că da. Oare nu-i spusese?

- Ce fel de loc este? întrebă Bunny.

Tanya zâmbi.

- E o casă mică, dar foarte luxoasă, spuse ea, exagerând intenţionat. Are electricitate şi apă curentă, imaginează-ţi!

Pentru că Bunny nu reacţionă, fata o privi dezaprobator.

- Bine, bine, unii dintre noi n-au idee ce înseamnă să nu ai aceste bunuri indispensabile. Unii dintre noi, bieţii voluntari, trebuie să sufere riscul de a avea un apartament în oraş.

Iar începea. Aceasta era genul de discuţie- hărţuială pe care o purtau tot timpul: se întreceau în ironii sau în răutăţi despre restul lumii.

Amy nu era atentă la cuvintele lor, ci încerca să digere informaţia nou-sosită. Aşadar, Vic avea un apartament în oraş, iar Tanya stătea cu el în această seară. O spusese simplu, ca şi cum era ceva firesc. Probabil că nimeni nu avea nimic împotrivă. Se simţea rău, avea o durere de cap, apărută din senin. Oare de ce nu putea fi calmă şi să accepte situaţia aşa cum era? De ce se simţea pierdută şi copleşită de disperare de fiecare dată când se întâmpla

ceva de genul ăsta? Unde era carapacea ei? Zidul de beton, în spatele căruia să se poată ascunde? Carapacele şi zidurile de beton se prăbuşesc mai ales când sunt construite în jurul inimii cuiva.

- O să fac un ceai, spuse Bunny. Vic vine şi el?

Tanya clătină din cap.

- Trebuie să-l ducă pe Kariuki acasă, dar se va întoarce. Cred că avea o scrisoare pentru tine, se întoarse ea spre Amy, zâmbind. Mi-a spus că ai vândut câteva desene.

- Da.

Efortul de a zâmbi era teribil, dar Amy reuşi.

- Pot să văd desenele tale, ceva mai târziu?

- Sigur, am aici unul care e aproape gata.

Amy se îndreptă spre masa de lângă fereastră şi luă desenul. Subiectul era o femeie Kikuyu, care purta în spate o legătură mare de lemne. Tanya privi desenul, iar figura i se lumină de admiraţie.

- E frumoasă, chiar foarte frumoasă.

Era sinceră, se putea vedea cu uşurinţă. Pentru o clipă, Amy închise ochii. De ce trebuia Tanya să fie atât de drăguţă? De ce nu putea fi nesuferită, aşa măcar şi-ar fi consumat energia neplăcând-o.

- E ceva în neregulă? o întrebă fata nedumerită, privind-o cu ochii ei mari, albaştri.

- Mă doare capul. Cred că mă voi odihni puţin.

Camera ei părea singurul loc sigur. Nu voia să-l vadă pe Vic, nu în această seară. Să-i vadă împreună, pe el şi pe Tanya, era mai mult decât putea îndura.

- Ia o aspirină, spuse tânăra. După ce va fi gata ceaiul, o să-ţi aduc o ceaşcă.

- Mulţumesc, murmură Amy, apoi urcă scările, auzind

soneria de la intrare când ajunse în faţa camerei ei.

Oare era Vic? Nu, era Jerry, unul dintre voluntarii care treceau des pe la Bunny.

Se întinse în pat, privind în tavan. Nu era neapărat o durere de cap, ci mai degrabă un sentiment întunecat, ca o greutate pe suflet. Ceva mai târziu, auzi şi vocea lui Vic şi sunetul profund al râsului lui. închise ochii, luptându-se cu dorinţa să coboare să-l vadă, să-l audă. Când auzi bătăia în uşă, ştia deja cine trebuie să fie, aşa că se crispă, cu pumnii strânşi.

- Intră.

Se ridică în pat, aranjându-şi hainele, apoi respiră adânc şi încercă să se relaxeze. Probabil că o ceaşcă de ceai îi va face bine, cu toate că ar fi mai eficiente câteva pahare de coniac.

Dar nu era Tanya persoana care intră cu ceaiul, aşa cum se aştepta. Era Vic, cu ceaşca în mână, privind-o cercetător.

- Sper că nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

- Nu, am doar o durere de cap. Mulţumesc pentru ceai.

Pleacă! îi spuse în gând.

Dar el nu plecă. în loc de asta, se aşeză pe un scaun şi o privi cu o expresie ciudată.

- Acum am o casă în oraş, spuse el după o scurtă pauză.

- Am aflat.

Tăcere din nou. Amy bău din ceai. De la parter, se auziră râsete. Părea că vin de foarte departe. Voia să fie din nou fericită, să cunoască bucuria, râsul, dar păreau atât de departe de ea, ca din altă lume. Mestecă absentă în ceai.

- Tanya spunea că ai aşteptat destul de mult până ţi s-a aprobat.

- Da, am depus cererea de când am venit aici.

- Nu ţi-a plăcut casa din sat?

Era o întrebare prostească. Nu avea ce să-ţi placă la acea casă întunecată şi sinistră.

El ridică din umeri.

- Nu mă deranja, dar nu era convenabilă din câteva puncte de vedere.

Arăta atât de obosit! Era ceva ciudat în expresia lui, dar nu-şi putea
da seama despre ce era vorba.

- De ce a durat atât de mult? întrebă ea.

- Aşa se rezolvă aici, răspunse el, trecându-şi degetele prin păr, iar ochii lui păreau aţintiţi asupra unui loc ştiut numai de el.

- Şi Kariuki?

- Kariuki? A venit azi în oraş să mă ajute, dar va rămâne în sat. Va veni un alt voluntar acolo şi probabil va avea grijă de el. Va trebui să-mi găsesc pe cineva aici.

- Ţi-ai mutat totul? Chiar ai terminat într-o singură zi?

Amy făcea conversaţie, cu calm, cuvinte lipsite de emoţie, dar în interiorul ei era disperată.

Vic dădu din cap, zâmbind.

- Tanya a fost acolo, să mă ajute. Pare să creadă că un bărbat singur nu se poate descurca - să aranjeze mobila sau vesela, de exemplu. Pentru o femeie care pretinde că e liberală, are nişte concepţii destul de învechite.

Urmă o nouă tăcere, iar el n-o privea. Ochii lui păreau lipsiţi de emoţie, iar umerii puţin căzuţi. Brusc, tânăra înţelese despre ce era vorba: era nu doar obosit fizic, ci şi mental, părea chiar deprimat. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. îl văzuse furios, blând sau iubitor, îl văzuse fericit, dar niciodată aşa.

- O să dau o petrecere, spuse el. E rândul meu. Poate o

să tai o capră.

- Să aduc ceva? O salată? Sau o prăjitură?

- Vorbeşte cu Tanya, zâmbi el. S-a oferit voluntară să aranjeze totul. Eu mă ocup de capră, ea de restul. E masochistă, dacă mă întrebi, dar e treaba ei, dacă aşa vrea.

Da, Tanya părea genul voluntarului. Probabil că în zece sau cincisprezece ani, va fi şefa vreunui comitet local, organizând tot felul de serbări de caritate sau ce mai trebuie organizat. La naiba, îşi spuse Amy, nu vreau să merg la petrecerea asta. Dar cum ar putea ieşi din această situaţie? Toată lumea va fi acolo. Poate reuşeşte să-şi rupă un picior, sau să ia varicelă. Trebuie să fie ceva. îşi termină ceaiul şi puse ceaşca jos. De ce nu voia să plece?

-Am o scrisoare pentru tine, spuse el, scoţând din buzunar un plic.

Amy îl luă, citi adresa, apoi se încruntă.

- E de la mama. Tocmai am primit o scrisoare de la ea, acum vreo două zile.

O presimţire sumbră îi cuprinse inima. Ceva era în neregulă. Rupse plicul, scoţând scrisoarea. Ochii ei zburară în diagonală peste rânduri şi descoperi ce era în neregulă.

Bunicul ei murise.

- Oh, nu! gemu ea, cu ochii plini de lacrimi.

Cuvintele deveniră înceţoşate. încercă cu greutate să descopere data pe care fusese trimisă scrisoarea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Vic.

Ea înghiţi cu greu.

- Bunicul. a murit săptămâna trecută.

-îmi pare rău, o consolă el cu blândeţe. Eraţi foarte apropiaţi, nu?

Ea dădu din cap, fără să poată spune nimic. Petrecuse atâtea ore
fericite cu el- la pescuit, pe munte, sau doar stând de vorbă. Fusese un prieten foarte special pentru ea, dându-i ocazia să cunoască multe lumi minunate prin poveştile lui.

- Era foarte bătrân?

îl privi uimită,

- Bătrân? Avea optezeci şi doi de ani, dar. dar a fost mereu atât de energic, de ocupat. Nu m-am gândit niciodată la el ca la cineva bătrân.

Vic zâmbi.

- Ca bunica mea.

- Da.

Şi-o amintea foarte bine pe bunica lui - o femeie minunată, de şaptezeci şi nouă de ani, dar cu pofta de viaţă şi entuziasmul unei adolescente. Se ocupa cu astrologia şi mâncărurile orientale. îşi aminti cu claritate ziua în care Vic o luase s-o prezinte bunicii lui. Călătoria fusese foarte plăcută, prin ţinutul însorit al unui orăşel din nordul New Yorkului. Casa era veche şi încântătoare, ca o bijuterie. Erau multe plante şi cărţi. Masa fusese delicioasă. Iar bunica lui era o încântare: inteligentă, veselă, plină de viaţă, vorbind tot timpul despre subiecte diverse şi fascinante.

Vreau să fiu aşa când voi îmbătrâni, îşi spusese Amy.

- îţi mulţumesc pentru că ai venit cu mine, spusese Vic conducând-o spre casă. Apreciez foarte mult.

Zâmbetul lui îi încălzise inima, mintea şi trupul.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti, spusese ea. M-am simţit foarte bine.

Afară era întuneric. Lumini roşii şi albe tremurau în faţa lor pe
autostradă. Amy se simţise fericită, mulţumită.

- O vizitez în fiecare lună, spusese el. Dar tu eşti prima femeie pe care am luat-o cu mine.

Ea se uitase la el, încercând să-i distingă trăsăturile în întuneric.

- De ce? Bunica ta este o persoană foarte interesantă şi fermecătoare.

El zâmbise autoironic.

- Da, este, dar majoritatea femeilor pe care le cunosc nu şi-ar da osteneala să descopere acest lucru. Ar crede că, să petreci jumătate de zi cu o femeie de aproape optzeci de ani este o pierdere de timp.

Amy ridicase din umeri, zâmbind.

- Nu ştiu ce pierd.

- Oh, Amy! exclamase el, luându-i mâna. Eşti una la un milion!

încetinise maşina, se apropiase de marginea drumului şi oprise.

- Suntem pe autostradă! Nu poţi opri aici!

- Ba pot, desigur. în caz de urgenţă, spusese el, strângând-o în braţe. Acesta este un caz de urgenţă. O să înnebunesc dacă nu te sărut acum.

O ţinuse atât de strâns, încât aproape nu mai respira. Buzele lui îi căutaseră gura cu pasiune şi o sărutase apăsat, cu ardoare, iar ea nu putuse decât să i se ofere. Pentru câteva clipe, plutise în paradis.

Sentimentul era încă viu în mintea ei. Trecuse foarte mult de când se simţise aşa. Mult prea mult timp de când o ţinuse în braţe. Dar acum era în cameră cu ea- atât de aproape, dar totuşi atât de departe, atât de de neatins. Aruncă o privire spre el, apoi privi spre scrisoarea de pe genunchii ei. De ce se gândea întotdeauna la trecut? De ce nu putea să-l uite? Se ridică de pe pat şi se duse la fereastră.

Totul în viaţa ei mergea pe dos, iar la celălalt capăt al lumii bunicul ei murise, iar înmormântarea avusese deja loc.

- Nici măcar n-am ajuns la înmormântare, spuse ea nefericită. Au spus că nu puteau aştepta până la întoarcerea mea, iar el n-ar fi fost de acord să-mi întrerup vacanţa. Nici măcar nu voia înmormântare, adăugă ea, cu lacrimile curgând pe obraz. O dată mi-a spus că i-ar plăcea mai degrabă o petrecere. A avut o viaţă fericită, iar pentru el era un motiv de bucurie, nu de întristare.

Plângea în tăcere, nu putea să se abţină, iar printre suspine auzi paşii lui Vic, care se ridicase şi venea spre ea.

Oh, Doamne, nu vreau să mă atingă!, se rugă ea.

- E în ordine să plângi, spuse el cu blândeţe.

Amy şi-ar fi dorit să plângă. Ar fi vrut să fie în braţele lui, alintată şi consolată. Dar confortul nu era de-ajuns. Voia dragostea lui. Dar, în această seară Tanya va fi cu el, iar ea nu-i putea cere mai mult, pentru că nu avea dreptul.

- Nu plâng, rosti ea cu încordare.

Era o prostie să nege, dar nu putea face altceva. Mâinile lui îi cuprinseseră umerii, iar tânăra nu se putea opri din tremurat. Era din cauza plânsului, sau din cauza aproprierii lui? N-o mai atinsese de săptămâni întregi, iar până acum trăise cu dorinţe şi speranţe, în fiecare vineri. îşi hrănise dragostea cu amintiri şi, speranţe, dar nu era de-ajuns. Nu va fi niciodată de-ajuns.

- Vino aici, şopti el, întorcând-o spre el şi prinzând-o în braţe.

Ceva se rupse înăuntrul ei, iar Amy începu să plângă cu suspine
incontrolabile, cedând sub apăsarea suferinţei, a durerii şi a temerii că-l va pierde. Oare plângea din cauza bunicului

ei, sau din cauza lui
Vic? Sau poate din ambele cauze. Viaţa ei părea lipsită de tot ce iubea şi preţuia, un gol dureros pe care nu-l mai putea îndura.

După ce valul de plâns o depăşi, rămase o vreme sprijinită de el. Apoi încercă să se depărteze, dar el nu o lăsă.

- Te rog, Vic, dă-mi drumul, spuse ea cu vocea răguşită din cauza lacrimilor.

- De ce?

- Te rog. n-am vrut să mă prăbuşesc aşa. îmi pare rău.

- N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

încercă din nou să se retragă, iar el îi dădu drumul, în cele din urmă. Se întoarse cu spatele, nevrând să i se vadă figura, nici să se uite la el. îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii.

- Amy, de ce nu e bine să te fac să te simţi mai bine?

Vocea lui părea obosită.

Pentru că nu e de-ajuns, confortul tău!

Ea ridică din umeri.

- Nu e rău, dar mă simt bine acum, sincer. De altfel, eşti aşteptat.

- Nu-mi pasă! se răsti el, impacientat. Ceea ce vreau să ştiu e de ce te porţi aşa cum o faci. Mă găseşti respingător, sau ce s-a întâmplat? De când ai venit aici, te comporţi foarte ciudat.

Tânăra se întoarse spre el, gata să-l înfrunte.

- De ce? Pentru că nu vreau o relaţie de vacanţă cu tine, aşa cum ai propus?

Vocea ei era calmă. Reuşise să-şi recapete controlul.

- Dumnezeule, asta credeai?

- N-ar fi trebuit? Nu mi-ai spus chiar tu acest lucru?

Privirea lui deveni mânioasă.

- Ba da, ţi-am spus. Pentru că mai enervat foarte tare încercând să mă faci să cred că ai venit aici în vacanţă. Nu

mi-am dat seama de ce ai făcut-o. Nici acum nu pot.

îşi afundă mâinile în buzunare şi o privi cu atenţie, apoi oftă.

- Amy, îmi pare rău, şopti el cu blândeţe. Nu este momentul cel mai potrivit să vorbim despre asta. Coboară cu mine, adăugă el, mângâindu-i uşor obrazul. Vei deveni prea deprimată, dacă stai aici singură.

Schimbarea lui de stare de spirit o luă prin surprindere. Era atât de blând şi de afectuos, încât o uluia. Era mult mai uşor să se certe cu el, sau să-l suporte, când era supărat.

- Du-te înainte. O să cobor şi eu în două minute.

- Bine.

Bărbatul părăsi camera, închizând încet uşa după el.

Amy respiră adânc. O să mă duc jos şi o să mai beau o ceaşcă de ceai, îşi spuse ea. O să stau acolo şi o să mă port ca o femeie mulţumită, adaptată, care n-are nici o grijă pe lume. Poate că, într-o zi, performanţa mea va fi perfectă. Oricum, mă descurc din ce în ce mai bine.

Cel puţin la şcoală, toată lumea o iubea. Micul Ricky venea după ea ca un căţeluş pierdut. De câte ori avea ocazia, se aşeza în poala ei, sau se aşeza pe podea, foarte aproape. Ataşamentul lui părea prea intens pentru un copil obişnuit, iar acest lucru o îngrijora. Ceva era în neregulă, iar acum părea cea mai bună ocazie să afle despre ce era vorba.

- îţi place să-i îmbrăţişezi şi să săruţi pe cei dragi? îl întrebă ea într-o zi.

El dădu din cap, cu degetul în gură.

- îi îmbrăţişezi şi-i săruţi pe mama şi pe tatăl tău?

Copilul dădu din cap, dar nu spuse nimic. Cu mâna liberă, se juca încet cu o buclă din părul ei.

- E frumos, spuse el. Mami are păr ca al tău.

- Da? Poveşteşte-mi despre mama ta.

- Arată ca tine. E drăguţă.
- Bineînţeles. Mi-ar plăcea să o cunosc.
El clătină din cap.
- Nu este acum aici. E foarte departe.
Un sentiment de nelinişte o cuprinse.
- Unde este?
Băieţelul oftă.
- E în rai.
Oh, Doamne! se cutremură Amy, strângându-l în braţe.
- în raiul cel nou, adăugă el.
Raiul cel nou? Oare ce voia să însemne asta? Mângâie părul blond al băieţelului, fără să ştie ce să spună. De ce nu ştiuse acest lucru?
Trebuia să fi aflat de la cineva. Nu era de mirare că băiatul părea atât de pierdut şi de singuratic. în fiecare dimineaţă era adus la şcoală de tatăl lui, un american înalt, blond, zâmbitor şi arătos. La prânz era luat de fata care avea grijă de el, în limbajul local aya, o tânără Kikuyu.
- Vorbeşti despre asta cu tatăl tău? întrebă ea.
El aprobă cu un gest din cap şi scoase degetul din gură.
- Tata spune că se va întoarce.
Şocul o lăsă fără cuvinte. Indignarea o cuprinse imediat. Cum putea să spună aşa ceva? Cum putea lăsa propriul copil să-şi facă speranţe inutile?
Băiatul zâmbi, ridicându-se pe vârfuri şi sărutând-o pe obraz.
- Acum mă duc să mă joc, spuse el, apoi alunecă din braţele ei şi fugi spre ceilalţi colegi.
Restul dimineţii, Amy se gândi la situaţia în care era copilul, aşa că hotărî să discute cu Katherine.
- Dacă vrei, voi vorbi cu tatăl lui, propuse Amy. Asta în cazul în care nu crezi c-ar fi mai bine să vorbească Linda,

care e învăţătoarea lui.

- Nu, fă-o tu, te rog, spuse Katherine. Ricky a vorbit cu tine, iar aceasta este o problemă foarte sensibilă.

Amy scrise un bilet pentru tatăl băiatului, pe care i-l trimise prin guvernantă. Rămase să-l privească îndepărtându-se un băieţel mic şi fragil, întovărăşit de o fată africană, înaltă. Inima i se strânse de grija lui.

Curând după ora cinci, tatăl băiatului sună la uşa apartamenului lui Bunny, părând obosit şi îngrijorat.

- Biletul trimis de dumneavoastră părea foarte serios, intră el în subiect, imediat după ce fu invitat înăuntru.

Amy ezită.

- Cred că este vorba despre o problemă serioasă. Trebuie să vorbim despre acest lucru.

- Să ieşim la Outspan şi să bem ceva. Am avut o zi îngrozitoare şi chiar am nevoie.

Bărbatul o conduse spre maşina lui, o maşină minusculă de două locuri, care părea o cutie pe roţi. Tânăra se simţea de parcă ar fi fost într-un carusel la un parc de distracţii, dar nu era prea amuzată.

- V-ar deranja dacă trecem pe la poştă, să-mi iau scrisorile? întrebă bărbatul, în clipa în care ieşiră în stradă.

- Nu, desigur că nu.

El parcă maşina, sări din ea şi se grăbi spre una dintre căsuţe, cu cheile în mână. Amy îl privi mergând. Arăta bine, înalt şi suplu. Apoi o altă siluetă îi atrase atenţia - mai masculină, mai atrăgătoare, mai înaltă. Era Vic. Se părea că şi el luase scrisorile şi acum se îndrepta spre ea, fără nici o expresie.

- Tu n-ai nici o scrisoare, spuse el.

- Ar trebui să mă duc să văd dacă nu pot să-mi iau şi eu o căsuţă. Nu-mi place să te deranjez tot timpul cu scrisorile mele.

El ridică din umeri cu indiferenţă.

- Nu mă deranjează, declară el privindu-şi scrisorile fără interes, apoi ridicând din nou privirea spre ea. Petrecerea e sâmbătă, pe la trei. Nu mai ştiu dacă ţi-am spus.

- Nu cred că voi veni.

Cuvintele ieşiseră aproape fără voia ei.

Tăcere. Ochii cenuşii şi reci o fixară o clipă, apoi alunecară spre locul în care Mike, tatăl băiatului, îşi deschidea cutia poştală.

- Ai altceva mai bun de făcut?

în vocea lui se citea o urmă de dispreţ. Tânăra ştia la ce se referea, dar refuză să intre în conflict cu el.

- Pur şi simplu prefer să nu vin.

- Nu este foarte politicos să refuzi o invitaţie.

Bărbatul se sprijini de maşină, privind-o scrutător.

- îmi pare foarte rău, spuse ea cu răceală.

Politicoasă sau nepoliticoasă, prefera să nu se ducă la acea petrecere. Uneori, politeţea ne poate duce le pierzanie. Şi nici n-a câştigat vreodată un război.

Război. Oare asta era acum între ei? Un fel de război emoţional? O luptă ciudată, cu arme neconvenţionale? Pentru ce?

- îţi e frică de mine? o ironiză el.

- Frică? De tine?

- E ceea ce am spus, nu?

- Ai înnebunit!

- Aşa să fie?

îi văzu figura şi simţi că se îneacă de furie. Râdea. Râdea de ea, cu neruşinare!

Oh, de ce nu se întorcea Mike mai repede? Voia să plece mai repede. Nu voia să mai rămână pe loc, să privească figura ironică a lui Vic. Nu, nu-i era frică de el. îi era frică de ea însăşi, de propriile sentimente şi reacţii.

- în acest caz, dacă nu-ţi e frică, aştept să te văd sâmbătă.

Râdea din nou, dar nu mai aşteptă răspunsul ei. Se întoarse, ridică
o mână în semn de salut pentru Mike, care tocmai se întorcea, apoi dispăru după colţ.

Aşadar, îl cunoştea pe Mike. Aici toată lumea părea să se cunoască. Presupunea că erau şi avantaje ale acestui lucru.

- îmi cer scuze că a durat atât de mult, se scuză bărbatul.

- Nu contează, zâmbi ea. îl cunoaşteţi pe Vic?

- Sigur. E un tip grozav. Munceşte mai mult decât oricine altcineva. Dar nu mă întreba, adăugă el, pornind motorul, de ce un tip ca el face voluntariat.

Nu trebuie să te întreb, îşi spuse ea în gând. Ştiu deja.

Hotelul Outspan era la câteva minute distanţă, iar el o conduse într-o cameră de lângă bar, o rugă să se aşeze lângă foc şi comandă băuturi.

- E un loc foarte frumos, comentă Amy. N-am mai fost niciodată aici.

- Nu? E un hotel pentru turişti. De aici se organizează tururi spre Treetops. Aţi auzit de asta, nu?

- Oh, da! E celebru. Oamenii stau peste noapte să vadă animalele care se adună la lcourile unde se lasă sare, nu-i aşa?

El dădu din cap.

- E foarte plăcut şi confortabil. Aici se ia cina, sau prânzul, după caz. E mult mai puţin obositor decât un safari adevărat, cu toată căldura şi praful.

Vocea lui era ironică.

Pe lângă băuturi, primiră alune şi brânză.

- Presupun că-mi veţi spune ce e în neregulă cu Ricky, spuse Mike fără altă introducere.

Amy îşi privi paharul, întrebându-se care ar fi cea mai bună abordare.

- Cred că-i lipseşte mama lui.

- Ştiu, răspunse el calm.

- Spune că semăn cu ea.

Bărbatul zâmbi.

- Puţin, presupun. Culoarea părului şi a ochilor. Eşti mai înaltă, totuşi.

- Pare să aibă mare nevoie de afecţiune, continuă Amy, ceea ce este firesc, dar nu cred că este bine să se ataşeze prea tare de mine.

El se încruntă.

- Da, poate că ai dreptate. Nu ştiu prea bine cum să mă descurc în această situaţie, oftă el. E prea mic, nu poate înţelege totul şi uneori se încăpăţânează sau se supără.

Amy învârti cuburile de gheaţă din pahar.

- Ceea ce mă îngrijorează, e că pare să creadă că mama lui se va întoarce. Spune că aşa i-aţi spus.

Privirea bărbatului era uimită.

- Da, aşa am făcut, bineînţeles.

Tânăra nu era pregătită pentru această replică, aşa că îl privi şocată.

- Dar n-o va face.

- Cum adică? întrebă el uluit.

Amy înţelese că era ceva în neregulă, aşa că respiră adânc şi hotărî să abordeze problema altfel:

- Unde este soţia dumneavoastră? întrebă ea cu calm.

- în America. Se duce la facultate, este în ultimul an de master.

Aşadar, nu era moartă. Nu fusese decât o greşeală îngrozitoare, de
care nu avea de unde să ştie. Rămase privindu-l, neştiind ce să spună.

- Dar ce credeaţi? întrebă Mike, iar ochii lui albaştri erau plini de uimire.

Ea înghiţi greu nodul din gât.

- Eu. Ricky mi-a spus că e moartă.

- Moartă? Dumnezeule, de unde i-o fi venit această idee?

Amy ridică din umeri, neajutorată.

- Nu ştiu.

- Ce anume v-a spus, mai exact?

Ea se încruntă, încercând să-şi amintească conversaţia.

- I-am spus că mi-ar plăcea să-i cunosc mama, iar el a spus că nu pot, pentru că e foarte, foarte departe. Apoi am întrebat unde e, iar el mi-a răspuns că e în rai.

Figura lui se schimbă brusc, iar bărbatul se lăsă pe spate, izbucnind în râs. Amy îl privi uimită, fără să înţeleagă.

- Oh, Doamne, ar fi trebuit să ştiu, spuse el, apoi îşi ridică paharul şi termină de băut. Soţia mea studiază la Yale. Vă spune ceva acest lucru?

- Yale. Yale, New Heaven (Noul Rai), Connecticut.

Noul rai! Cuvintele lui Ricky îi răsunară în minte: „E în rai. în cel nou“.

- Oh, nu! gemu ea. îmi pare rău. îmi pare foarte rău.

Mike zâmbi, atingându-i mâna.

- Nu vă faceţi probleme, nu e vina dumneavoastră. De altfel, îmi pare bine că v-aţi înşelat. Sunt destul de ataşat de soţia mea.

Cuvintele lui, pe jumătate adevărate, dar şi glumeţe, o făcură să se simtă un pic mai bine, iar ea zâmbi.

- Mă întreb dacă nu mi-am pierdut antrenamentul. Ar trebui să-mi dau seama ce înseamnă de fapt aceste lucruri.

Ochii lui străluceau de amuzament.

- Mai luaţi un pahar. Păreţi să aveţi nevoie.

- Mă simt îngrozitor! oftă ea.

- Nu e cazul, spuse el serios. Mă bucur că aţi observat că era ceva în neregulă. E bine să ştiu că v-a păsat atât de mult de copilul meu încât să observaţi.

Mike făcu un semn chelnerului, cerând ceva de băut.

- Ricky va supravieţui. Ştiu că-i e dor de Janice, dar nu va dura mult, comentă el. A fost o problemă de sincronizare, eu am fost trimis aici, dar într-un fel e mai uşor pentru ea. Fără noi, se poate concentra mai bine şi va termina mai repede. Bine, asta în cazul în care nu pierde timp fiindu-i dor de noi, adăugă el, zâmbind.

Amy era foarte surprinsă. Părea un bărbat drăguţ, prea drăguţ pentru ca soţia lui să stea liniştită departe de el. Dar acestea sunt sacrificiile pe care o femeie trebuie să le facă, dacă ţine la propria carieră. Yale. Nu e o universitate oarecare. Probabil că nici Janice nu era o femeie oarecare. Simţi oarece invidie la acest gând. Unele femei au de toate- un bărbat drăguţ, multă minte, un copil minunat ca Ricky. Oh, bine, ce ştiu eu? se gândi imediat, cu optimism. Poate că e urâtă, priveşte încrucişat sau e rea ca o vrăjitoare.

Dar într-un fel se îndoia de acest lucru.

***

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că trebuie să apară la petrecere, măcar câteva minute, din politeţe. Dacă nu-ţi e prea teamă, aştept să te văd sâmbătă, spusese el. Ei, bine, va fi acolo şi-i va arăta că nu-i e teamă.

O să-i arăt! Gândul acesta se tot repeta în mintea ei, în timp ce-şi lua micul dejun a doua zi dimineaţa. Brusc, îşi dădu seama că înfigea furculiţa cu violenţă în mâncarea din faţa ei. O lăsă jos, îşi bău cafeaua şi înfruntă privirea

lui Bunny.

- Ai o expresie foarte periculoasă, comentă aceasta. Plănuieşti cumva o crimă?

Nu era foarte departe de adevăr, îşi spuse Amy, în timp ce urmărea mişcările colegei ei de apartament, care punea ketchup pe omletă.

- Nu, răspunse ea, dar ceea ce faci ouălor din farfurie e total şi absolut dezgustător.

- Nu judeca un lucru pe care nu-l cunoşti, zâmbi Bunny ironic. Oricum, te complimentez pentru sinceritate. Pot să văd că am o influenţă eliberatoare asupra caracterului tău ascuns. După încă o lună, vei ajunge la fel de nesuferită ca mine, îţi garantez.

- Nu te baza pe asta.

- O, ba da! Faci într-adevăr progrese. Acum câteva săptămâni n-ai fi spus nimic dezaprobator despre obiceiurile mele alimentare. Dar lucrurile se schimbă. în sufletul tău liniştit, simt lucruri întunecate mişcându-se.

Avea dreptate că în sufletul ei se întâmplau lucruri întunecate, că era nemulţumită şi nefericătă şi că într-o zi, totul va izbucni la suprafaţă. Aşa se simţea în ultimul timp, ca şi cum o poţiune ciudată de resentimente se crea în inima ei. Erau prea multe gânduri amare, sentimente dureroase şi întrebări fără răspuns. Cât mai putea rezista?

Puse unt pe o felie de pâine. Oare ar trebui s-o întrebe pe Bunny ce ştie despre Vic şi Tanya? Ar putea întreba pe un ton lejer, de parcă ar fi doar curioasă. Aruncă o privire spre Bunny, care părea prea ocupată mâncând, dar care ridică privirea spre ea, zâmbi şi luă din nou o înghiţitură mare din farfurie.

- E chiar foarte bun, comentă ea, cu un mic zâmbet maliţios.

- Bunny, mă întrebam. începu Amy, ştii cumva. vreau

să spun, este.

Intră în panică şi cuvintele i se opriră în gât.

Bunny se opri din mâncat, cu furculiţa în aer.

- Ce să fie?

- Este ceva între Vic şi Tanya?

Se forţase să pronunţe aceste cuvinte, care nu ieşiră calme, aşa cum îşi dorea.

Bunny nu fu păcălită nici o clipă. Nu răspunse imediat, ci o privi cu o expresie gânditoare, fără să zâmbească, aşa cum făcea de obicei.

- Nu sunt sigură, spuse ea încet. Tanya vorbeşte foarte mult, dar nu despre asta. Câteodată aşa pare, dar nu ştiu. Dar de ce n-o întrebi? adăugă ea, după o mică pauză.

- Oh, nu! ridică Amy din umeri. Doar mă întrebam.

- Bine.

Bunny se ridică şi strânse masa, fără să mai adauge nimic. Amy o urmări cu privirea. Femeia avea o gură mare, spunea tot timpul ce gândea, dar ştia când să nu spună nimic, să nu întrebe nimic, să nu facă nici un comentariu ironic.

S-o întrebe pe Tanya. Aşa spusese colega ei de apartament, dar nu se punea problema. Mai degrabă s-ar arunca de pe o stâncă. Dar ideea o bântuia. De ce ar fi atât de imposibil? Cel mai rău lucru care s-ar întâmpla, ar fi ca femeia să-i spună că nu e treaba ei. Din câte o cunoştea, Tanya ar fi în stare să-i spună acest lucru.

Propoziţiile i se formau în minte singure. Tanya, pot să te întreb ceva? Doar ca să mă asigur că nu mă voi arunca degeaba la crocodili. Tanya, eşti îndrăgostită de Vic? întreb ca să te avertizez. Vic o să te trateze ca pe o maşină, adică o să te schimbe pe un model mai nou, când o să se sature de tine. Ştiu din proprie experienţă.

Oh, Doamne, n-ar trebui decât s-o întrebe!

Dar când Tanya intră pe uşă cu o zi înainte de petrecere, toate întrebările pe care i le pusese în minte, dispărură. Amy rămase uimită, privind părul fetei. Părul negru, lucios, se schimbase într-o adunătură de bucle dezordonate de culoare argintie.

- Tanya! Ce ţi-ai făcut? exclamă ea.

Râzând, fata se aşează pe un fotoliu.

- Nu-ţi place?

- Aveai un păr atât de frumos!

- Eram plictisită şi aveam nevoie de o schimbare, zâmbi Tanya. Cursurile de după-amiază au fost anulate, aşa că am ajuns mai devreme în oraş, m-am simţit într-o dispoziţie aventuroasă, aşa că. voila!

Amy oftă.

- Presupun că este la modă zilele astea.

- La persoanele din această ţară, uneori aşa creşte, comentă cu răceală tânăra.

- E altceva.

- Poate, râse ea. Abia aştept ziua de luni. Fetele de la cursurile mele vor fi îngrozite. Multe dintre ele ar da orice să aibă păr drept. Le tot spun că sunt frumoase aşa, oftă ea, dar se tot străduiesc să-şi îndrepte părul şi să-şi albească pielea.

- Ei, bine, poate că o să-şi schimbe ideile când o să te vadă.

- Oh, mă îndoiesc. O să spună doar că sunt nebună.

Oricum, Amy ar fi fost de acord cu ele, dar nu spuse acest lucru. Părul ei era lung, drept şi lucios şi, chiar dacă nu era la modă, nu-şi imagina altă coafură care să-i placă.

- Ascultă, spuse Tanya, am nevoie de câteva sugestii pentru ziua de mâine. Vic mi-a dat mână liberă, dar e mai bine să ai grijă când este vorba despre banii altcuiva.

- O să taie o capră? întrebă Amy.

- Da. Ce altceva mai putem adăuga?

- Oh, cred că multe salate, pâine şi nişte fructe. Nu cred că se aşteaptă cineva la mâncăruri sofisticate.

- Nu, cred că nu, ridică Tanya din umeri, părând dezamăgită.

Bunny ajunse acasă ceva mai târziu decât de obicei, iar în clipa în
care văzu părul prietenei ei, exclamă de încântare.

Tanya izbucni în râs.

- Lui Amy nu-i place.

- N-am spus aşa ceva!

- Nici nu trebuia să spui.

- Desigur că nu-i place, spuse Bunny. Ea e mai serioasă, nu i-ar sta bine, o astfel de coafură nu s-ar potrivi cu personalitatea ei. Astfel de coafură, zâmbi ea, trecându-şi degetele prin propriul păr, ondulat de asemenea artificial, a fost creată pentru persoane sălbatice şi nebune ca noi.

Continuară să se ironizeze una pe alta, aşa cum făceau de obicei, iar Amy le asculta cu un soi de detaşare. Sunt diferită, îşi spuse ea. N-aş putea fi niciodată ca ele, chiar dacă ar fi viaţa mea în joc. Tipul serios, cum spusese Bunny. Nu era vorba de nici o critică, ştia foarte bine, dar tot se simţea nelalocul ei, în timp ce le asculta pe cele două prietene. Nu era ca ele, ironică, agitată, dar îşi dorea să fi fost. Uneori se poate dovedi foarte util să ai ceva inteligent de spus, o replică ironică. Cu foarte rare excepţii, ea era incapabilă de acest lucru.

Of, încetează să te devalorizezi singură, îşi spuse ea, brusc iritată. Eşti foarte bine aşa cum eşti. Dar nu era numai asta. în ultimul timp, nu se simţise capabilă să-şi controleze viaţa. Mai precis, acest lucru se întâmpla de când venise în Africa. încrederea ei în propriile forţe se

diminua încetul cu încetul, iar în acelaşi timp îşi pierduse stima de sine. Trebuie să plec de aici, se gândi Amy cu disperare, înainte să ajung să am un uriaş complex de inferioritate.

Bunny se ridică:

- Chiar trebuie să ies din uniforma asta murdară. Cred că am cules mare parte din microbii lumii în această zi.

Ultimele cuvinte le aruncă în grabă, urcând scara sărind câte două trepte.

Dacă o s-o întreb vreodată pe Tanya, cred că e momentul, îşi spuse Amy, cuprinsă brusc de panică. Acum sau niciodată. îşi căută cuvintele, când deodată, ştiu ce să spună.

- Tanya, voiam să te întreb ceva.

- Sigur.

Cuvintele parcă erau proiectate cu raze de lumină în mintea ei. O fixă pe tânăra din faţa ei, fără s-o vadă cu adevărat, văzând doar cuvintele, ca scrise pe un zid. Aproape fără voia ei, se auzi vorbind.

- Tanya, eşti îndrăgostită de Vic?

Capitolul 8

Pe figura Tanyei apăru cea mai ciudată expresie, iar lui Amy îi era imposibil să citească la ce se gândea aceasta. Pentru câteva minute interminabile, tânăra privi fix peretele din spatele lui Amy. Apoi o privi, părând pe punctul să spună ceva, apoi se răzgândi şi se ridică brusc de pe scaun. Se duse la fereastră şi privi afară, fiind vizibil doar spatele ei şi umerii uşor coborâţi.

- Da, spuse ea încet. Sunt îndrăgostită de Vic.

Vocea ei era calmă, fără emoţii.

într-un mod ciudat, răspunsul ei nu determină nici o reacţie din partea lui Amy. Nu era o surpriză. Oare de ce mai întrebase? se întrebă ea, ridicând din umeri. Fusese atât de clar, încă de la început.

- îmi pare rău, n-ar fi trebui să te întreb acest lucru. Nu este treaba mea.

Tanya ridică din umeri, fără să se întoarcă spre ea.

- îl văd venind, spuse ea calm. A fost la Nairobi, astăzi. Poate că a mai vândut din picturile tale.

Vic intră în cameră câteva clipe mai târziu, emanând energie, vitalitate şi o masculinitate de netăgăduit. Când văzu părul Tanyei, începu să râdă, dând din cap.

- Oh, Doamne! Ce mai fac femeile în numele frumuseţii!

Tanya se bosumflă ca un copil.

- Nu-ţi place?

- Nu, răspunse el cu sinceritate, apoi zâmbi. Dar nu te îngrijora, eşti una dintre norocoase. Eşti minunată, chiar dacă vrei s-o ascunzi.

Tânăra se încruntă.

- Acesta este un compliment învelit într-o insultă, sau e o insultă învelită într-un compliment?

Ochii lui sclipiră de amuzament.

- încearcă să-ţi dai seama, apoi mă anunţi de rezultat, spuse el, apoi se întoarse spre Amy, privind-o cu răceală. Te-ai simţit bine aseară?

- Aseară? îl privi ea uimită, apoi îşi dădu seama despre ce vorbea. Oh, te referi la.

El dădu din cap.

- Da, cu Mike Saunders.

N-avea decât să creadă ce vrea. Dacă voia să bea ceva cu un bărbat care o invită: Prinţul Charles, Dracula, un maharajah. Nu e decât treaba ei.

- Da, m-am simţit bine, declară tânăra iritată. E ceva în neregulă dacă mă simt bine?

Ochii lui erau reci ca gheaţa.

- Depinde.

Amy mai mult simţi, decât văzu că Tanya se uita la ei. Fără îndoială, era conştientă de atmosfera încărcată dintre ei, iar lui Amy nu-i plăcea acest lucru.

încercând să pară netulburată, zâmbi.

- Bine, se strădui ea să fie împăciuitoare, sunt sigură că n-ai venit să discutăm despre viaţa mea socială.

înainte să poată răspunde, Bunny coborî scările, purtând unul dintre halatele ei înflorate.

- Bună, Vic. Nu poţi să stai departe de noi, fetele, nu-i aşa? Ce te aduce pe la noi?

- Două motive. în primul rând, mai am bani pentru artist, de la galeria de artă. în al doilea rând, trebuie să amânăm petrecerea pentru săptămâna următoare. Trebuie să merg la Nakuru mâine dimineaţă şi n-o să mă pot întoarce la timp.

ExpresiaTanyei era mai mult decât dezamăgită.

- Dar ai cumpărat deja capra!

- O să mai reziste o săptămână. E destulă iarbă în

curte.

Amy îl privi uluită:

- E vie? întrebă ea, regretând imediat întrebarea când văzu ironia din privirea lui.

- De obicei sunt toate vii, înainte de a fi măcelărite.

Nu mai spuse nimic. Mai bine ar fi tăcut, fusese o întrebare prostească.

Bunny şi Tanya erau în formă. îl antrenară pe Vic într-o discuţie despre politică, iar în mai puţin de cinci minute analizaseră situaţia mondială, desfăcând-o în bucăţi, apoi reconstruind-o după un model utopic personal. Toată discutia fusese purtată cu inteligenţă, spirit critic şi o mare doză de umor.

Aparent, Vic observase că Amy nu luase parte la micul lor exerciţiu.

- De ce eşti atât de tăcută? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- Mă depăşeşte, spuse ea cu autoironie. Abia reuşesc să mă descurc cu clasa mea de elevi, dar să mă ocup de economia mondială.

Bărbatul râse fără ironie sau maliţiozitate, apoi se aplecă spre ea, privind-o cu căldură.

- Nu te lăsa învinsă, şopti el cu blândeţe, iar expresia din ochii lui îi aduse aminte de trecut.

Brusc, Amy simţi nevoia aproape incontrolabilă să plângă.

Şcoala era refugiul, sanctuarul ei. Era locul în care se simţea bine. Acolo era dorită, folositoare, iubită. Acolo putea uneori să găsească sprijin pentru problemele ei, când era copleşită de necazurile micilor ei elevi- fie un pantof pierdut, sau un genunchi zgâriat. Sau o mamă „în rai“.

- Ricky, ştii ce poţi face? Poţi să-i scrii mamei tale o scrisoare. Băiatul stătea din nou pe genunchii ei, cu degetul în gură. Clătină
din cap, fără să spună nimic.

- De ce nu?

- Pentru că nu ştiu cum să scriu cuvinte, spuse el cu tristeţe.

- Oh, dar nu trebuie să scrii cuvinte. Poţi să faci desene cu creioane colorate sau bucăţi de hârtie. Pot să-i arăţi ce faci, sau la ce te gândeşti, făcând un desen despre acest lucru.

Copilul nu răspunse imediat, dar păru să se gândească îndelung. Apoi se încruntă, părând îngrijorat.

- Dar dacă nu înţelege? Poate că nu înţelege decât cuvinte.

Amy îl îmbrăţişă.

- Nu, o să înţeleagă. Mămicile ştiu să citească şi acest gen de scrisori.

El se înveseli vizibil.

- Ştiţi cum să-i trimitem o astfel de scrisoare?

- O să-l întreb pe tatăl tău.

- O s-o puneţi în plic, să-i puneţi timbre şi s-o trimiteţi?

- Desigur.

- Vreau să veniţi la petrecerea de ziua mea, schimbă el subiectul. O să împlinesc cinci ani.

- E minunat. Ce mare te faci!

El oftă, supărat.

- Acum n-am decât patru ani, clătină el din cap, de parcă ar fi fost vorba despre o situaţie din care nu putea ieşi, dar o îndura cu stoicism.

- Când este petrecerea? întrebă ea.

Copilul ridică trei degete.

- Mai sunt încă trei nopţi, apoi e petrecerea. Vreau să veniţi. Vă rog frumos.

Rugăciunea din ochii lui albaştri era irezistibilă, iar Amy zâmbi.

- Mai întâi trebuie să-i spui tatălui tău.

- Da, o să-i spun.

Mike Saunders păru neliniştit de rugămintea fiului lui.

- Sunt sigur că o pretrecere cu mulţi copii nu e cel mai potrivit lucru după o zi obositoare, îi spuse el a doua zi.

- îubesc foarte mult copiii şi îmi plac petrecerile.

El oftă.

- Pare să însemne foarte mult pentru Ricky.

- O să vin şi o să vă ajut, dacă aveţi nevoie. Putem juca jocuri şi să-i facem să se simtă bine.

Figura lui se lumină brusc.

- Chiar se poate? Nu mă prea pricep la petreceri pentru copii, cred că n-am destulă experienţă.

Petrecerea fu un succes, iar figura lui Ricky luminată de bucurie fu cea mai frumoasă răsplată. După ce tortul fu tăiat, toate jocurile jucate, iar copiii plecaţi, Amy se lăsă convinsă să rămână şi să mănânce hamburgeri, mâncarea preferată a lui Ricky. îi preparară împreună, iar petrecerea continuă până când Ricky nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.

- Vă deranjează dacă îl duc întâi la culcare, iar apoi vă conduc acasă? întrebă Mike.

- Desigur că nu.

- Vreau să veniţi amândoi şi să-mi cântaţi cântece, spuse Ricky, cu voce somnoroasă.

Amy fu de acord, înainte ca Mike să răspundă. Simţise neliniştea lui şi-i zâmbi.

- Nici o problemă, sincer.

Lăsându-l pe copil în grija guvernantei, plecară puţin mai târziu.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spuse el când ajunseră la apartament.

- Nu trebuie să-mi mulţumiţi. A fost plăcut, iar Ricky s-a simţit foarte bine. Aceasta contează cel mai mult. E foarte greu să nu fii lângă mama ta la petrecerea de ziua ta, mai ales când eşti atât de mic.

- Da, dădu el din cap, apoi zâmbi. Nu ştiu cum vă descurcaţi în fiecare zi. Copiii aceştia m-au înnebunit într-o singură după-amiază!

Stăteau în continuare în maşină. Oare să-l invit la o cafea? se întrebă Amy. Era încă devreme, iar Bunny nu se întorsese. Mai bine nu, poate are vreo impresie greşită.

- Sunt într-adevăr foarte recunoscător, spuse el. Pot să vă ofer o cină la Outspan, ca un gest de apreciere?

- Oh, nu, vă rog! Nu e nevoie de aşa ceva!

- De ce nu? Mi-ar face mare plăcere să iau cina cu dumneavoastră.

Amy ezită. N-avea cum să fie chiar atât de amabil. Sau aşa să fie? îl
privi cu atenţie, întrebându-se, iar el zâmbi.

- Ştiu la ce vă gândiţi, dar vă garantez că n-am intenţii ascunse. îmi iubesc soţia, dar în ultimul timp am trăit foarte retras, iar o cină nevinovată în compania unui adult îmi va face bine. Pe ea n-o s-o îngrijoreze şi n-are de ce să vă îngrijoreze nici pe dumneavoastră.

Foarte interesantă abordare. Sau să fie adevărul? Mike vorbea despre soţia lui cu dor şi nu părea genul care pleacă la vânătoare în clipa în care soţia lui a ieşit pe uşă.

- Mă străduiesc să stau departe de bărbaţii căsătoriţi, zâmbi ea. Nu aduc decât probleme.

- Numai o cină, promise el, întorcându-i zâmbetul. Şi nici o problemă. Promit, pe onoarea mea de cercetaş.

A doua zi fu un dezastru. Amy se trezi cu o durere teribilă de cap, se arse apoi la mână cu tigaia, iar când ajunse la şcoală descoperi că Linda Muriuki era bolnavă şi nu putea veni.

în prima jumătate de oră, unui băiat îi curse sânge din nas. Copiii ţipau, iar sângele pătase totul în jur. După ce aruncă o privire băiatului şi hotărî că va supravieţui, ţinând cont de faptul că nu se credea în stare să facă faţă nici unui fel de situaţie, fu calmă şi rezolvă tot.

După ce situaţia fu rezolvată, copiii trimişi la clasele lor, Amy îşi puse o ceaşcă de cafea dintr-un termos şi se rugă ca restul dimineţii să fie liniştită. Copiii o priveau cu interes, încă sub şocul întâmplării.

- Astăzi vom face o grădină cu flori.

După ce explică tehnicile colajului, le împărţi foarfece, zâmbete şi bucăţi de hârtie, acţionând ca un automat. Dumnezeule, ce e în neregulă cu mine? Sunt un pachet de nervi. Dar ştia foarte bine despre ce era vorba şi n-avea rost să se păcălească singură. Petrecerea lui Vic era mâine. Era o nebunie să fie atât de nervoasă, n-avea nici o explicaţie pentru acest lucru, numai ştia că există. Era un sentiment teribil, de care nu putea scăpa în nici un fel.

Oftând, luă câteva reviste vechi, pe care le împărţi copiilor, cerându-le să decupeze fotografii cu flori, care s-ar potrivi pentru grădina lor de flori.

Nu trebuie să mă duc la acea petrecere, îşi spuse ea.

Ba da, trebuie, veni răspunsul dat tot de ea.

Bine, dacă nu ţi-e frică, ne vedem sâmbătă seara.

Ce-l făcuse pe Vic să creadă că-i e frică de el? De ce ar trebui să-i fie frică de o astfel de petrecere? Foloseşte-ţi

imaginaţia! se certă singură. Trebuie să-ţi dai seama.

Copiii erau ocupaţi pe moment, distrugând plini de încântare revistele cu foarfecele, aşa că se putea gândi în voie la problemele ei. N-ar fi trebuit să rămână în Kenia. Oamenii care n-au noroc într-un domeniu, nu insistă să rămână acolo, ci trec la lucruri mai bune. Dar care ar fi acestea? Dacă sunt lucruri chiar mai rele?

închise ochii o clipă, întrebându-se care ar fi cea mai bună soluţie, iar tocmai în acea clipă o fetiţă îl lovi pe un băiat cu revista în cap. Zgomotul şi cearta care urmară o smulseră din vârtejul problemelor ei.

- A încercat să mă sărute! protestă fetiţa revoltată şi dispreţuitoare. E dezgustător!

Ei bine, are dreptate! Cine spune că e singura care are probleme cu bărbaţii? în aceste zile, se pare că se învaţă de la vârstă fragedă. La cinci ani, deja sunt probleme între fete şi băieţi. Se uitau prea mult la televizor, încă de mici. Ce-o să mai facă la doisprezece ani?

- E frumos c-ai vrut s-o săruţi, îi spuse ea băiatului, dar nu poţi s-o faci decât dacă ea vrea să fie sărutată.

Nici o reacţie. Băiatul o privea nemişcat, fără să spună nimic.

- Data viitoare, o s-o întrebi mai întâi, da?

El se uită urât spre fată. Era clar că mândria lui masculină fusese foarte rănită.

- N-o s-o mai sărut niciodată! declară el cu răutate. Nu mai sunt îndrăgostit de ea!

Ei, această relaţie părea să se fi terminat repede. Un lucru foarte bun la vârsta de cinci ani se pare că e să poţi hotărî că nu mai eşti îndrăgostit. Ce convenabil! îşi spuse Amy, apoi oftă. Măcar de-ar merge şi pentru mine.

Măcar, măcar. Erau o mulţime de feluri de termina

această propoziţie. Măcar dacă Vic n-ar fi plecat, sau dacă ea n-ar fi venit, dacă ar mai fi iubit-o, sau dacă Tanya.

Cu cât trecea timpul, cu atât se simţea mai deprimată decât fusese vreodată. Sentimentul unui blestem inevitabil o bântuia şi începuse s-o chinuie o durere de cap îngrozitoare.

- Arăţi teribil, spuse Katherine, când se întâlniră la pauza de cafea. Nu-mi spune că te îmbolnăveşti şi tu.

Amy clătină din cap.

- Nu cred, numai că mi-am lăsat răbdarea acasă astăzi şi sunt într-o stare de spirit foarte proastă.

Ca să spun numai atât, completă ea în minte. .

îşi bău cafeaua încet, privindu-i pe copii şi ascultându-i râzând, dorindu-şi să poată râde şi ea.

- Am încercat ceva nou azi, spuse ea după o pauză. M-am gândit că un exerciţiu în cooperare le va face bine, aşa că le-am propus să facem un colaj, din fotografii decupate. Adoră să decupereze şi să distrugă revistele.

- Şi cum a ieşit?

- Teribil. Arată ca o groapă de gunoi.

Katherine zâmbi şi dădu din cap:

- Biata de tine!

- E simbolul zilei de azi, ridică Amy din umeri.

Şi al vieţii mele, îşi spuse în gând. O groapă de gunoi plină de speranţe spulberate, vise neîmplinite, dragoste respinsă şi fericire pierdută.

- Nu trebuie să fii atât de afectată, o consolă Katherine. Nu e decât un colaj.

Tânăra zâmbi brusc.

- Dar mai e o speranţă. Era un trandafir superb, galben, care creştea dintr-o cutie de spaghete.

Femeia zâmbi şi se ridică.

- Dă-mi ceaşca să-ţi mai aduc nişte cafea şi să arunc o privire la această minunată operă de artă.

Sentimentul de nelinişte n-o părăsi toată ziua, ca şi senzaţia că e în pragul unui dezastru, de nedefinit, dar foarte real.

Când se pregăti pentru culcare în acea seară, se uită în oglindă la faţa ei palidă, ochii încercănaţi şi lipsiţi de strălucire. Se simţi deodată revoltată. începu să-şi perie părul cu mişcări hotărâte.

- N-o să te laşi înfrântă, îşi spuse singură, cu voce tare.

Nimeni, nimic nu trebuie s-o învingă. Chiar dacă nu se întâmpla
nimic din ce-şi dorea, măcar începuse să înveţe această limbă, iar asta era o victorie, într-un fel. îşi zâmbi în oglindă. Gândeşte pozitiv, obişnuia să-i spună tatăl ei. Ţine bărbia sus, îi spunea şi mama ei. Iar bunica o învăţa să nu uite niciodată să-şi spună rugăciunile. Iar dacă toate acestea dau greş, obişnuia să râdă o bună prietenă, urcă pe un acoperiş şi ţipă.

Numai că ea nu era genul care ţipă. Amy se gândi din nou la colajul copiilor şi reuşi să zâmbească. Mai era totuşi acel trandafir galben de pe cutia cu spaghete.

***

O casă mică, cenuşie, în mijlocul peluzei verzi. Raze de soare, mirosul cărnii de capră, voci, râsete. Simţurile lui Amy fură asaltate în clipa în care începu să urce pe aleea din faţa casei lui Vic. Ar fi vrut să poarte blugi şi adidaşi, ca de obicei, dar se bucurase de ocazia de a mai purta şi altceva. Ştia că arată bine în rochia simplă de mătase aurie.

în umbra marelui copac de avocado, un grup de

persoane stătea pe iarbă, iar Amy se îndreptă spre ei, văzând imediat că Vic nu era printre ei. Oare era în casă?

Gunnar Hornsrud o văzu venind şi-i făcu semn cu mâna, chemând-o spre ei. Ochii ei parcurseră repede grupul. Cunoştea pe toată lumea. O dată sau de mai multe ori, trecuseră cu toţii pe la Bunny. Se aşeză pe iarbă şi oftă.

- E foarte cald, spuse ea, ridicându-şi părul bogat de pe gât şi umeri.

- Cu atât de mult păr, ţi-ar fi cald şi în mijlocul crivăţului, comentă cineva.

- Unde e Bunny? întrebă Inger.

- îl aşteaptă pe Jerry. El nu ştie să ajungă singur aici. Cel puţin, aceasta era explicaţia pe care i-o dăduse Bunny.

Toată lumea râse.

- Dar de unde, făcu unul dintre voluntari cu ochiul. I-am dat o hartă acum câteva zile.

Amy aruncă o privire spre cei din jurul ei, care râdeau. Oare ei ştiau ceva? Bunny şi Jerry. Jerry şi Bunny. Deodată, văzu adevărul cu claritate. Dumnezeule, cum am putut să fiu atât de oarbă? Totul se întâmplase chiar sub ochii ei, dar nu observase. Lucrurile care n-aveau legătură cu Vic trecuseră neobservate.

Se ridică repede în picioare.

- Mă duc să văd cum se prăjeşte bestia, spuse ea, apoi se îndreptă spre locul unde se improvizase grătarul.

Doi bărbaţi supravegheau grătarul, glumind şi vorbind în limba locală.

Apoi îl văzu pe Vic ieşind din casă şi inima i se strânse de emoţie. Privirile lor se întâlniră deasupra capetelor celorlalţi. Amy îşi întoarse cu greu privirea de la figura întunecată şi de la ochii scrutători. Se întoarse şi se

îndreptă spre un pom mic, cu fructe verzi şi galbene. Era un lămâi şi atinse uşor un fruct, ştiind fără să întoarcă privirea că Vic era în spatele ei.

- Ce fată curajoasă!

Vocea lui era joasă, tachinând-o.

Se întoarse spre el.

- Da?

- Ai venit, ceea ce înseamnă că nu te temi.

Amy îl privi în faţă, fără să clipească.

- Fă-mi un serviciu, spuse ea cu răceală, explică-mi de ce ar trebui să mă tem de tine.

- încă nu mi-am dat seama.

- Poate pentru că n-ai ce să-ţi dai seama.

Ochii ei îl provocau.

El clătină încet din cap, privind-o cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-i citească în suflet.

- Nu, spuse el cu blândeţe. îţi e teamă de ceva. Poate că nu e vorba despre mine, dar e real. Ţi-am văzut frica în ochi. De mai multe ori.

Inima ei se strânse şi îşi încleştă strâns pumnii. La naiba! îşi spuse tânăra în gând.

- îţi imaginezi tot felul de lucruri, sosi replica ei rece.

Se ridică pe vârfuri şi culese o lămâie mare, pe care o aruncă dintr-o mână în alta, ca să-şi mascheze tremurul degetelor. El i-o luă din mână cu blândeţe.

- Eşti nervoasă şi tremuri, aşa că nu cred că-mi imaginez lucruri. N-ai fost niciodată prea pricepută, când vine vorba să-ţi ascunzi emoţiile, nu-i aşa? Uneori, figura ta e ca o carte deschisă.

O furie neputincioasă o cuprinse brusc.

- A, de aceea mă înţelegi atât de bine? întrebă ea cu

ironie.

îl văzu zâmbind la auzul replicii ei, dar râsul lui nu era ironic. Oare ce voia de la ea?

- Nu te înţeleg deloc, răspunse el calm. Poate că sunt capabil să-ţi citesc emoţiile şi reacţiile, dar asta nu înseamnă că ştiu cum să le interpretez.

- Dacă ai fi făcut ceva psihologie la facultate, poate te-ar fi ajutat, fu răspunsul ei sarcastic.

Voia să-l rănească, să-l facă să sufere, dar ştia că eforturile ei sunt inutile. La fel de greu cum i-ar fi fost să-l rănească fizic, la cât era de înalt şi de puternic, îi era să-i rănească şi egoul de fier. Era la fel de indestructibil ca piramidele egiptene, iar micile ei săgeţi erau patetice.

El oftă, ca şi cum ar vorbi cu un copil încăpăţânat care îl exaspera.

- Există întotdeauna un mod simplu de a rezolva lucrurile, Amy.

- Care?

- Simplu. Să-mi spui.

- Ce să-ţi spun?

Văzu figura întunecându-i-se.

- Amy, mârâi el printre dinţii încleştaţi, ştii foarte bine despre ce vorbesc.

- Da?

Ştia că întinde coarda, dar nu se putea abţine. Ce voia de la ea? Chiar se aştepta să recunoască adevăratul motiv pentru care venise în Africa? Adică faptul că venise pentru el? Nu, n-avea de gând.

Privirea pe care i-o aruncă Vic era atât de rece, încât îşi simţi sângele îngheţând în vene. Bărbatul îşi strânse pumnii, punând apoi mâinile în buzunar şi îndreptându-se de spate. Da, e furios, îşi spuse ea, cu un amestec de

mulţumire şi teamă. Foarte furios.

Tăcerea care urmă era grea, iar privirea lui îngheţată greu de suportat.

- Nu înţeleg ce joc faci, spuse el încet, dar te avertizez. Mai bine te opreşti, înainte să-ţi pară foarte rău.

Cuvintele erau rostite pe un ton calm, dar ameninţător şi nu-şi ratară ţinta. încremenită şi speriată, Amy rămase să privească după el, cum se îndepărtează cu paşi mari.

Se întoarse la grupul de prieteni de sub copac, încercând să pară bine dispusă, dar era foarte greu. Toată lumea se simţea foarte bine, dar ea nu-şi găsea locul. Peste câtva timp li se alătură şi Vic, care o privea calm şi detaşat. Furia îi dispăruse cu totul, dar dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, calmul şi indiferenţa lui o dureau mai tare.

Fără să mai poată îndura, se ridică şi plecă. Nu putea îndura schimburi de priviri. Intră în casă şi căută baia. Era într-adevăr o casă mică, aşa cum spusese Tanya. Uşile care dădeau spre hol erau deschise, aşa că văzu un dormitor, care bănuia că era al lui Vic şi încă unul, pe patul căruia era întins un sac de dormit. Văzu dintr-o privire o pereche de blugi pe un scaun, sandale lângă pat, un rucsac roşu. Erau ale Tanyei. Simţi cum i se opreşte respiraţia.

Baia era foarte albă, foarte curată. Când deschise robinetele, curgea şi apa caldă şi cea rece. Da, era într-adevăr o întorcere la lux, aşa cum glumiseră fetele.

Când ajunse din nou afară, făcu o plimbare în jurul casei, fără să- şi găsească locul. Se întreba de ce se simte atât de neliniştită şi agitată, de parcă urma să se întâmple ceva, despre care n-avea nici o idee.

Ajungând la un colţ al casei, descoperi în stânga un

lan mare de cereale, în care lucrau două femei. Era foarte cald, iar ele erau transpirate şi obosite. Se apropie curioasă de ele, observându-le hainele şi uneltele ciudate. Când ajunse lângă ele, le salută. Răspunseră imediat, plecând capetele cu sfială. Le întrebă dacă poate face ceva pentru ele, iar cea mai tânără, care părea să ştie puţină engleză, ceru nişte apă.

- Desigur, spuse ea, apoi se îndreptă spre locul unde se afla bucătăria. Luă o sticlă de apă şi un platou cu mâncare, spunându-şi că trebuie să fie înfometate după o muncă atât de istovitoare.

Fu încântată de privirile lor recunoscătoare, când le aduse apa şi mâncarea, dar se retrase repede, dându-şi seama că prezenţa ei le-ar fi jenat. Se retrăgea cu spatele, aruncându-le un ultim zâmbet, când drumul îi fu blocat de o siluetă impresionantă. Era Vic.

- Ce se întâmplă aici? întrebă el suspicios.

Imediat, aşa cum se întâmpla în ultimul timp, se simţi cuprinsă de furie şi replică, înainte chiar să-şi dea seama:

- Aceste femei mi-ai cerut apă şi mi-am permis să le dau şi nişte mâncare. Am comis din nou vreo crimă?

Oare ce se întâmplă cu mine de reacţionez atât de violent? se întrebă ea, conştientă de impactul cuvintelor asupra lui. Bărbatul strânse dinţii, făcu un pas spre ea şi o prinse de umeri. înspăimântată, rămase nemişcată, privindu-l în ochi. Aceştia erau cenuşii şi îngheţaţi. Era foarte aproape de ea şi putea să-i simtă căldura corpului, să miroasă uşorul parfum al pielii lui. Se înfioră.

Degetele lui de fier îi strângeau umerii, iar figura lui întunecată lăsa să se ghicească starea de frustrare şi disperare care-l cuprinsese.

- Amy, spuse el cu voce joasă, amenințătoare. încetează!

Pentru a doua oară în această după-amiază, o lăsă încremenită şi se
îndepărtă cu paşi mari. Amy rămase privind spatele lui puternic. Ei, părea că-i reuşise. Dacă tot nu putea să-l facă s-o iubească, măcar putea să-l scoată din minți. Victoria asta era amară şi nu-i producea nici o bucurie.

Se întoarse încet spre grădina unde avea loc petrecerea, constatând că începuse să se lase seara. De undeva se auzea o chitară şi vocea frumoasă a unei tinere cântând. Ştiu înainte s-o vadă că era Tanya. Da, poate şi să cânte? se întrebă ea cu ironie. încă un punct pentru ea. Acceptă un pahar de vin, pe care îl bău repede şi mai ceru unul. Unde era Vic? Dar îi păsa unde e? Probabil că intrase înăuntru, cu o parte dintre invitați. Era vizibil fumul de la şemineu, ceea ce însemna că făcuseră un foc. Se înfioră, simțind abia acum răcoarea serii africane. Mai bău un pahar de vin, care o mai încălzi puțin, apoi observă că nu mai cânta Tanya, ci o voce masculină. Melodia era lină, romantică, vorbind despre dragoste.

Dragostea. Era peste tot, nu? Nu putea scăpa nicăieri de ea. Bunny stătea lângă Jerry, foarte aproape, corpurile lor atingându-se. Amy sări brusc în picioare, clătinându-se puțin. Nu mai suporta, aşa că trebuia să facă mişcare sau ceva folositor. Luă un platou de farfurii murdare, cu gândul să le ducă în bucătărie. Măcar să facă un lucru folositor. Clătinându-se sub greutatea vaselor, merse pe holul întunecat spre bucătărie, a cărei uşă era deschisă, iar lumina aprinsă. Când păşi pe prag, îi văzu. Vic şi Tanya se sărutau, printre mormanele de farfurii murdare.

Se întoarse atât de repede pe călcâie, încât aproape scăpă farfuriile. Le strânse repede la piept, apoi le puse cu grijă jos. Alergă imediat afară, în întunericul protector al nopţii. Respiră adânc de două ori pentru a se calma, apoi se întoarse în casă, intrând în sufragerie.

Nu voia să gândească sau să simtă ceva, ci doar să uite, aşa că vinul era cea mai bună soluţie. Câţiva oameni plecaseră deja, iar restul stăteau de vorbă în faţa şemineului, spunând glume. După încă două pahare, observă că şi Vic se alăturase grupului din faţa şemineului, dar Tanya nu se vedea nicăieri. Ghemuită într-un colţ, continuă să bea. Vederea lui Vic n-o mai deranja, pentru că nu era decât o imagine înceţoşată, ca a restului persoanelor din încăpere. Conversaţia părea să n-aibă nici un sens şi o făcea să râdă. Oare cât timp trecuse? Când ridică privirea, nu mai erau decât două persoane în încăpere. Poate că stăteau peste noapte. Se ridică cu greu, se duse la baie şi se spălă pe faţă şi pe mâini. Picioarele abia păreau s-o ţină, aşa că se întrebă cât vin putuse oare să bea. N-avea de unde să ştie, dar părea să fi fost destul de mult. N-o să ajung acasă, îşi spuse ea. Se simţea ceva mai bine, aşa că ieşi pe uşa băii şi se îndreptă spre bucătărie. Trecând prin faţa camerei de oaspeţi, descoperi că era goală. Nu mai era nici sacul de dormit, nu mai erau nici hainele. Probabil că s-a mutat deja la Vic, ridică ea din umeri. Ajunsă la bucătărie, puse apă într-un ibric pe care îl aşeză pe foc. în acea clipă, auzi o voce din spatele ei:

- Aşadar, aici erai, spuse Vic.

- Aici eram, dădu ea din cap, zâmbind, în timp ce încerca să aprindă focul la aragaz, dar abia al treilea

chibrit luă foc. îmi fac o cafea. Cu permisiunea ta, desigur.

El nu răspunse nimic, dar probabil că nu era nimic de spus. O urmări cu privirea, iar ea se strădui să-şi păstreze echilibrul şi să-şi amintească de ce venise în bucătărie. A, da. Voia să facă o cafea.

- Unde e cafeaua? Nu cunosc această bucătărie.

- Aici, îi intinse el o cutie. Va trebui să te mulţumeşti cu instant, dar oricum nu cred că mai simţi diferenţa.

- Ce diferenţă?

- Nu mai contează, murmură Vic, care decise să se ocupe el de problema cafelei.

Dar cine se credea? îşi imagina că ea nu poate face o cafea? Când îi luă linguriţa din mână, Amy protestă imediat:

- Pot să-mi fac şi singură cafeaua!

Voise să pară autoritară şi sigură de ea, dar vocea îi sunase ca unei fetiţe răsfăţate. Era evident că el nu părea deloc impresionat. Dimpotrivă, o privi cu atenţie din cap până în picioare, apoi clătină din cap.

- Eşti beată, spuse el cu dezgust.

Tânăra încercă să-şi păstreze echilibrul şi îşi îndreptă umerii cu mândrie.

- Şi ce? Vrei cumva să profiţi?

Nu-i venea să creadă că rostise aceste cuvinte.

Vic făcu un pas spre ea, cu ochii sclipind de mânie.

-Ah, blestemată să fii! mârâi el printre dinţi.

încercă să se retragă din faţa lui, dar o prinse între corpul lui şi perete.

- Nu! Te rog, nu.

- Oh, ba da!

O trase în braţe şi o sărută cu violenţă. Atingerea lui o trezi imediat, mai rapid decât orice cafea. încercă să-l

respingă, dar era prea puternic. O împinse spre dormitorul lui, trântind uşa în spatele lor.

- Te rog, şopti ea, văzându-i mânia din priviri. Vic, te rog, nu! Bărbatul nu se obosi să răspundă, ci o trase spre el , începând s-o dezbrace. în câteva secunde, era goală în braţele lui. O ridică apoi şi o duse spre pat. începu să arunce hainele de pe el pe podea. Privirea lui dură o ţinea captivă.

- Unde e restul lumii? şopti ea într-un târziu, când reuşi să vorbească.

-Au plecat cu toţii.

- Dar Tanya.

- Nici ea nu e aici, râse el cu răceală. Ai calculat greşit, nu-i aşa? Brusc, miraculos, mânia o eliberă din teroarea care o împiedica să se mişte şi se ridică în pat.

- Să nu cumva să îndrăzneşti! strigă ea. Să nu îndrăzneşti, că o să ţip!

- Te rog, ridică el din umeri. Nu cred că te va auzi cineva. Tu ai cerut-o, aşa că nu mai protesta, adăugă cu răceală, aruncându-şi pantalonii într-un colţ.

Capitolul 9

Amy privi în jur, dar nu era nici o cale de scăpare. Vic era ca un animal sălbatic, care urma să se arunce asupra prăzii. Tânăra îşi ascunse ochii cu mâna, incapabilă să mai suporte sălbăticia din privirea lui. El se apropie şi o forţă să coboare braţele

- Să nu-mi spui că-ţi e teamă, o ironiză el, pentru că nu e decât vina ta. Meriţi tot ce urmează să ţi se întâmple.

-Merit? Asta spune totul, nu? se răsti ea. Ce ai de gând? Planifici să mă torturezi? Să mă faci să te implor? Să mă forţezi?

Spre surprinderea ei, el începu să râdă, iar furia păru să i se mai risipească.

- Nu, spuse el încet. Voi face dragoste cu tine.

- Dragoste? Asta numeşti tu dragoste? Cuvântul potrivit este viol!

încercă să scape, dar corpul lui era prea puternic.

- Oh, nu. Vom face dragoste, amândoi. Dragoste pasionată, şopti el, atingându-i părul cu degetele calde. Ar fi trebuit să se întâmple de mult.

Furia dispăruse de pe figura, din vocea lui.

Amy se simţi cuprinsă de panică. Ştia că nu poate rezista blândeţei şi tandreţei lui. Dacă încerca să o forţeze, ar fi mai uşor. Dar dacă o va seduce cu tandreţea, n-are nici o scăpare.

- Crezi că mă poţi obliga să consimt? Aşa te crezi de irezistibil?

-Aşa sunt.

Câtă aroganţă! Dar avea dreptate, desigur. Pentru o vreme, poate ar putea să-i reziste. Dar nu foarte mult timp.

- O să-ţi arăt, şopti el, aplecându-se spre ea şi sărutând-o încet, chinuitor de blând. Gândurile ei

războinice se risipiră imediat. Să-i simtă corpul lipit de al ei, să-i vadă privirea copleşită de pasiune, era un chin îngrozitor de dulce. Săruturile lui cădeau ca o ploaie pe corpul ei cald.

-Amy, şopti el, cu buzele lipite de pielea ei, eşti atât de dulce... Te vreau atât de mult. te doresc.

Respiraţia lui îi mângâia pielea, făcând-o să se înfioare. Se agăţă de el, conştientă doar de prezenţa şi mângâierile care o copleşeau de dorinţă.

-Cum ţi se pare? întrebă el în şoaptă. Ţi se pare viol?

Vocea lui o tachina uşor, dar impactul cuvintelor fu asemănător cu al unei găleţi de apă rece. îngheţă în braţele lui, fără să poată spune nimic, dar suspinând.

-Dumnezeule, Amy, ce-ai păţit?

-Ce-am păţit? întrebă ea, cuprinsă din nou de furie. Ce-ai păţit tu? Ce crezi că faci?

-Credeam că facem dragoste.

-Dragoste? N-a fost niciodată vorba despre dragoste! Nu vrei decât să te răzbuni pe mine, să mă seduci şi să dovedeşti că ai putere. Foarte bine, acum ştii! Sunt la fel de slabă ca orice femeie. Eşti bun, nu-i aşa? Un adevărat maestru!

începu să plângă cu hohote, iar el o privea uimit, fără să facă nici o mişcare.

-Acum ştii! repetă ea. Nu mă pot abţine, aşa că. aşa că n-ai decât să faci ce vrei, dar nu amesteca dragostea cu asta!

Urmă o clipă de tăcere, în care bărbatul o cântări cu privirea.

-Nu, mulţumesc! O să refuz, spuse el.

-Bine, atunci lasă-mă să plec.

Furia îl cuprinsese din nou, dar nu mai era ca data trecută. Acum era rece, dură şi controlată.

- îmbracă-te, îi ordonă el, apoi se îndreptă spre uşă, fără să se îmbrace.

Unde se ducea? După un timp, auzi apa la baie. Făcea un duş? Probabil unul rece.

Se ridică cu greu din pat şi se îmbrăcă, încercând să-şi caute sandalele. Se simţea ameţită, fără să-şi aducă aminte cum ajunsese în dormitor şi unde îşi lăsase încălţămintea. Se învârti prin cameră, până când privirea îi fu atrasă de un tablou de pe perete. Era cel pe care i-l făcuse cadou de ziua lui. Gândul că-l luase cu el şi că-l agăţase în dormitor era tulburător.

- N-ai terminat încă? răsună vocea lui din prag.

Era rece şi nerăbdătoare. Ea tresări, trecându-şi degetele prin păr.

- Nu-mi găsesc sandalele.

- Sunt cumva albe? Sunt lângă şemineu.

Vic aruncă prosopul pe care-l avea în jurul şoldurilor, apoi se întinse să-şi ia hainele. Nu părea deranjat de prezenţa ei, dar nu avea nici un motiv. Era perfect, ca o statuie greacă, iar Amy nu-şi putea lua ochii de la el. îl privi lung, dorindu-şi să fie din nou în braţele lui, să-i simtă atingerea. Dar el era îndepărtat, rece şi străin.

- E prea târziu, iubito, spuse bărbatul încet, iar ea înţelese că-i citise regretul în priviri.

Umilită, plecă privirea spre pământ, simţind lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

- Du-te şi fă o cafea, comandă el, cu voce dură.

Se ridică, de parcă ar fi fost hipnotizată şi se îndreptă spre sufragerie. îşi găsi sandalele şi ieşi în noapte. N-avea nevoie de cafea, ci voia doar să ajungă acasă. Dar abia făcuse câţiva paşi, când uşa se deschise în spatele ei, iar Vic o prinse din doi paşi, trăgând-o înapoi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci?

N-avea energie să lupte cu el, sau să se certe.

- Răspunde-mi!

- Mă duceam acasă, şopti ea.

-Vrei să te duci pe jos? La ora unu noaptea? Ai înnebunit?

Ea ridică din umeri. Putea să strige cât voia la ea, nu mai avea nici o importanţă.

- Nu înţeleg de ce nu? E aproape şi ştiu drumul.

Plecă privirea spre pământ, simţind din nou lacrimi pe obraji. De ce mai plâng? se întrebă singură. Nu mai am de ce, sunt moartă în interior.

Vic îi prinse bărbia în palmă, ridicând-o spre el.

- De ce naiba plângi? Ce mai vrei? De ce-mi faci asta? continuă să o întrebe, prinzând-o de braţ şi scuturând-o cu violenţă. De ce? Ai venit aici ca să mă chinui? E un fel de pedeapsă?

- Pedeapsă? şopti ea nedumerită. Pentru ce?

- Pentru că te-am părăsit.

Dură o vreme până reuşi să înţeleagă sensul cuvintelor lui, dar interpretarea lui o luă prin surprindere. Uluită, clătină din cap.

- Nu. Am ştiu de la început că vei pleca. Nu era. nu aveam un angajament.

-Aşa e. Ştii de ce?

- Din cauze evidente, ridică ea din umeri cu amărăciune. Nu mă iubeai.

îl privi în ochi, iar el îi dădu drumul.

-Te înşeli, Amy, clătină el din cap. Te-am iubit foarte mult. Te-am iubit mai mult decât pe oricine în viaţa mea.

Era uşor de observat că folosise timpul trecut. Era mai rău decât orice îşi imaginase şi ar fi dat orice să-l poată implora s-o iubească acum. Dar nu putea şi, reţinându-şi cu greu lacrimile, îi întoarse spatele.

- Nu mi-ai spus niciodată.

- N-am putut, Amy. în viaţa mea urma să apară cea mai mare schimbare. Trebuia să mă adaptez la o schimbare radicală şi n-ar fi fost cinstit să te oblig să te adaptezi şi tu. Pentru mine, „te iubesc“ e mai mult decât o expresie. Dar timpul schimbă totul, iar acum suntem într-o nouă situaţie, în alt timp şi alt spaţiu.

- Da, ştiu.

Nu mai era nimic de spus. Vic o iubise, dar renunţase la ea pentru o viaţă nouă, în care nu mai avea loc. O duse acasă, fără să mai vorbească despre acest subiect. Ajunsă la apartament, se strădui să treacă printre sacii de dormit întinşi pe podea fără să lovească pe nimeni. Stătu ore în şir trează, gândindu-se la cuvintele lui Vic.

Te-am iubit mai mult decât am iubit pe cineva vreodată. Poate că el vedea altfel dragostea, ceva care poate fi lăsat la o parte când nu mai este convenabil.

O durere de cap chinuitoare şi o sete cumplită o obligară să se dea jos din pat destul de devreme. Cu toţi oaspeţii, micul dejun ameninţa să fie o problemă, dar Bunny rezolvă repede problema.

- Nu vă mişcaţi, Amy şi cu mine vom pregăti micul dejun, iar voi veţi face curăţenie după.

în bucătărie, în timp ce pregăteau micul dejun, Bunny o întrebă:

- Te-ai simţit bine la petrecere? Mi s-a părut că te agiţi ca un orfan.

- M-am simţit foarte bine, minţi Amy. Dar sunt surprinsă că m-ai observat, pe mine sau orice altceva,

- Ce vrei să spui?

Amy râse.

- Ce-am observat eu despre tine, era că nu prea erai prezentă, într-un fel. Pluteai pe nori. N-am aflat despre

tine şi Jerry decât ieri.

- N-am încercat să ascundem, dar erai şi tu preocupată.

- Aşadar, căutarea a luat sfârşit? o întrerupse Amy, care nu voia să vorbească despre ea.

- Da, sper că da.

- Recunosc, e frumos, dar cum rămâne cu bogăţia? Nu e decât profesor, n-o să-ţi poată oferi tot ce-ţi doreai.

- Ei, va moşteni o avere considerabilă, spuse Bunny cu gravitate. Tatăl lui e în afaceri cu petrol

- Cu petrol?

- Da, are o benzinărie.

Ambele femei izbucniră în râs.

- îmi e teamă că nu va fi de-ajuns. Ce s-a întâmplat cu standardele tale atât de ridicate?

Bunny oftă.

- M-am îndrăgostit, dădu ea din cap. Nu poţi să le ai pe toate. Uite ce primeşte el: sunt o gospodină îngrozitoare, am vreo zece kilograme în plus, iar nota de plată pentru dentist e suficientă pentru o călătorie pe lună.

- Oh, Bunny! Eşti nebună!

- Ah, da. Şi asta.

- Eşti singură? auzi vocea Tanyei la uşă, câteva ore mai târziu.

Tânăra arăta cum n-o văzuse niciodată: palidă, cu cearcăne şi
umerii căzuţi.

- Da, toată lumea a plecat. Intră, te rog.

Tanya intră şi îşi lăsă rucsacul pe scaun. încă întoarsă cu spatele, spuse încet:

- Vreau să vorbim, spuse ea cu o voce ciudată.

- Bine, răspunse Amy, fără să ştie ce să spună.

Tânăra se întoarse spre ea.

- îţi aduci aminte că m-ai întrebat dacă sunt îndrăgostită de Vic?

- Da.

- Pot să te întreb acelaşi lucru?

Amy o privi cu atenţie, iar mâinile i se încleştară în poală.

- Amy, eşti îndrăgostită de Vic?

- Da, răspunse ea, privind spre fereastră.

- Eşti de mai mult timp, nu-i aşa?

- Da.

Se priviră o clipă, cu cărţile pe masă şi secretele scoase la iveală.

- Amy, voiam să-ţi spun. şopti ea, respirând adânc şi privind în tavan, făcând încercări disperate să nu plângă. Voiam să-ţi spun că nu e nimic între mine şi Vic.

- Dar ai spus că-l iubeşti! reuşi să întrebe Amy, deşi vocea îi pierise.

- Da, dar el nu mă iubeşte.

Tânăra îşi încleştase pumnii, iar lacrimile începuseră să-i curgă pe obraz.

- Dar cum poţi fi sigură? şopti Amy.

Tanya zâmbi ironic.

- Pentru că mi-a spus. N-am vrut niciodată să stau în calea ta, Amy. Dar n-am ştiut despre tine. Da, am început să bănuiesc în clipa în care te-am cunoscut, dar mi-ai spus că sunteţi doar prieteni. Iar eu am visat, am sperat. M-am convins că are nevoie de mine.

Amy ar fi vrut să spună ceva, dar nu ştia ce.

- Nu mă privi aşa, Amy, nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Nu e prima oară când mă îndrăgostesc de cineva nepotrivit.

- Dar de ce-mi spui toate acestea? reuşi Amy să întrebe.

- Pentru că am începu să observ diverse lucruri şi să mă întreb dacă are legătură cu mine. Când m-ai întrebat dacă sunt îndrăgostită de el, am înţeles cu adevărat. Aşa că nu-ţi face probleme. Nu e îndrăgostit de mine, deşi mi-aş dori să fie.

- Dar mai staţi împreună din când în când. la tine sau la el.

- Da, uneori are treabă prin zonă şi n-a găsit loc de cazare. I-am oferit un ajutor. Chiar dacă nu crezi, tot ce-am făcut a fost să jucăm cărţi.

- Dar aseară v-am văzut. murmură Amy.

- Băusem prea mult. eram disperată. M-am aruncat asupra lui, râse ea cu autoironie, chiar dacă ochii îi erau în lacrimi. S-a desprins încet, m-a luat de mână şi m-a dus în cameră, unde mi-a vorbit cu blândeţe. Asta a fost tot.

Abia acum înţelegea Amy de ce toată lumea spunea despre Tanya că are o inimă de aur. Instinctiv, o îmbrăţişă.

- îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus.

Tânăra zâmbi cu tristeţe, dar şi cu afecţiune.

- îmi pare bine că ţi-am spus. îmi placi şi nu vreau să-ţi fac rău. Nu-ţi face probleme pentru mine, o să supravieţuiesc.

***

Amy era prea obosită să mai gândească raţional. Era abia trei după- amiază, dar după încă o noapte de nesomn, nu se mai putea ţine pe picioare. Se târî spre camera ei şi se aruncă pe pat. Avusese o săptămână ciudată, fără nici un semn de la Vic, dar în care se gândise zi şi noapte la el. Făcuse plimbări, ieşise în speranţa că va da peste el, dar nu era nicăieri. Bunny o certase, cerându-i să facă măcar o activitate, să nu se mai agite, dar nimic n-o atrăgea.

Singura distragere veni din partea lui Mike, care o

invită la cină, unde se simţi foarte bine. Avea ocazia să se mai gândească şi la altceva. Când veni a doua zi la şcoală cu Ricky, bărbatul o rugă să bea un pahar la o terasă din apropiere. Părea preocupat de ceva.

- Care e problema? întrebă ea.

-îţi vine să crezi, după o cină luată în oraş, deja au început bârfele despre noi.

-A, nu mă miră, ridică ea din umeri. E un oraş mic, iar bârfele se răspândesc repede.

-Te deranjează? o întrebă el îngrijorat.

-Viaţa mea e ruinată, iar reputaţia pătată pe veci, râse ea.

- Dar nu e totul pierdut, din moment ce mai ai sănătatea şi o conştiinţă curată, intră şi el în joc.

-De fapt, dacă stau să mă gândesc, mă deranjează un pic. Dar soţia ta? Ce spune despre asta?

- I-am scris despre tine, despre petrecere şi invitaţia la cină. Oricum, nu e tipul suspicios, care să vină a doua zi cu avocatul şi să ceară divorţul.

-în acest caz, e mai bine să ignorăm bârfele. Când vine soţia ta în oraş, vă invit pe amândoi la cină şi pun un anunţ, să vadă toată lumea. Să vedem ce vor mai spune atunci.

Mike începu să râdă.

- Eşti grozavă, să ştii.

Nu era foarte încântată de toată această poveste, iar la gândul că va ajunge la urechile lui Vic, era de-a dreptul nemulţumită. Ştiindu-l pe Vic, probabil că va veni ca o furtună să ceară adevărul.

Avusese dreptate doar parţial, pentru că nu era ca o furtună, ci era foarte calm şi liniştit. La vederea lui, inima i se urcă în gât. Oh, Doamne, îl iubesc atât de mult!

- Ce zici despre cină? întrebă el. Sau ai mâncat deja?

- Nu. Bunny nu e acasă, aşa că mă gândeam să mă mulţumesc cu un sandviş.

- Bine, în acest caz ieşim împreună. Să mergem.

Amy aruncă o privire la puloverul şi blugii ei vechi.

- Lasă-mă să mă schimb.

El o prinse de cot.

- Nu e nevoie, nu mergem la Outspan.

Acesta era locul în care fusese împreună cu Mike, ceea ce însemna că era la curent cu tot ce se vorbea despre ei.

- O să mergem pe jos, adăugă el, fără să mai explice ceva.

O conduse pe străzi înguste într-un restaurant micuţ, cu mobilă puţină. Scaunul scârţâi periculos în clipa în care Vic se aşeză, dar păru să reziste.

Imediat, un chelner veni să ia comanda.

- Vrei bere sau Coca Cola? întrebă Vic.

- Coca Cola.

Chelnerul se retrase, iar ei rămaseră singuri.

- Ce-ai mai făcut? întrebă el.

- Bine, răspunse ea automat.

- Ai mai pictat?

- Da, dar nu sunt tablouri reuşite. N-am putut să mă concentrez suficient.

- Din vina lui Mike Saunders?

- Nu!

Chelnerul le aduse băuturile, iar Vic îşi bău berea dintr-o înghiţitură.

-Ai ieşit cu el, nu-i aşa?

Venise şi vestita întrebare.

- De aceea ai vrut să ieşim? Ca să-mi ţii o predică despre lipsa de morală a vieţii mele sociale? Dar de ce te mai oboseşti? De ce îţi pasă?

El ridică din umeri.

- Mă întreb şi eu acelaşi lucru. Poate că într-o zi,

impulsivitatea ta o să te împingă să faci ceva incredibil de stupid, iar eu voi fi acolo să adun resturile.

Furia aproape o lăsă fără voce.

- Dar ce te face să crezi că te vreau în preajma mea? întrebă ea, cu vădit dispreţ.

- Nu ştiu.

Replica lui simplă o luă prin surprindere. După ce le fu adusă mâncarea, foarte multă şi gustoasă, el o întrebă din nou:

-Ai ieşit cu Mike?

Amy îşi încleştă dinţii.

- Da. Să înţeleg că ai obiecţii?

- E însurat, Amy.

Vocea lui era calmă şi liniştită.

- Ştiu.

Nu mai adăugă nimic, lăsându-l să gândească ce vrea.

-Amy, întrebă el după o pauză, de ce faci asta? De ce ieşi cu Mike?

- De ce? Pentru că îmi place. Pentru că vreau, iar el e singur.

Oh, Doamne! De ce spusese asta? Acum o să se enerveze.

Spre surprinderea ei, nu se enervă.

- Dar tu eşti singură?

Rămase o clipă privind în farfurie, apoi răspunse cu calm şi simplitate:

- Da.

Vic se întinse peste masă şi-i luă mâna

-Amy, de ce faci asta? Nu va duce la nimic bun. Ce s-a întâmplat cu fata pe care o ştiam? N-ai fi atins un bărbat căsătorit nici într-o mie de ani.

Atingerea lui era ca o arsură pe pielea ei, aşa că-şi retrase repede mâna.

- Nu e nimic între noi. Am ieşit de două ori doar ca să vorbim, în special despre fiul lui.

Vocea ei calmă arăta că nu încerca să se justifice, ci pur şi simplu prezenta nişte fapte.

El nu spuse nimic, ci rămase absorbit în gânduri. Amy lăsă jos furculiţa.

- Nu mă crezi, nu-i aşa?

Privirea lui o fixă cu intensitate.

- Te cred.

- în acest caz, la ce te gândeşti?

- Chiar vrei să ştii?

- Da.

- Mă gândesc la cât de mult te-ai schimbat. Aş vrea să fii din nou persoana pe care am cunoscut-o acasă, care mă asculta şi mă înţelegea. Ce s-a întâmplat, Amy?

Nu m-am schimbat eu, tu te-ai schimbat, dar încă te iubesc. Ar fi vrut să-i strige aceste cuvinte, dar nu avea curaj.

- Nu m-am schimbat.

- Ba da. Nu te mai înţeleg.

Părea aproape supărat. Sau era altceva la mijloc? Mânca aproape cu înverşunare, iar ea abia se atinsese de mâncarea ei.

- De ce nu mănânci? E bun. Nu e nimic în neregulă cu această mâncare.

Frustrarea o făcu să se revolte.

- Ştiu că nu e nimic în neregulă cu mâncarea! Aş vrea să nu mai spui aceste lucruri!

El păru uimit.

- Ce lucruri?

- De când am venit, mă tratezi de parcă îţi imaginezi că nu-mi place nimic aici, de parcă aş face totul greşit. Parcă mă învinovăţeşti că nu ştiu sau nu înţeleg nimic.

Bărbatul părea surprins cu adevărat.

- Aşa am făcut?

- Da! Ştiu că am făcut greşeli, dar e firesc, nu-i aşa? Doar nu te aştepţi să ştiu totul despre un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată! Nu e necesar să mă faci să mă simt atât de stupidă şi nelalocul meu! Dar nu ştiu de ce crezi că nu-mi place nimic de aici. Doar nu mi-am imaginat că voi găsi aceleaşi lucruri ca în America. Şi nu-mi pasă de aceste lucruri. Nu de aceea am venit şi puteam oricând să mă întorc. Dar am ales să rămân.

Vic îi luă din nou mâna, încercând s-o liniştească.

- Nu sunt singura care s-a schimbat. Mi-ai părut un străin în clipa în care te-am văzut.

- Ştiam că o să mă schimb, comentă el. Nimeni nu vine aici, trăieşte viaţa pe care o duc eu şi rămâne neschimbat. Ştiam că se va întâmpla. De asta am venit.

Se întrerupse, căzând pe gânduri.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Amy aproape în şoaptă.

- A trebuit să plec, Amy.

- Ştiu, am înţeles.

- într-adevăr?

- Da. Doar am vorbit despre acest lucru. Nu erai mulţumit de viaţa ta şi ai vrut să faci un lucru care să conteze cu adevărat.

Iar eu aş fi vrut să fiu parte din această schimbare, completă ea în gând. Numai că m-ai lăsat în urmă.

- Poate că am făcut o greşeală, spuse el cu atâta amărăciune, încât pentru o clipă nu putu decât să-l privească uimită.

- Nu înţeleg.

- Te-am iubit, Amy, iar când am venit aici, mi-ai lipsit foarte mult. Voiam să fii cu mine, aşa că am pus la punct o

strategie să te chem. Aveam planuri, dar totul s-a prăbuşit în clipa în care ai apărut din senin.

Nu ştia ce să răspundă şi totul părea fără sens. Dar el părea să nu aştepte vreun răspuns, ci se ridică să plece.

- Plătesc eu, propuse ea brusc.

- Dar eu te-am invitat. De ce să plăteşti?

- Pentru că vreau. Şi pentru că acum am mai mulţi bani decât tine.

El începu să râdă, iar Amy zâmbi şi ea:

- Nu credeam că voi spune vreodată aşa ceva.

- Cred şi eu. Foarte bine, bogătaşo. N-ai decât să plăteşti. Eu sunt oricum pentru egalitatea dintre sexe.

Afară se întunecase deja, iar ei se plimbară o vreme tăcuţi.

- Ştii, Amy, continuă el de unde se oprise, planificam să-ţi scriu şi să te pregătesc. Să te anunţ că nu cred că mă voi întoarce curând în America, să-ţi explic ce înseamnă pentru mine ce fac aici. Speram că mă iubeşti destul de mult ca să vrei să rişti, să vii aici, să ne căsătorim.

Copleşit de emoţie, se opri, prinzând-o de mână.

- Apoi ai venit din senin şi am intrat în panică. Nu te pregătisem, n-aveam o casă decentă. îmi era teamă că a doua zi vei dori să pleci.

- Dar n-a fost aşa!

- Nu, doar că mi-ai spus că eşti aici în vacanţă!

Ajunseseră deja în faţa apartamentului, iar Amy observă lumina din sufragerie.

- Bunny e acasă, constată ea cu voce tare.

Vic aruncă o privire spre casă, apoi îi luă mâinile.

- Amy, vino te rog la mine acasă. Trebuie să stăm de vorbă. Nu putem continua aşa.

Se întreba dacă explicaţiile aveau puterea să repare prăpastia dintre ei, iar el o rugă din nou. Ca hipnotozată

de privirea şi tonul lui, dădu din cap, urmându-l fără alt gest.

Merseră în tăcere, dar întunericul din mintea ei începuse să se risipească.

Incă mă iubeşte, îşi spuse ea, sigură de ceea ce inima îi spunea. Totul în ea se încălzea la căldura acestei descoperiri, la flacăra iubirii care o copleşea. Era firesc să murmure, atingându-i mâna:

- Te iubesc atât de mult!

- Ştiu, spuse el cu blândeţe. Şi eu te iubesc. Te-am iubit şi te voi iubi mereu.

Se îmbrăţişară în întuneric, siguri de sentimentele şi lumina dragostei lor.

-Amy, şopti Vic, am ceva pentru tine. îl păstrez de mult, aşteptând cel mai potrivit moment.

în lumina argintie a lunii, cercul de aur strălucea, minunat în simplitatea lui.

- Este un simbol a ceea ce-ţi ofer: o viaţă simplă, dar solidă şi sinceră. Nu sunt străluciri efemere, fără sens, nici podoabe goale de conţinut. Numai sentimente reale. Te iubesc, Amy. Vrei să fii mereu alături de mine? Vrei să accepţi acest inel?

Copleşită, cu ochii în lacrimi, dădu din cap, incapabilă să vorbească şi îşi puse inelul pe deget. Când o strânse puternic în braţe, nimic nu mai conta decât dragostea lor, puritatea şi sinceritatea acestui sentiment care îi lega pentru vecie.

Sfârşit